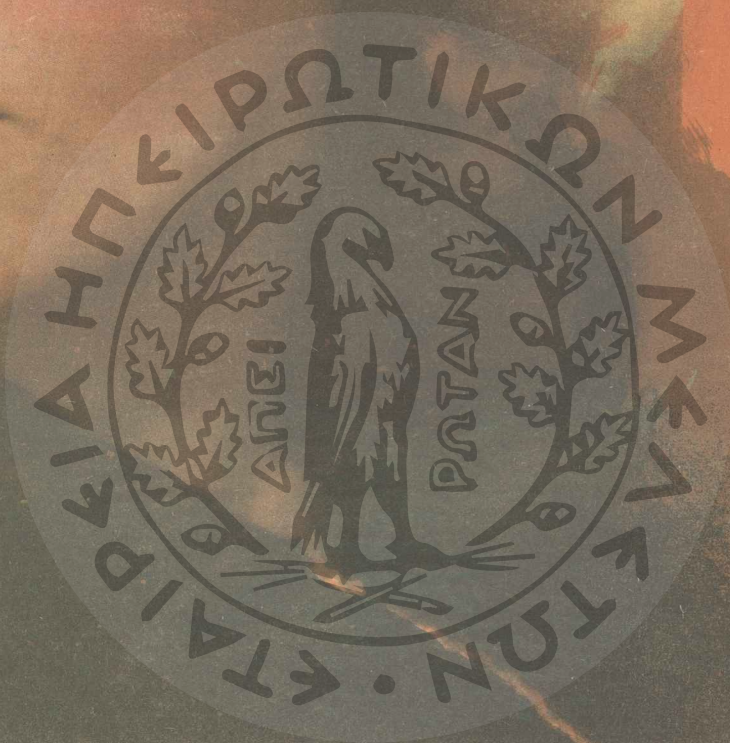

ΟΗΛΙΟΣ

№ 251

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ — ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΣ —

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

—Ωστε τ' αποφασίζεις;—
—Δεν μπορώ να κάνω αλλοιώ-
τικά. Την Κυρ ακή παντρεύομαι.
—Ορρή, μπροστά στο γραφείο
του, χλωμή, με μάτια που ήταν
γεμάτα λύσσα, τόν κυττούσε σαν
τρέλλι.

—Εκείνος καθισμένος, προσπα-
θούσε να κρατήσει τη ψυχραιμία
του μ' ένα ψεύτικο χαμόγελο.
—Εκανε μερικά βήματα μέσα
στο γραφείο η Μάγδα και κατόπιν
πλησιάζει συντρίμμι.

—Πέτρο, είπα με φωνή που έ-
μοιαζε με λυγμό, άκουσε με. Δεν
μπορείς, δεν είναι δυνατό να το
κάνεις αυτό. Σε παρασέρνει η προί-
κα της, σε πείθουν οι δικό σου,
οι φίλοι σου ίσως... Κανένας δ-
μως δεν ξέρει το μυστικό δράμα
της ζωής μας... —Ηρθα κάπου
πρωί στο κατάστημα σου, με μια
εφημερίδα στο χέρι. Ζητούσες μια
δακτυλογράφο, και έπρότεινες τις
υπηρεσίες μου. Με δέχτηκες με
καλωσύνη, μου έδωκες μια καλή
θεσι εδώ μέσα και μου υποσχέ-
θηκες τόσα και τόσα...

—Επνιξε τα δάκρυά της και έχε
κολούθησε :

—Ήμουν δεκαοχτώ χρονών τό-
τε, άνιθε από τς κακίες του κό-
μου, ένα κορίτσι ανέγνωστο που
δεν ήξερε πως ο μεγαλύτερος έ-
χθρος μιας άποστατευτής και
φίωχης κόρης ε'ι'ε η όμορφιά της.

—Ήμουν όμορφη. Και αν δεν το
ήξερα, τόμαθα από σένα, γιατί
μου το είπες τόσες φορές...

—Καλά, μά γιατί επανέρχεται
στα ίδια; Δεν άρνούνται το πα-
ρελθόν έγω...

—Δεν τ' άρνείσαι την ώρα που
με πετάς σαν σκοπιδή, σήμερα, ά-
φοι γ'έντησες μαζί μου πέντε
χρόνια, για να παντρευθής μιά
άλλη; —Ολοι στο κατάστημα ξέ-
ρουν το μυθιστόρημα που μάς τ'ον
δίνει, όλοι ως σήμερα με έβλεπαν
σαν μέλλουσα κυρία σου, και τό-
ρα πούμαθαν το προσεχί γάμο σου
όλοι με έκύτταζαν με είρωνικό χα-
μόγελο την ώρα που μπήκα το
πρωί όλοι, από τα μαντενά έως
το θυρωρό, από τον ταμία ως τις
πωλήτριες. Πώς θέλεις να παρα-
μείνω στο κατάστημα ύστερ' απ'
αυτόν τον έξεντελισμό;

—Θα μείνης όπως πάντα, η ι-
διαίτερη δακτυλογράφος μου, η
φίλη μου...

—Σ'όπα, γιατί μου προξενείς
απόδα; —Οχι, λοιπόν, δεν μπορώ
να μοιράζωμαι τα χάδια σου με
την άλλη. Δεν μπορώ να κλέψω
κάτι που θ' άνήκει δικαιοδικά
και νόμιμα σ' εκείνη. Δεν γίνω-
μαι ζητιάνα της άγάπης έγω. Θα
φύγω, θα πεινάσω, θα χαθώ ίσως,
μά δεν είναι δυνατό να σε έλε-
ψω πιά μπροστά μου, έσένα, το
δίημο, που μάρανα τα νεύτα μου.
Είμερσες την τιμή μου, μ' έκανες
ματρίεσσα σου και σήμερα μ' ά-
φήνης σαν άχρηστο άντικείμενο
σαν ένα ρούχο που το φόρεσες
χρόνια και δεν το χρειάζεσαι πιά.

—Και όμως πρέπει να συνθη-
κολογήσης Μάγδα. Την Κυριακή
παντρεύομαι... Πρέπει να συνθη-
γής στην ιδέα. Δεν σ' αφήνω, σε
κρατώ κοντά μου...

—Είχε η τελευταία σου άπόφα-
σι; του είπα άπειληχτικά σκουπι-
ζοντας τα δάκρυά της.

—Αυτή είνε... ψιθύρισε εκεί-
νος.

—Καλά...
Πήγε και κάθισε στη μηχανή
της και δεν είπε τίποτα πιά.

Οι μέρες περνούσαν χωρίς να
φέρουν καμμία μεταβολή στις σχέ-
σεις προϊσταμένου και δακτυλο-
γράφου.
—Ολοι στο κατάστημα μιλού-
σαν για τους γάμους και η δυ-
στυχισμένη άκουγε την θανατική
καταδίκη ενός όνειρου που έτρεπε
μυστικά τόσα χρόνια μέσα στα
μύχια της ψυχής της.

Το Σάββατο άργησε λίγο. —Ηρ-
θε όπως πάντα με το μικρό λευ-
κό σκυλάκι της, και πήγε μέσα
στο γραφείο του.

—Η συνομιλία τους κράτησε ένα
τέταρτο της ώρας. Ξαφνικά άκού-
στηκε μια δυνατή κραυγή πόνου
και όλοι, έτρεξαν μέσα.

—Η Μάγδα, χλωμή σαν νεκρή,
στεκόταν στη γωνία, ένώ εκεί-
νος πεσμένος έπάνω στο γραφείο
του έμοιούγκριζε σαν ζωντανό που
το σφάζουν.

—Κατέφθασε η άστυνομία.
—Στο σταθμό πρώτων βοηθει-
ών άμέσως είπε ο άστυνόμος. Τόν
στράδεψε η κακούργα!

Κι' ένώ μετέφεραν τόν Πέτρο
με το φορείο οι άστυφύλακες έ-
πλησαν τη Μάγδα στο τμήμα, σαν
όνειροπαρμένη, σαν τρέλλι.

—Τήν άκαρδη ! είπα μια πα-
λήτρια, τόν κατάστρεψε τόν άν-
θρωπο!

—Αχ, αυτές οι πρώτοχες τι
κάνουν! πρόσθεσε μια γρήα πε-
λάτισσα.

Πίσω από την δυστυχισμένη που
άναγκάστηκε να κάνει το φριχτό
έκείνο κίνημα άκούοιτοδσε λυπη-
μένα ένα άσπρο σκυλάκι.

—Ήταν το μόνο πλάσμα που έ-
ξέρφαζε τη συμπαθεία του σ' ένα
ναυάγιο της ζωής.

ΕΡΡ. ΣΥΛΜΠΕΡΓΚΕΡ.

ΟΙ ΣΟΦΟΙ — για την άπάτη —

* Οι μελαγχρινές άπατούν, οι
ξανθές προδίδουν.

(Ρ. Ντεβιλλέρς)
* Οι πιστοί σύζυγοι άγατούν
τις γυναίκες τους, εκείνοι όμως
που τις άπατούν τις λατρεύουν.

(Μπωμορασί)
* Ένας άνδρας άπατά τη γυ-
ναίκα του για τό τίποτα. Μιά έ-
ρωτευμένη γυναίκα όμως ούδέπο-
τε άπατά τόν άνδρα που άγαπά.

(Γ. Σάνδη)
* Δυό άνδρες τους όποιους ά-
πάτησε η ίδια γυναίκα είναι λίγο
συγγενείς.

(Α. Καπός)
* Κάτι που δεν συγχωρεί ένας
άνδρας είνε... το να παρηγορηθί
η άγαπημένη του έπειδή την ά-
πάτησε. (Πάβ Μπουρζέ)

* Τήν πρώτη φορά που με ά-
πατάς φταις έσύ, τήν δεύτερη
φταιώ έγω.

(Άραβική παροιμία)

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

* Και η πιο εύτυχησμένη ζωή
μαζίς με τήν γαλήνια επιφάνεια
του νερού που άρκει για να τήν
διαταράξη το πέσιμο ενός φύλλου.

(Νέκερ)
* Όλη η ζωή άποτελείται από
μια περιπλανησιή γύρω από τόν
τάφο.

* Η Ιστορία της ζωής μας δεν
άποτελείται από τις ήμέρες που
έζησαμε άλλα από τις εύτυχισμέ-
νες ή θλιβερές άρες που περάσα-
με.

(Θ. Γκωτίε)

* Όλες οι ήμέρες της ζωής
μας είνε μάταιες και γεμάτες ά-
πό πίκρα. Άπόλαυσε τήν λοιπόν
με τήν γυναίκα που άγατάς όσο
μπορείς περισσότερο.

(Σολομών)

* Οι γυναίκες συγκρατούνται
στη ζωή μόνο από τους δεσμούς
του έρωτος. Άλλα και αν τυχόν
δότε καμμία να κόβη μόνι της
το νήμα της ζωής της, άσφαλώς
κάποιο αίσθημα τήν παρέρου σ'
αυτό.

(Κα. γιέ Στάελ)
* Η ζωή του άνδρος προωρί-
στηκε για τη δόξα, δέ ζωή της
γυναίκας για τήν άγάπη.

(Μπαλζάκ)

* Όταν τα νεύτα της ζωής
μας δεν τ'άφωτίζε έ'ας έρως μ'ον
αζούν τότε με μια πρωτα που δεν
τήν φωτίζει ο ήλιος.

(Β. Ουγκώ)

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

* Η γυναίκα είνε ένα λουλού-
δι το όποιο άντι για άέρα άνα-
πνέει μόνο τόν έρωτα.

* Γυναίκες, άνεμος και τύχη
γρήγορα άλλαζον.

* Μην έχετε έμπιστοσύνη στην
γυναίκα που δεν άγατά τα παι-
διά. Η γυναίκα αυτή δεν θα γί-
νη ποτέ καλή σύζυγο.

* Κάθε τι το ώραίο στη φύσι
ή στην τέχνη, μάς θυμίζει άμέ-
σως το πρόσωπο που άγαπούμε.
Έτσι η άγάπη του ώραιου και
ο έρως είνε άδελφία.

πό το κεφάλι του με φονικούς
σκοπούς. Το θέμα ήταν τρο-
μακτικό. Οι άνδρωποι έτρεχαν
έδώ κι' εκεί για να σωθούν.

Στο μεταξύ ο τρελλός περιε-
στρεφε άγρια τα μάτια του, πη-
δούσε στον άέρα με το μακαί-
ρι του και σε κάθε στιγμή νο-
μίζαμε ότι εφορμούσε σε κάποι-
ον και θα τόν έκοβε το κεφάλι.
Ευτυχώς προτού προκαλέση
καμμία ζημία, συνελήφθη και
δέθηκε σ' ένα δένδρο. Οι ίθα-
γνείς αυτοί που δεικνουν τα-
σεις να επανέλθουν στην άγρια
ζωή, πυροδοτούνται και φονεύ-
ονται άλύπητα από τους άστυ-
νομικούς του νιοπού.

Α.

* Άλλοίμονο στο λευκό που θα
πλανηθί στη ζούγκλα των νη-
σιών χωρίς όδηγο. Παντού τόν
παρακολουθεί ο κίνδυνος. Έν-
τομα που τρυπνούν και γεν-
νούν τ' αυγά τους μέσα στη
σάρκα του ανθρώπου, νυχτερί-
δες που πίνουν αίμα, έρπετα
που σκάνουν τόν έξερουνήτι
μ' ένα δάγκωμα, αναθυμιάσεις
που δολοφονούν, χίλιοι δυό υ-
πουλοι και ξαφνικοί κίνδυνοι.

Ίδισκησθαι
Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ
Γραφεία: Όδός Σανταρόζα 5
Τηλέφωνο: 29.967

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 251

ΑΘΗΝΑΙ 11 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1943

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο άπατεώνας

Καλό κορίτσι, αλλά το τρώει
η εμφάνισις. Ό μεγάλυτερος κα-
τήγορος του έαυτού της είνε ο
ίδιος ο έαυτός της. Τη βλέπατε
και λέτε: «Τι ήφαιστοί είνε αὐ-
τά Παντοδύναμη!» Βεζούβιος του
ποτέ είνε λογάκι, να τής άγγιζέτε
το δακτυλάκι για ν' άρχισι να
έκασφενδύει τη λαβρά του. Κάθε
μορφοσμός, κάθε κίνηση, κάθε
βήμα της είνε πρόσκλησις σε πα-
νηγυρι έρωτική στην όποία, γεν-
ναϊώδωρη θα καταβάλη αυτή τα
έξοδα του συμπόσιου. Κάθε βλέμ-
μα της είνε πρόσκλησις του γένους
τάν άρρένα. Έχετε τήν έντύπω-
σι ότι θα δότε τήν έπιγραφή «Εί-
σοδος έλευθερίας».

Περνά από το δρόμο και άνα-
ταράσσεται κατ' πλήρη. Η θοή
των άναστεναγμών τή συνοδεύει.
Προσφωνήσεις τής άπευθύνονται.

Η έκφρασις του προσώπου της
ένανθρηνει τούς γνωστούς και ά-
γνώστους σε έκδηλώσεις θρασύτα-
τες. Οι γνωστοί τής κάνουν τρο-
μακτικές προτάσεις. Οι άγνωστοί
της ρίχνουν λόγια που προκαλούν
και στις πλάκες των πεζοδρομίων
το έρρυθμα. Γνωστοί δέ και ά-
γνωστοι συνοδεύουν τούς λόγους
με χειρονουσίες τόσο αδόκες,
τόσο αδόκες...

Κι' έκείνη; Έκείνη... Το με-
γάλο δράμα της. Το έζι από μι-
κρή. Από μαθητήρια άκόμα. Μόλις
άρχισαν να σχηματίζονται στον
κορμό της οι πρώτες στρογγυλοί-
τητες. Έχει έξουικνωθί πιά η ά-
κοή της. Έχει συνήθειε στις έ-
νευλαθείς έκδηλώσεις τών διαβα-
τών. Δεν τής κάνει πιά έντύπω-
σι όταν βλέπει να τήν κυττάζουν
σαν ένα κορίτσι εύκολο σε κάθε
παραχώρησι.

Τόχει πάρει απόφασι γ' άντι-
μετωπίζη παντού και πάντα τήν
έλευσι σεαυτού. Άλλα έρχονται
και στιγμές που τήν πνέει το
καράνο. Το καράνο τής ά-
γνή; που δίνει τήν έντύπωσι της
διεφθαρμένης. Γιατί, παρέλκει
να σάς πώ από τήν άρχή, ότι η
κοπέλλα αυτή με τήν προκλητι-
κή εμφάνισι, είνε ο τύπος της σε-
μνότητος και της άγνότητος. Για
τίποτα δεν μπορεί κανείς να τήν
κατηγορήσθ. Κανένας δεν μπορεί
να καυχήσθ για τήν παρμαρική
προσφορά. Κανένας δεν ευνόηθη-
κε από τις θωπίες της. Λευκό εί-
νε το παρελθόν, άσπιο είνε το
παρόν της.

Και δεν όφειλεται μόνο στην
άναστροφή της η σεμνότης της. Πε-
ρισσότερο απ' αυτήν όφειλεται
στην ίδιοςυγκρασι της. Κι' εδώ
ακριβώς είνε το περίεργο. Θεω-
ρία ήφαιστοί και μέσα παρό-
δουνο. Παγερότης σχεδόν παρό-
λογική. Άπάνω στα νεύτα της
και δεν αισθάνθηκε άκόμα καμ-
μία από τις συγκινήσεις που τα-
ράζουν τα όνειρα των όμυλικών
της. Θα μπορούσε να διανυκε-
ρεύσθ σε λόγο εύδωκων και ο έ-
πνος της θα ήταν τόσο άτάραχος
όσο και αν κοιμόταν σε μονή κα-
λογραιών.

Σας παρουσίασα μού φαίνεται,
πυλαιοτέρα έναν άλλο τύπο: τόν
τύπο της γυναίκας με τήν Αίνα
στα στήθα και με χιονιστάδες
στην έκφρασι. Με τήν σημερι-
νη γυναιμία συμβαίνει ακριβώς
το αντίθετο. Άδιαφορία για το
γένος τόν άνδρών. Άν η μορφή
της έπρόδιδε τήν άδιαφορία της
θα άπογοήτευε και τούς τοιμυ-
τέρους πολιορκητές. Θα καταλά-
θαιαν ότι είνε ματαιοπονία να
εξεδύνουν τα σκάγια τους σ' ένα
θήρακα που προστατεύεται με τόν
θώρακα της άπαθείας. Ούτε ο πιο
επιδέξιος σκοπευτής θα έπιτύχη
ποτέ το στόχο του, γιατί άπλού-
στατα στόχος δεν υπάρχει. Ά-
πρωτος Άχιλλεύς, χωρίς τήν ά-
δύνατη σφένδαμνη. Πάχος, σάς
λέω. Όλη η γοητεία σας δέ θα
σας βοηθήσθ σε τίποτα. Ούτε έ-
σθωθώ ποτέ, ούτε άγάπησε.Τό.

Οπισθενός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ 11 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1943

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο άπατεώνας

Καλό κορίτσι, αλλά το τρώει
η εμφάνισις. Ό μεγάλυτερος κα-
τήγορος του έαυτού της είνε ο
ίδιος ο έαυτός της. Τη βλέπατε
και λέτε: «Τι ήφαιστοί είνε αὐ-
τά Παντοδύναμη!» Βεζούβιος του
ποτέ είνε λογάκι, να τής άγγιζέτε
το δακτυλάκι για ν' άρχισι να
έκασφενδύει τη λαβρά του. Κάθε
μορφοσμός, κάθε κίνηση, κάθε
βήμα της είνε πρόσκλησις σε πα-
νηγυρι έρωτική στην όποία, γεν-
ναϊώδωρη θα καταβάλη αυτή τα
έξοδα του συμπόσιου. Κάθε βλέμ-
μα της είνε πρόσκλησις του γένους
τάν άρρένα. Έχετε τήν έντύπω-
σι ότι θα δότε τήν έπιγραφή «Εί-
σοδος έλευθερίας».

Περνά από το δρόμο και άνα-
ταράσσεται κατ' πλήρη. Η θοή
των άναστεναγμών τή συνοδεύει.
Προσφωνήσεις τής άπευθύνονται.

Η έκφρασις του προσώπου της
ένανθρηνει τούς γνωστούς και ά-
γνώστους σε έκδηλώσεις θρασύτα-
τες. Οι γνωστοί τής κάνουν τρο-
μακτικές προτάσεις. Οι άγνωστοί
της ρίχνουν λόγια που προκαλούν
και στις πλάκες των πεζοδρομίων
το έρρυθμα. Γνωστοί δέ και ά-
γνωστοι συνοδεύουν τούς λόγους
με χειρονουσίες τόσο αδόκες,
τόσο αδόκες...

Κι' έκείνη; Έκείνη... Το με-
γάλο δράμα της. Το έζι από μι-
κρή. Από μαθητήρια άκόμα. Μόλις
άρχισαν να σχηματίζονται στον
κορμό της οι πρώτες στρογγυλοί-
τητες. Έχει έξουικνωθί πιά η ά-
κοή της. Έχει συνήθειε στις έ-
νευλαθείς έκδηλώσεις τών διαβα-
τών. Δεν τής κάνει πιά έντύπω-
σι όταν βλέπει να τήν κυττάζουν
σαν ένα κορίτσι εύκολο σε κάθε
παραχώρησι.

Τόχει πάρει απόφασι γ' άντι-
μετωπίζη παντού και πάντα τήν
έλευσι σεαυτού. Άλλα έρχονται
και στιγμές που τήν πνέει το
καράνο. Το καράνο τής ά-
γνή; που δίνει τήν έντύπωσι της
διεφθαρμένης. Γιατί, παρέλκει
να σάς πώ από τήν άρχή, ότι η
κοπέλλα αυτή με τήν προκλητι-
κή εμφάνισι, είνε ο τύπος της σε-
μνότητος και της άγνότητος. Για
τίποτα δεν μπορεί κανείς να τήν
κατηγορήσθ. Κανένας δεν μπορεί
να καυχήσθ για τήν παρμαρική
προσφορά. Κανένας δεν ευνόηθη-
κε από τις θωπίες της. Λευκό εί-
νε το παρελθόν, άσπιο είνε το
παρόν της.

Και δεν όφειλεται μόνο στην
άναστροφή της η σεμνότης της. Πε-
ρισσότερο απ' αυτήν όφειλεται
στην ίδιοςυγκρασι της. Κι' εδώ
ακριβώς είνε το περίεργο. Θεω-
ρία ήφαιστοί και μέσα παρό-
δουνο. Παγερότης σχεδόν παρό-
λογική. Άπάνω στα νεύτα της
και δεν αισθάνθηκε άκόμα καμ-
μία από τις συγκινήσεις που τα-
ράζουν τα όνειρα των όμυλικών
της. Θα μπορούσε να διανυκε-
ρεύσθ σε λόγο εύδωκων και ο έ-
πνος της θα ήταν τόσο άτάραχος
όσο και αν κοιμόταν σε μονή κα-
λογραιών.

Σας παρουσίασα μού φαίνεται,
πυλαιοτέρα έναν άλλο τύπο: τόν
τύπο της γυναίκας με τήν Αίνα
στα στήθα και με χιονιστάδες
στην έκφρασι. Με τήν σημερι-
νη γυναιμία συμβαίνει ακριβώς
το αντίθετο. Άδιαφορία για το
γένος τόν άνδρών. Άν η μορφή
της έπρόδιδε τήν άδιαφορία της
θα άπογοήτευε και τούς τοιμυ-
τέρους πολιορκητές. Θα καταλά-
θαιαν ότι είνε ματαιοπονία να
εξεδύνουν τα σκάγια τους σ' ένα
θήρακα που προστατεύεται με τόν
θώρακα της άπαθείας. Ούτε ο πιο
επιδέξιος σκοπευτής θα έπιτύχη
ποτέ το στόχο του, γιατί άπλού-
στατα στόχος δεν υπάρχει. Ά-
πρωτος Άχιλλεύς, χωρίς τήν ά-
δύνατη σφένδαμνη. Πάχος, σάς
λέω. Όλη η γοητεία σας δέ θα
σας βοηθήσθ σε τίποτα. Ούτε έ-
σθωθώ ποτέ, ούτε άγάπησε.Τό.

Α.

* Άλλοίμονο στο λευκό που θα
πλανηθί στη ζούγκλα των νη-
σιών χωρίς όδηγο. Παντού τόν
παρακολουθεί ο κίνδυνος. Έν-
τομα που τρυπνούν και γεν-
νούν τ' αυγά τους μέσα στη
σάρκα του ανθρώπου, νυχτερί-
δες που πίνουν αίμα, έρπετα
που σκάνουν τόν έξερουνήτι
μ' ένα δάγκωμα, αναθυμιάσεις
που δολοφονούν, χίλιοι δυό υ-
πουλοι και ξαφνικοί κίνδυνοι.

Α.

* Άλλοίμονο στο λευκό που θα
πλανηθί στη ζούγκλα των νη-
σιών χωρίς όδηγο. Παντού τόν
παρακολουθεί ο κίνδυνος. Έν-
τομα που τρυπνούν και γεν-
νούν τ' αυγά τους μέσα στη
σάρκα του ανθρώπου, νυχτερί-
δες που πίνουν αίμα, έρπετα
που σκάνουν τόν έξερουνήτι
μ' ένα δάγκωμα, αναθυμιάσεις
που δολοφονούν, χίλιοι δυό υ-
πουλοι και ξαφνικοί κίνδυνοι.

Α.

* Άλλοίμονο στο λευκό που θα
πλανηθί στη ζούγκλα των νη-
σιών χωρίς όδηγο. Παντού τόν
παρακολουθεί ο κίνδυνος. Έν-
τομα που τρυπνούν και γεν-
νούν τ' αυγά τους μέσα στη
σάρκα του ανθρώπου, νυχτερί-
δες που πίνουν αίμα, έρπετα
που σκάνουν τόν έξερουνήτι
μ' ένα δάγκωμα, αναθυμιάσεις
που δολοφονούν, χίλιοι δυό υ-
πουλοι και ξαφνικοί κίνδυνοι.

Α.

* Άλλοίμονο στο λευκό που θα
πλανηθί στη ζούγκλα των νη-
σιών χωρίς όδηγο. Παντού τόν
παρακολουθεί ο κίνδυνος. Έν-
τομα που τρυπνούν και γεν-
νούν τ' αυγά τους μέσα στη
σάρκα του ανθρώπου, νυχτερί-
δες που πίνουν αίμα, έρπετα
που σκάνουν τόν έξερουνήτι
μ' ένα δάγκωμα, αναθυμιάσεις
που δολοφονούν, χίλιοι δυό υ-
πουλοι και ξαφνικοί κίνδυνοι.

Α.

* Άλλοίμονο στο λευκό που θα
πλανηθί στη ζούγκλα των νη-
σιών χωρίς όδηγο. Παντού τόν
παρακολουθεί ο κίνδυνος. Έν-
τομα που τρυπνούν και γεν-
νούν τ' αυγά τους μέσα στη
σάρκα του ανθρώπου, νυχτερί-
δες που πίνουν αίμα, έρπετα
που σκάνουν τόν έξερουνήτι
μ' ένα δάγκωμα, αναθυμιάσεις
που δολοφονούν, χίλιοι δυό υ-
πουλοι και ξαφνικοί κίνδυνοι.

Α.

* Άλλοίμονο στο λευκό που θα
πλανηθί στη ζούγκλα των νη-
σιών χωρίς όδηγο. Παντού τόν
παρακολουθεί ο κίνδυνος. Έν-
τομα που τρυπνούν και γεν-
νούν τ' αυγά τους μέσα στη
σάρκα του ανθρώπου, νυχτερί-
δες που πίνουν αίμα, έρπετα
που σκάνουν τόν έξερουνήτι
μ' ένα δάγκωμα, αναθυμιάσεις
που δολοφονούν, χίλιοι δυό υ-
πουλοι και ξαφνικοί κίνδυνοι.

Α.

* Άλλοίμονο στο λευκό που θα
πλανηθί στη ζούγκλα των νη-
σιών χωρίς όδηγο. Παντού τόν
παρακολουθεί ο κίνδυνος. Έν-
τομα που τρυπνούν και γεν-
νούν τ' αυγά τους μέσα στη
σάρκα του ανθρώπου, νυχτερί-
δες που πίνουν αίμα, έρπετα
που σκάνουν τόν έξερουνήτι
μ' ένα δάγκωμα, αναθυμιάσεις
που δολοφονούν, χίλιοι δυό υ-
πουλοι και ξαφνικοί κίνδυνοι.

Α.

* Άλλοίμονο στο λευκό που θα
πλανηθί στη ζούγκλα των νη-
σιών χωρίς όδηγο. Παντού τόν
παρακολουθεί ο κίνδυνος. Έν-
τομα που τρυπνούν και γεν-
νούν τ' αυγά τους μέσα στη
σάρκα του ανθρώπου, νυχτερί-
δες που πίνουν αίμα, έρπετα
που σκάνουν τόν έξερουνήτι
μ' ένα δάγκωμα, αναθυμιάσεις
που δολοφονούν, χίλιοι δυό υ-
πουλοι και ξαφνικοί κίνδυνοι.

Διευθυντής
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
Συνδρομαί: Έτησια Δρχ. 10.400
Έξαμηνιος » 5.200

ΑΘΗΝΑΙ 11 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1943

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο άπατεώνας

Καλό κορίτσι, αλλά το τρώει
η εμφάνισις. Ό μεγάλυτερος κα-
τήγορος του έαυτού της είνε ο
ίδιος ο έαυτός της. Τη βλέπατε
και λέτε: «Τι ήφαιστοί είνε αὐ-
τά Παντοδύναμη!» Βεζούβιος του
ποτέ είνε λογάκι, να τής άγγιζέτε
το δακτυλάκι για ν' άρχισι να
έκασφενδύει τη λαβρά του. Κάθε
μορφοσμός, κάθε κίνηση, κάθε
βήμα της είνε πρόσκλησις σε πα-
νηγυρι έρωτική στην όποία, γεν-
ναϊώδωρη θα καταβάλη αυτή τα
έξοδα του συμπόσιου. Κάθε βλέμ-
μα της είνε πρόσκλησις του γένους
τάν άρρένα. Έχετε τήν έντύπω-
σι ότι θα δότε τήν έπιγραφή «Εί-
σοδος έλευθερίας».

Περνά από το δρόμο και άνα-
ταράσσεται κατ' πλήρη. Η θοή
των άναστεναγμών τή συνοδεύει.
Προσφωνήσεις τής άπευθύνονται.

Η έκφρασις του προσώπου της
ένανθρηνει τούς γνωστούς και ά-
γνώστους σε έκδηλώσεις θρασύτα-
τες. Οι γνωστοί τής κάνουν τρο-
μακτικές προτάσεις. Οι άγνωστοί
της ρίχνουν λόγια που προκαλούν
και στις πλάκες των πεζοδρομίων
το έρρυθμα. Γνωστοί δέ και ά-
γνωστοι συνοδεύουν τούς λόγους
με χειρονουσίες τόσο αδόκες,
τόσο αδόκες...

Κι' έκείνη; Έκείνη... Το με-
γάλο δράμα της. Το έζι από μι-
κρή. Από μαθητήρια άκόμα. Μόλις
άρχισαν να σχηματίζονται στον
κορμό της οι πρώτες στρογγυλοί-
τητες. Έχει έξουικνωθί πιά η ά-
κοή της. Έχει συνήθειε στις έ-
νευλαθείς έκδηλώσεις τών διαβα-
τών. Δεν τής κάνει πιά έντύπω-
σι όταν βλέπει να τήν κυττάζουν
σαν ένα κορίτσι εύκολο σε κάθε
παραχώρησι.

Τόχει πάρει απόφασι γ' άντι-
μετωπίζη παντού και πάντα τήν
έλευσι σεαυτού. Άλλα έρχονται
και στιγμές που τήν πνέει το
καράνο. Το καράνο τής ά-
γνή; που δίνει τήν έντύπωσι της
διεφθαρμένης. Γιατί, παρέλκει
να σάς πώ από τήν άρχή, ότι η
κοπέλλα αυτή με τήν προκλητι-
κή εμφάνισι, είνε ο τύπος της σε-
μνότητος και της άγνότητος. Για
τίποτα δεν μπορεί κανείς να τήν
κατηγορήσθ. Κανένας δεν μπορεί
να καυχήσθ για τήν παρμαρική
προσφορά. Κανένας δεν ευνόηθη-
κε από τις θωπίες της. Λευκό εί-
νε το παρελθόν, άσπιο είνε το
παρόν της.

Τά δεκαοχτώ χρόνια φιλοσοφούν...

(Σ' ένα γραφείο μάλλον πληκτικό, μάλλον σκοτεινό. Έκείνος όχι πολύ γέρος, αλλά μάλλον γκρίζος και πεπεισμένος. Έκείνη δεκαοχτώ χρονών, άπειρη, αμακτιγιάριστη, χλωμόδρα. Ντυμένη ήθικα και σαγλά. "Ας πούμε πώς Έκείνος είναι ο συγγραφέας αυτής της στήλης κι Έκείνη μία άνα γυναικεία του).

ΕΚΕΙΝΗ (δενιά, με χαμηλωμένα τα μάτια). "Ηθέλα να σε σάς γνώρισω..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Όριστε, πού με γνωρίζετε..."

ΕΚΕΙΝΗ. "Σας διαβάω κάθε βδομάδα. Παρακολουθώ ό,τι γράφετε με σιτορί..."

ΕΚΕΙΝΗ. "Γιατί; Γράφετε τόσες αλήθειες..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Η αλήθεια είναι σαν το φως. Γεμίζει χαρά τα μάτια, κομμάτι φορές όμως προκαλεί και την τούφλα..."

ΕΚΕΙΝΗ. "Λέτε να στραβώω διαβάοντας όσα γράφετε..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Όχι, γιατί προσπαθώ να μη γράφω πολλές έκτυ. Φλακτικές αλήθειες..."

ΕΚΕΙΝΗ (πιο δειλά από πριν). "Ξέρετε... Γράφω κι' εγώ..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Μπρά;"

ΕΚΕΙΝΗ (παίρνει θάρρος). "Ναι... Και αν μου επιτρέψετε, θα σας δώσω να διαβάσετε κάτι δικό μου, για να μου πείτε τη γνώμη σας..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Ναι; ... Και για ποιά πράγματα γράφετε..."

ΕΚΕΙΝΗ. "Για όλα τα φιλολογικά ζητήματα..."

ΕΚΕΙΝΟΣ (σά να πέφτη απ' το λυκαβηττό με το κεφάλι). "Για όλα τα φιλοσοφικά ζητήματα; Πά..."

ΕΚΕΙΝΗ. "Ναι!"

ΕΚΕΙΝΟΣ (σά να πέφτη απ' το λυκαβηττό με το κεφάλι). "Για όλα τα φιλοσοφικά ζητήματα; Πά..."

ΕΚΕΙΝΗ. "Ναι..."

ΕΚΕΙΝΟΣ (σταυροκοπιέται). "Κύριε ελέησον!"

ΕΚΕΙΝΗ. "Σας φαίνεται περίεργο;"

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Τερατώδες!"

ΕΚΕΙΝΗ. "Το έτι γράφω;"

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Πρώτα αυτό. 'Η γυναίκα γράφει τις ωραιότερες σελίδες με τα μάτια της με τα χείλια της, με τη γοητεία της..."

ΕΚΕΙΝΗ (στενοχωρημένη). "Ναι, ξέρω... Τάχατε γράψει αυτό..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Και θα τόχετε διαβάσει, αφού διαβάσετε, λέτε όσα γράφω..."

ΕΚΕΙΝΗ. "Ναι. Τάχω διαβάσει..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Λοιπόν;"

ΕΚΕΙΝΗ. "Απλούστατα. Δέ με πείσατε..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Κι' έτσι γράφετε..."

ΕΚΕΙΝΗ. "Ας είναι. Δεν κάνετε περιφάνεια..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Αλλά, αφού γράφετε, τι να κάνουμε..."

ΕΚΕΙΝΗ. "Το λέτε σά να πρὸ. Κεταί να πιήτε κινινό σε σκονάκια..."

ΕΚΕΙΝΟΣ (με λεπτότητα). "Όχι ακριβώς... Κι' έτι τέλους μπορεί να γράφετε καλά..."

ΕΚΕΙΝΗ. "Μουρτώσασα είναι γυναικεία..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Η Μουρτώσασα;!"

ΕΚΕΙΝΗ. "Δεν την ξέρετε..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Όχι..."

ΕΚΕΙΝΗ. "Και λέτε πώς γράφετε..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Μά, για να γράψω κανένας, διαβάει πρώτα..."

ΕΚΕΙΝΗ. "Εγώ διαβάω Πλάτωνα, Αριστοτέλη, Μοντεσκιέ, Βολταίρο Ρουσσώ, Σοπενάουερ, Νίτσε..."

ΕΚΕΙΝΟΣ (με τα λίγα μαλλιά του θρόνιμένα απ' τη φρίκη). "Τί;!"

ΕΚΕΙΝΗ. "Κάνω σκατά..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Μά, σοβάρα διαβάζετε αυτά τα πράγματα..."

ΕΚΕΙΝΗ. "Σ' οβαρότητα..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Και τι καταλαβαίνετε;"

ΕΚΕΙΝΗ. "Μ' άρέσει η φιλοσοφία. Κλεινόμενα συχνά στον έαυτό μου και σκέπτομαι..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Δεν έχετε κανένα στενό συγγενή σας, έξ αίματος ή έξ άγχυστείας, που να σας μαλλώνει, ή εν άνάγκη να σας δείρη, για να σας σώσει..."

ΕΚΕΙΝΗ. "Νά με σώσει..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Φοδερά. Κάθε μέρα, κάθε ώρα κάθε λεπτό, σας ρουφάει ή φοδερί αήτη δίνη που λέγεται γενοντοκορισμός!"

ΕΚΕΙΝΗ (κατακόκκινη). "Ω!"

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Ναι... Είναι σκληρό αυτό που σας λέω, μ' άλθινη. Δεν το καταλαβαίνουν οι δικοί σας..."

ΕΚΕΙΝΗ (έτοιμη να κλάψη). "Η μαμά είναι πολύ εύστοχη..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Μπα;..."

ΕΚΕΙΝΗ. "Ό αγαπητέ μου σας; ΕΚΕΙΝΗ (τις κόκκινη). "Τί είναι αυτά που λέτε..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Ο έραστής σας, το φλέρτ σας, ο έρωας σας..."

ΕΚΕΙΝΗ (αυτοσπαρά). "Δεν έχω τέτοια πράγματα, κύριε..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Μπρά;..."

ΕΚΕΙΝΗ. "Τέτοια πράγματα τα λέτε σεις..."

ΕΚΕΙΝΗ. "Πώς θέλετε να τα πώ..."

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Ακούστε, μικρή μου"

πίνωκες! τοδ είπα. Γιατί δεν τους εκθέτεις; Τό ξέρεις πώς θα γίνης ένδοξος;

—Δέν δίνω δεκάρα για τί δόξα, μου έξομολογήθηκε ο Κλώντ. Ζωγραφίζω μόνο για τον έαυτό μου. Μετά τον θάνατό μου όλοι οι πίνακές μου θα άνήκουν σε εκείνη που μου έπείρεψε να τους πραγματοποιήσω... Αύτην αγαπά, μά δέν είναι έρωμένη μου και κατά τάσαν πιθανότητα ποτέ δέν θα γίνη..."

Την ίδια στιγμή ήλθε ή Μαρία. "Γρόννη. Μ' ένα έλέμμα πού της έρριξα γνώρισα σ' αυτή το μοντέλλο του φίλου μου."

Η Μαρία. "Υδόννη ήταν ώραία κοπέλλα. Μου μιλούσε για τον σύζυγό της και για τά παιδιά της και φαινόταν εύτυχισμένη."

...

—"Ενα σκοτεινό βράδυ πού στεκόμαστε άντίκρυ στον Δάκτυλο του Θεού, ο Κλώντ μου διηγήθηκε την ιστορία της παράξενης αγάπης του."

—"Αγαπούσα την Μαρία. Υδόννη, μου είπε. Κι' εκείνη μπορούσε να μ' αγαπήσει δεδομένου ότι δέν θα της ζητούσα ποτέ να έγκαταλείψη την πατρίδα της και τί συνήθειές της. Η μικρή Ούρσουλα ήταν τότε άρραβωνισμένη και υπελάγινα, μετά τόν γάμο της, να έξηγησω συχνά-συχνά στην Μαρία. Υδόννη όχι τόν έρωτά μου, γιατί αυτόν τού ήξερε καλά, αλλά τά σχέδιά μου πού ίσως δέ τά φανταζόταν."

—"Ο Γκβολέν, ο μνηστήρ της Ούρσουλας, ήταν ένα όμορφο παλινγκό, και είχα πάσει μερικές φορές τά βλέμματα της Μαρίας. Υδόννης καρφωμένα με πάθος έπάνω του. Σ'ήν άρχη υπερίστικα, άργότερα όμως πήρα την άπόφαση να την παρηγορήσω έγώ για την απείριστη αγάπη της."

—"Η ημέρα τού γάμου πηλασάει και ή Μαρία. Υδόννη έρραβε την προίκα της νύμφης με τόσο ζήλο πού θα νόμιζε κανείς πώς ήταν δική της. Πού να τό φανταστώ δ'έγώ όμως τότε;"

—"Ενα θρόνο, μία δμοάδα πρό τού γάμου, καθισμένος μπροστά στο παρθενικό μου, έβλεπα την όμυχλη να πικνώνη συχνά-συχνά..."

—"Υστερα από μισή ώρα, όταν ή όμυχλη είχε πιά σκεπάσει τόν Δάκτυλο του Θεού, είδα την Μαρία. Υδόννη να έγαίνει και να προχωρή προς τόν δρόμο τών τσιλωφυλάκων. Πού πήγαινε άραγε έκείνη την ώρα; Ίσως για να ανταμώση την εξαδέλφη της πού θάρχεσαν απ' τό μονοπάτι τού βράχου. Δέν ξέρω πού ένοικτο μ' έσπρωξε να την παρακολουθώ. Όταν μέσα στην όμυχλη έφτασα στον Δάκτυλο του Θεού, είδα την Μαρία. Υδόννη θρήνη πίσω από ένα έράχο, στην άκρη τού μονοπατιού, να παραφυλάει. Κρίφτηκα κι' έγώ. Σ' λίγο φάνηκε ή Ούρσουλα... Η Μαρία. Υδόννη έρωμπε τότε και... την έσπρωξε στο κενό... Η δυστυχισμένη κομματιάστηκε πάνω στους έράχους..."

—"Δέν είπα λέξι σε κανέναν. Μιά μέρα μόνο, ύστερα από μήνες, αφού ή Μαρία. Υδόννη παντρεύτηκε τόν Γκβολέν, της είπα:"

—"Υπάρχει μεταξύ μας κάποιο μεγάλο μυστικό. Μαρία. Υδόννη, ήμουν κοντά στο μονοπάτι την ώρα που..."

—"Τό ξέρω, μου είπε εκείνη με απάθεια. Σας είχα δει."

—"Δέν πρόσθεσε λέξι. Έίχαν βέβαιη για τόν έρωτά μου πού μ' έκανε άθελά μου συνήθειές της. Από τότε γινήκαμε φίλοι, πού φίλοι. Σ' ανταλλάγμα της σιωπής μου, μου ποζάρει για γυνιά, ένώ πριν δέν μ' άφινε ούτε το πρόσωπό της να ζωγραφίσω..."

...

—"Εφγα για τό Παρίσι. Έξή μήνες όμως μετά την επιστροφή μου πληροφορήθηκα τόν τραγικό θάνατό τού φίλου μου τού πτώμα τού όποιου έβρήκα κατακομματιαμένο πάνω στους έράχους τού Δάκτυλου του Θεού. Πώς έγινε αυτό; Τόν σκότωσε και τόν Κλώντ ή τρομερή Μαρία. Υδόννη γιατί ήξερε το τρομερό μυστικό της; Ποιος ξέρει..."

Περιπέτεια

Σ' ένα κύκλο καθώς πρέπει μία κυρία καθώς πρέπει μιλούσε σε ανθρώπους καθώς πρέπει. Και καθώς το θέμα της συζήτησης ήταν οι κλοπές, ή καθώς πρέπει κυρία έλεγε στους καθώς πρέπει ακροατάς της.

—Μ' έδύσανε κυριολεκτικά!

—Αλήθεια; Και πότε;

—Προχθές τή νύχτα.

—Μά πώς! Πώς!

—Είμαστε σε μία συγκέντρωση με τόν άντρα μου. Η μία ή υπέρβηρά μου είχε έξοδο, ή άλλη κομμάτι θάρεια! Κι' έτσι πήραν, πήραν ό,τι φαντασθήτε!

Τό γεγονός έπροκάλεσε πολύ ένδιαφέρον.

—Και τί σας πήραν;

—Ρούχα, μπιζού, άπ' όλα, άξιας τούλάχιστο δυό εκατομμυρίων..."

—Θέε μου! Τί λέτε!

Έκδηλώσεις συμπάθειας, εκπλήξεως, έν διαφέροντος έγινοντο από όλες τίς μεριές. Έως ότου ή μαντάμ Σουσού πού παρακολουθούσε ως έκείνη τή στιγμή σιωπηλή τίς διηγήσεις δέν μόρεσε πλέον, να κρατηθή. Όλες οι κυρίες ήσαν, είπαμε, καθώς πρέπει. Και φαίνεται πώς ήταν πολύ καθώς πρέπει να κλέπτονται οι κυρίες της καλής τάξεως. Άλλως τε κάθε μία πού διηγείτο μία κλοπή πού της συνέβη έφούσκωνε τά πράγματα και άμέσως το κέντρον τού ένδιαφέροντος μετετοπιζέτο σ' αυτήν. Γι' αυτό δέν μόρεσε πλέον να κρατηθή ή Σουσού...

—Μ' έκλεψαν και μένα..."

—Μπρά; Πότε, μαντάμ;

—Χθές θράδυ.

—Σωπάτε. Μά πώς;

—Ημουν με τόν άνδρα μου σε μία δεξίωση. Όλονυχτία, φυσικά, καθότι μάς άρεσε να διασκεδάσουμε μέχρι πρωΐ. Ήταν, άντιλαμβάνεσθε και ή συντροφιά έκλεκτή, κύριοι σπιτιών. Άντιλαμβάνεσθε.

—Και λοιπόν;

—Ούζα, τζίν και τά τοιαύτα.

—Λοιπόν; Λοιπόν;

—Και λιχουδιές, μη τά ρωτάτε.

—Λοιπόν; Λοιπόν;

—Αφού διασκεδάσαμε, λοιπόν, και είπαμε τά σχετικά μας, λέμε με τόν άνδρα μου ώρεθούρα, πάμε μία γαλατάκι. Και έπιπρότερος στο σπίτι μας ώρα όκτώ τό πρωΐ, άν αγαπάτε. Και μόλις μπαίνομε μέσα τά είχα σκώσει όλα.

—Σοβαρά;

—Τά πάντα.

—Σας γύδουαν, δηλαδή.

—Παρακαλώ, κ. Μουρδούλη, να λείπουν παρόμοιες εκφράσεις. Πού λέτε τί μπιζού και τί ταμπάκ και τί μπιμπέλω και τί ρακέτες και γαλλικά θιθλιά. Μέχρι και σκαμπύ μου κουδάλισαν.

Κατάπληκτες την έκτύταζαν οι κυρίες:

—Όλα σάς τά πήραν;

—Όλα.

—Και δέν στενοχωρείσθε;

—Αστείο πράγμα!

—Μά πώς! Σας έκλεψαν πράγματα άξιας!

—Λοιπόν, είναι περιεργό. Νομίζετε και μη σάς φανή παράδοξο ότι ήσαν κλέπται γούστου! Καθότι εδιάλεξαν και μου έπήραν όλα τά πράγματα καλής αισθητικής. Και πρό πάντων κομψοτεχνήματα, άντιλαμπάνεσθε. Από εκείνα πού άπαραίτητως έχει κάθε καλό σπίτι.

Έτσι το κέντρον της συζήτησης και τού ένδιαφέροντος μετετοπίσθη απόλυτα!

τως προς την μαντάμ Σουσού. Και ήταν εύτυχώς ή πυροδόποινα του Βούθουλα, πού εύρηκε άφορη ή αναπτύξη όλες τίς δυνατότητες της λαχράς της φαντασίας. Καθώς δέ συνέβαινε τίς περισσότερες φορές να παρασώβεται μέχρι σμείου να πισηύη και ίδια όλα τά ώραία πράγματα πού έλεγε, συνεπλήρωνε κάθε τόσο τίς διηγήσεις της με νέες λεπτομέρειες. Μερικές — οι κυρίες είναι πάντα πονηρότερες, άρχισαν να κλείνουν το μάτι μεταξύ τους. Υπήρχε όμως στην συντροφιά ένας κύριος πού τά έπαίρνε τά πράγματα κατάκαρδα.

—Τους καταγγείλατε τους κλέπτας;

—Όχι δάς!

—Όχι. Γιατί;

—Όσα και να μου πήραν πάντα δάς έχω και άλλα. Είναι δέβια τεράστια αυτά πού έφυγαν, αλλά άστεία πράγματα άπέναντί εις όσα έμειναν. Και διά να θυμηθώ την παροιμία τού πτωχού λαού: Ουδέ σταγών έν τή άκωνή πού λένε!

Μά ο κύριος διαφωνούσε:

—Τί λέτε, μαντάμ! Ασχέτως αυτού, οι κλέπται πρέπει να καταγγέλλωνται. Άλλοιώς, ένθαυρνούνται. Δεν κάνει. Δεν πρέπει. Άλλως τε όλες οι κυρίες κατήγγειλαν τους κλέπτας και δέν είναι από τίς φτωχότερες. Έτσι δέν είναι, κ. Ζουραπάνη; Δεν καταγγείλατε;

—Μά δέβαια. Πώς;

—Βλέπετε, λοιπόν, μαντάμ, δέν είναι σωστό ν' άφήντε έτσι τους κλέπτας. Πρέπει να πάτε στο άστυνομικό τμήμα να τά πείτε αυτά.

—Ζεμψονού!

—Μά πώς, μά πώς, πώς!

—Βαρυέμαι.

—Τότε να σας βοηθήσω έγώ. Α, όχι, όχι. Πρέπει έγώ να σας βοηθήσω.

Τέλος πάντων αυτόι οι άνθρωποι πού έχουν υπέρμετρο ζήλο είναι άνυπόφοροι. Έπέμενε τόσο πολύ, ώστε ή περαιτέρω άρ νποις της Σουσούς να πάρ στην άστυνομία, μπορούσε να κλονίση την πίστην της συντροφιάς στα λόγια της. Και επειδή μάλιστα μερικές άρχισαν να το δείχνουν έμφανώς, είπε με συγκρατημένο πείσμα ή Σουσού:

—Πάμε.

—Πού;

—Στήν άστυνομία.

—Τώρα;

—Όταν θέλετε είμαι εις τάς διατάγας σας. Γιατί μερικές — μερικές μπορεί να νομίζουν ότι ή μεγαλοψυχία είναι κα ψευδής. Και ήμπορεί τάχατες και να μη έγινε κλοπή τέτοιας έκτάσεως. Μά πέντε εκατομμύρια θα είναι τά κλαπέντα.

Έτσι ώρισαν την επάυριον ραντεβού και ή Σουσού την άνάγκην φιλοτιμίας πούσμενη βρήκε στην άστυνομία, όπου κατέθεσε έμπνευμένη και θελτιωμένα όσα είχε πη...

—Μου πήραν τά πάντα.

—Δηλαδή;

—Όλα τά έκλεκτα. Σκαμπύ, μπιμπέλω, διθλιθθικές, μπιζού άξιας δέκα εκατομμυρίων.

Αναστατώθηκε ή άστυνομία. Αναστάτωθηκε ο Βούθουλας. Ποιος μπορεί να είχε κλέψει τί Σουσού; Οι ύπονοιες πριν άπό όλα έδάρυναν τους γειτόνους της.

—Υποπτεύεσθε κανένα; Έχετε ύπ' όψει σας;

—Μη με πιέζετε, κ. άστυνόμω και δέν θέλω να πάρω στο λαμό μου τους πτωχούς. Άλλως τε έχουν άνάγκη, πεινάνε και εάν κάνουν καί τέτοια, συγχωρεμένοι!

Αυτό ήταν ένας καταφανής υπαινιγμός. Δυστυχώς ή άστυνομία δέν μπορεί να είναι μεγαλοψυχική και έπιασε μερικούς από τόν Βούθουλα. Υστερα άλλους. Υστερα άλλους. Ό μισός Βούθουλας πέρασε από τό τμήμα. Άλλα όλοι έβεβαίωναν ότι ή Σουσού ήταν τρελή και ότι μόνο στή φαντασία της υπήρχαν αυτά. Υστερα από πολλά και από επιθεώρηση τού σπιτιού της, το πράγμα άπεκαλύθη πέρα — πέρα. Και ο άστυνόμος διάταξε τί σύλληψή της.

—Έμένα;

—Άντε, μαντάμ. Έλα στο τμήμα!

—Γιατί περικάλω;

—Ψεύδης καταγγελία.

—Όποιος τά λέει αυτά είναι βλάς και να με άφήσετε ήσυχη. Δεν ντρέποσάστε. Όρίστε μας πού καταγγέλατε να συλλαμβάνεται ο νοικοκύρης και να άφιντε έλεύθερος ο κλέπτης!

Άλλα οι ταλαιπωρηθέντες έδοούσαν έξω από τό σπίτι τίς Σουσούς:

—Ούζω ψωριάρα! Τί να σου κλέφουνε, μωρή Σουσού; Τά κουρέλια σου μωρή!

Είθε και έπαθε να ξεμπλέξη ή Σουσού από την άπροσδόκητη αυτή περιπέτεια. Και στο τέλος συνεπέρανε:

—Πάει καί αυτό!... Ό Θεός να μάς φυλάη από χειρότερα. Παναγιώτακη, σέρβιρε τό πρωινό!

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΛΕΒΙΣΣΕ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Ο Λεβίσσε ήταν λογιώτης στο κατάστημα τού κ. Σαντιέ. Η ζωή του περνούσε έντελώς μονότονα. Η μόνη στενωχρία πού δοκίμαζε ήταν όταν εύρισκε την τακτική του θέσι πασιμένη στο ρεστωράν ή το άγαπημένο του περιοδικό άγκαρτισμένο άπό άλλον στο καφεείο.

Και όμως ο άνθρωπος αυτός πού ήταν τόσο τακτικός ό' όλα έδειχνε τώρα τελευταία όλοφάνερα σημεία μεταβολής τών διαθέσεών του. Μία μέρα επί τέλους, ο Λεβίσσε εξεθύμανε φοδερά μπροστά σ'όλους.

—Α, μά δέν είναι πιά ζωή αυτή με τόν ίδιο μισθό πέντε χρόνια τώρα στο σείρα!

Έκείνο πού νευρίαζε τόν καυμένο το Λεβίσσε ήταν τό ότι κάποιος νεος, πού είχε προσληφθή υπάλληλος τώρα τελευταία, στο κατάστημα, κατέλαβε έντελώς προνομίουκο θέσι από την πρώτη στιγμή.

Ο κύριος Πάλ, όπως τόν έλεγαν, κομψός και ώραίος, πήγαινε τελευταίος στο γραφείο κι' έφευγε πρώτος — πρώτος, αφού κατάρθωνε στο μεταξύ να μην κάνει σκεδόν τίποτε. Έλεγαν, όμως, όλοι ότι ο κύριος Πάλ φρόντιζε να πηγαίνη στο σπίτι τού προισταμένου τίς ημέρες πού δεχόταν ή κυρία του και ότι αυτός τόν προστάτηνε φανερά. Ο γρηαίος λογιώτης δέν έχωνε καθόλου τόν κομψό υπάλληλο. Ώς πού μία μέρα, πήρε και αυτός πρόσκλησι τής κυρίας διευθυντριάς. Την άλλη βδομάδα ήταν ή γιορτή της και ή κ. Σαντιέ προσκόλλουσε στο σπίτι τίς τούς κυριωτέρους από τούς υπαλλήλους.

Αυτό δα μούλεισε να πάω σ' αυτής της συαχμένη! είπε με θυμό ο Λεβίσσε.

Και έν τούτοις την ημέρα της γιορτής φρεσκοζυρισμένος και με τί ρεντινγκότα τών έλλοιπων περιστάσεων, πήγε, όπως κι' οι άλλοι στο μεγάλο τού προισταμένου του. Στη μεγάλη μαρμαρένια σκάλα τού μεγάρου πού ήταν γεμάτη άνθη, κανείς δέν πρόσθεε τόν Λεβίσσε και ο καυμένος ο λογιώτης, πού περιπατηθήκε κατά μήκος ενός μεγάλου διαδρόμου, έμπηκε επί τέλους σε κάποιο παράμερο σαλονάκι. Εκστατικός είδε εκεί άγκαλιές λουλουδία, πανεράκια και μπουκέτα, πού σκόρπισαν γυρω μεθυστική μσοχοβολία. Σ' όλα ήσαν καρφωμένα έπισκεπτήρια. Αμέσως ο Λεβίσσε κατάλαβε πώς όλα εκείνα τά λουλουδία στέλνονταν δωρο στην οικοδόποινα για τί γιορτή της και στάθηκε ασυτοιμένος. Κτύπαζε τά άδεια του χερία και συλλογιόθηκε, ότι έπρεπε να είχε πάει κι' αυτός κάποιο δωρο, ένα μικρό, έστο, μπουκετάκι, βιολεττές. Τί να κάνει, όμως; Ήταν πιά πολύ άργα. Έξακολούθησε ώστόσο να κτυπάει ένα — ένα τά μπουκέτα και τά πανεράκια, όταν άξαφνα έπεσε τό μάτι του σ' ένα μεγάλο κανίστρο, πόνω στο όποιο ήταν καρφωμένο το μπιλιέτο τού Πάλ με λόγια θερμότατα και κολακευτικά. Ο Λεβίσσε, πού είχε περάσει έντιμωτάτα όλη του τη ζωή, αισθάνθηκε τότε να κοροπήει μέσα στο μυαλό του μια τρελή και τολμηρή ιδέα. Έβγαλε τί κάρτα τού νεαρού υπαλλήλου και έκάρφωσε στην θύρα της τή δική του, αφού έγραψε πάνω διαστικά τό έξης: Έκ μέρους τού άρχαιοτέρου και περισσοτέρου άφροσύμενου υπαλλήλου τού καταστήματος, δείγμα ξεχωριστής άφροσύμσεως στην διεύθυνση Λεβίσσε.

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Βήκε μόλτατα από τό σαλονάκι, πέρασε στην αίθουσα και με όλοφάνη συγκίνηση έβγαλε σε λίγο τά ταπεινά του σείρη στην οικοδόποινα πού ήτορταζε. Την άλλη μέρα, ο γρηαίος λογιώτης ήταν κιόλας μετανοήμενος για την άναιδέστατη άπάτη του. Η καρδιά του σφινγόνων, μά ήταν και σιγνίες πού έννοιζε χαρά για ότι έκανε στον υπάλληλο του. Έν τή μεταξύ ή κυρία διευθυντρία ανακάλυψε ανάμεσα στα δωρά της, τό μεγάλο κανίστρο τού Λεβίσσε και ή ώραία αυτή προσφορά της έκάρωσε μία ξεχωριστή συγκίνηση. Άντιθέτως εύώμωσε, γιατί ο κ. Πάλ δέν της έστειλε τίποτε. Από την ημέρα εκείνη όλη παρατήρησαν ότι είχε αλλάξει ή στάσις τού κ. Σαντιέ άπέναντί τού άρχαίου τού υπαλλήλου, ενώ άπέναντίας ήταν όλοφάνερο, ότι κάθε μέρα χυριόσε περισσότερο τό φτωικό άστρο τού νεαρού κομψομομένου κ. Πάλ. Ένα πρωΐ επί τέλους, όλο τό γραφείο έμαθε ότι ο Λεβίσσε πέτυχε έφανικά την προαγωγή πού τόσο μάταια έπείδιωκε ως τότε. Ο Λεβίσσε ήταν φυσικά κατακομψωμένος. Δεχόταν συγκαρτηρία. Και όταν τό θράδυ πήγε σπίτι του, μόνος του, στο μικρό τού δωμάτιο μονοχούσε: (Νά τί είναι ο κόσμος!... Δουλεύεις εύσυνειδητά και σε παραμελούν. Κάνεις μία άτιμία και σε προβιάζουν! Ούφ, άδελέ! Τό πηρα άπόφασι. Θα γίνω θανατόντης...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΥΔΟΝΝΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Στήν άγρία άκτην της Βρετανίας υπάρχει ένα μικρό, χωριό διακοσίων κατοίκων τού Άμπερμυρ. Τό χωριό αυτό είχε διαλέξει για έρημητήριο ο φίλος μου Κλώντ Μαρβάλ, για να έπιδοθή με την ήσυχία του στη ζωγραφική ανάμεσα σ'οδός βράχους και στη θάλασσα μέσα στην άγρια εκείνη όμορφιά της φύσεως.

Όταν έφθασα στο Άμπερμυρ, ο Κλώντ με περίμενε στο σταθμό και μ' άδήγησε στο έργοστηρίο του. Ζούσε παράμερα απ' τό χωριό στην κορυφή ενός βράχου κοντά στο δρόμο όπου κάνουν θάρεια οι τελανοφύλακες. Στήν άκρη τού ήταν ένας απόκρημνος μντερός βράχος ο Δάκτυλος τού Θεού όπως τόν λέγανε.

—Νά τό παλιό μου! μου είπε ο Κλώντ. Έλπίζω σ' ό άρέση και να μείνεις έδώ άρκετό καιρό.

—Αλήθεσι, πώς σου κατέβηκε νάρθής σ' αυτόν τόν έρημότοπο; ρώτησα.

—Ήμουν κουρασμένος απ' τη ζωή τού Παρισιού. Μόλις ήρθα στο Άμπερμυρ μου έκανε έντύπωσι ή όμορφιά της φύσεως και άποφάσισα να μείνω. Τό σπίτι αυτό πού έλπιεις ήταν έδος γέρου φαροφύλακα τού μπάριμα Λεγκέν πού ζούσε με την κόρη του Ούρσουλα και την άνηψή του Μαρία. Υδόννη. Έγκατεστάθηκα λοιπόν σ' ένα δωμάτιο τού σπιτιού τού Λεγκέν κι' άρχισα να ζωγραφίζω απ' τό πρωΐ ως τό θράδυ διάφορα τοπία. Άργότερα όμως άντελήθηκα πώς δέν ήμουν επαγγελματίας για τόπια και έκαθα δλους τούς πίνακές μου.

—Όστε έπαυσε να ζωγραφίζεις; τόν ρώτησα άνήσυχος.

—Όχι... όχι... θα ίδης. Θα έξέακολουθούσα εύχάριστα να μένω στο σπίτι, αλλά συνέβησαν όλα λεπτάλληλα δυστυχήματα. Η μικρή Ούρσουλα πού έπρόκειτο να παντρευθή ένα φαρά, τόν Μάρκο Γκβολέν σκοτώθηκε σ' ένα γκερμό λίγο πριν απ' τό γάμο της. Ο γέρο Λεγκέν πέθανε κι' αυτός λίγο άργότερα απ' τόν καυμό του. Έ-

μεινε έτσι μόνο ή άνηψιά, ή όπεία κληρονόμησε τό σπίτι και τί μικρή περιουσία και παντρεύτηκε τόν Γκβολέν. Έχουν σήμερα δυό δίδυμα κοριτσάκια τριών χρόνων πού τά λατρεύω...

»Είμαι βέβαιος πώς θα μείνω πιά όλη μου τη ζωή έδώ. Η Μαρία. Υδόννη μου κάνει τό νοικοκυριό και μου μαγειρεύει. Όσο για τόν Γκβολέν, αυτός λείπει συχνά για φάρμακα στις πορτογαλικές άκτές. Έλα τώρα να σου δείξω τούς πίνακές μου, μου είπε.

»Ανοίξε μία πόρτα και μήκαμε σ' ένα δωμάτιο, οι τοίχοι τού όποιου ήσαν σκεπασμένοι με πίνακες κάθε μεγέθους πού παρίσταναν όλοι γυναικεία γυνάμ. Ήσαν έργα τέχνης πού πλησίαζαν άναμνηστικότητα την τέλειση. Οι είλκονες εκείνη είχαν τόση ζωή πού νόμιζε κανείς ότι θα ζήσουν μαζί με τούς γυναικεία γυνάμ. Ήσαν όμως όλες εκείνες οι γυναικείες ναικες δέν ήσαν παρά μία και μόνη. Ο Κλώντ είχε χρησιμοποιήσει τό ίδιο πάντοτε μοντέλλο.

—Υπέροχα! Θεία!... Μά είναι έγκλημα να κρύβεις αυτούς τούς

12°

Την άλλη μέρα ο Πέτρος Μπωφόρ μολις έφτασε μπρός στο σπίτι που κατοικούσε η Μαρκελίνα με τη θεία της, το είδε κλειστό. 'Η καρδιά του σπάζτηκε. Τι να έσμαινε αυτό άρα γει; Ταρναμένος και γεμάτος αγωνία χτύπησε την πόρτα. 'Η μικρή 'Ελένης υπηρέτρια που κατέβηκε του είπε μολις τόν είδε: —Οι κυρίες δεν είν' εδώ.. Βγή καν έξω. 'Ο Μπωφόρ δεν έπείνε. 'Εφυγε με την καρδιά θαρεία. Χιλιάδες δυο σκέψεις γυρίζαν στο μυαλό του.

Τι κακό είχε κάμει στη Μαρκελίνα και του φερνόταν μ' αυτό τον τρόπο; Μήπως δεν την άγαπούσε περισσότερο κι απ' τη ζωή του;

Την επομένη ο Πέτρος ξαναπήγε στο σπίτι, μα και την φορά αυτή η μικρή υπηρέτρια του είπε πως οι κυρίες απουσίαζαν.

Το ίδιο συνέβη επί αρκετές ημέρες.

'Ο Μπωφόρ δεν συγκρατείται πλέον, είνε έξω φρενών. 'Η μεγάλη του αγάπη τον κάνει τρελλό.

Γιατί τόν αποφεύγει η νέα που λατρεύει; Πρέπει να την δη, να της μιλήσει, να εξηγηθούν.

Κι' ένα πρωί μολις έφτασε στο σπίτι και η υπηρέτρια του είπε πως οι κυρίες απουσίαζαν, έβγαλε και της έδωσε ένα χρυσό νόμισμα.

—Πάρε αυτό κι' άφησέ με να περάσω...

'Η υπηρέτρια δεν του έφερε αντίκρισμα.

Βέβαιος ότι η Μαρκελίνα βρίσκεται στο σπίτι, ο Πέτρος περνά γρήγορα από την πόρτα της καμαράς της.

'Η Μαρκελίνα είνε εκεί... Τόν κυττάει, γεμάτη άπορία και στενοχώρια.

'Ο Πέτρος την χαίρεται, κι' όρθιος μπροστά της, αρχίζει να της μιλάει με φωνή λυπημένη:

Γιατί τόν αποφεύγει; Γιατί η τόση της αδιαφορία;

'Η Μαρκελίνα έτοιμάζεται να πη κάτω μα ο Πέτρος την διακόπτει:

—Μη μου πητε τίποτε, ούτε μα λέει, της λέει. Ξέρω πως μ' αγαπάτε. Μ' αγαπάτε κι' όμως με αποφεύγετε...

—Κάνετε λάθος κύριε Μπωφόρ, ψευδίζει ταρναμένη η Μαρκελίνα...

—'Οχι, δεσποινίς Μαρκελίνα, δεν κάνω λάθος. Όποιος αγαπά δεν πρέπει ποτέ έξω. Αν δεν μ' αγαπάτε γιατί λιποθυμίζετε όταν με είδατε να κατεβαίνω στον γκρεμό για να κόψω και να σας φέρω τα άνθη εκείνα, που τόσο σας άρεσαν;

—Λιποθυμίζατε από το φόβο μου, τραυλίζει η Μαρκελίνα.

—Και γιατί εφέρατε τα άνθη στα χείλη σας μολις σας τα έ πρόσφερα; Γιατί τα φιλούσατε;

—'Ηταν μιά κίνηση νευρική, κύριε. Τό έκαμα για να σας ευχαριστήσω...

—Τι απέγιναν τα άνθη εκείνα; Τι τα έκόματε;

'Η Μαρκελίνα χαμηλώνει το κεφάλι της και απαντά:

—Δεν θυμόμυαι. Θά μαράθη καν βέβαια και θα τα έπέταξε η υπηρέτρια...

—Τα έπέταξε η υπηρέτρια! Λέτε αλήθεια;

—Ναι, αυτό είνε η αλήθεια. Επετάξατε τα αφήσατε να πετάξουν τα άνθη για τα οποία κινδύνευα να σκοτωθώ!... 'Αν αυτό συνέβη τότε... τότε δεν μ' αγαπάτε.

'Η Μαρκελίνα μισελκνεί τα μάτια της και ψιθυρίζει:

—Ναι, δεν σας αγαπώ... Δεν

σας αγαπώ, μα συγχρόνως αναγνωρίζω ότι είσατε αξίος αγάπης. —Τότε; Τότε, Θεέ μου, γιατί θέλετε να χωριστούμε; —Πρέπει, κ. Μπωφόρ. Μη μου ζητάτε περισσότερες εξηγήσεις. Πρέπει, είνε ανάγκη να χωριστούμε και να μείνουμε δυο καλοί φίλοι. Θά διατηρήσω για πάντα την ανάμνησί σας...

—Είνε όριστική η θέλησίς σας, ααή;

—Ναι, δυστυχώς...

'Ο Μπωφόρ δυν έπιμένει περισσότερο. Έγινε στενωμένος φουσκώνει το στήθος του. Χαμηλώνει το κεφάλι του και ψιθυρίζει με φωνή υπόκωφη:

—Θά σας θακουόσω, Μαρκελίνα. Χαίρετε... Υγίστε για πάντα!...

'Η Μαρκελίνα δεν τολμά να σηκώσει τα μάτια της και τόν κυττάει, φοβάται μήπως χάσει το θάρρος της. Υποφέρει φρικτά. Με φωνή που μολις ακούγεται του απαντά:

—Χαίρετε κ. Μπωφόρ.

'Ο Πέτρος υποκλίνεται και φεύγει. 'Η καρδιά του είνε πληγωμένη, για πάντα. Να την ξεχάσει; 'Οχι, όχι, ποτέ δεν θά μπορούσα να την λησμονήσω. 'Ολα γύρω του του φαίνονται μαύρα σκοτεινά, άσπασία.

Στο κατώφλι του δωματίου στέκεται για μιά στιγμή και γυρίζει το κεφάλι του. Ποθεί να την κυττάει για τελευταία φορά. Το θέαμα όμως που αντικρύζει, τόν καρφώνει στη θέσι του.

'Η Μαρκελίνα έχει σαρώσει πάνω στο έργοχειρο που κρατούσε όταν μπήκε ξαφνικά στο δωμάτιό της.

Ανήσυχος τρέχει κοντά της. —Μαρκελίνα!...

'Η νέα δεν σαλεύει καθόλου. 'Ο Μπωφόρ καλεί την υπηρέτρια, η οποία φτάνει άμέσως.

—'Η κυρία σου λιποθυμύσει! της λέγει. Βοήθησε την γρήγορα να συνέλθει.

'Η υπηρέτρια ξεκουμπώνει το φόρεμα της, κυριεύει της. Κι' έξαφνα από τόν άνοιγμα του στήθους της Μαρκελίνα πέφτει κάτω ένα ματσάκι μαρομάνι χιονολούλουδα.

'Ο Πέτρος τα βλέπει, τ' αναγνωρίζει και συγκινείται. Είνε τα άνθη που έμάζεψε ο ίδιος απ' τόν γκρεμό την ημέρα της έκδρομής.

—'Ωστε η Μαρκελίνα δεν έλεγε την αλήθεια. Δεν τα είχε πετάξει. —'Ωστε η Μαρκελίνα τόν αγαπούσε!

'Η χαρά του είνε πια άπέραντη. 'Η έλπιδα ξαναμπάνει στην καρδιά του. Κυττάει την Μαρκελίνα με λατρεία αισθανεται τόν πόθο να την αγκαλιάσει και να την γεμίσει φιλία.

'Η Μαρκελίνα συνέρχεται σιγά σιγά.

'Η υπηρέτρια έχει φύγει. 'Ο Μπωφόρ ριχνάει γονατιστός έμπρός στη λατρευτή του και φιλεί τα χείρια της.

Μολις συνήλθε έντελώς και τόν αντίκρισε στη στάσι αυτή η νέα τράβηξε τα χείρια της με τρόμο.

—Κύριε Μπωφόρ, φώναξε μ' αγωνία, λησμονήσατε την υπόχρεσί σας;

'Ο Πέτρος όμως δεν τα χάνει αυτή τη φορά, δεν υποχωρεί.

Της δείχνει το ματσάκι τών μαρομάνων χιονολούλουδων και της λέει:

—Δεν έλησμονήσα τίποτε. Τώρα όμως ξέρω το μυαλό σου... Μ' αγαπάς Μαρκελίνα. Μου τ' είπαν τα μαρομάνια αυτά λουλούδια.

'Η Μαρκελίνα δεν έπιμένει. Χαμηλώνει το κεφάλι της κι' αρχίζει να κλαίει. Δυνατά ανα-

φύλλεται παραάουν το στήθος της. Τα δάκρυα θρέχουν άφθονα το άργαλειό της.

'Ο Μπωφόρ όμως δεν άνησυχεί. Είνε βέβαιος ότι ένίκησε... Παίρνει τα χείρια της μέσα στα δικά του και της λέει τρυφερά:

—Μ' αγαπάς, Μαρκελίνα. Γιατί λοιπόν ήθελες να χωριστούμε;

'Η νέα τόν κυττάει λυπημένα και του απαντά:

—Κι' αν υποτεθή πως σ' αγαπώ, ποτέ εν τούτοις δεν θά μπορούσαμε να ενώθουμε...

—Γιατί το λες αυτό; 'Υπάρχει κανένα έμπόδιο; 'Ανοιξέ μου την καρδιά σου, Μαρκελίνα.

Να τόν άνοίξει την καρδιά της, να τόν άμολογήσει τη ντροπή της; 'Οχι, όχι, αυτό δεν μπορεί να τό κάμει, γιατί άσφαλώς ο Μπωφόρ θά την άντιέλαξε. Έξακολουθεί λοιπόν να ψεύδεται.

'Η ένωσίς μας είνε αδύνατος του έπαναλαμβάνει.

—Τίποτε δεν είνε αδύνατο για δύο νέους που αγαπούν ελκικρινά ο ένας τόν άλλο...

—Είμαι φτωχή, κ. Μπωφόρ.

—Και το λέτε έμπόδιο αυτό; 'Εγώ δεν ενδιαφέρομαι για την οικονομική σας κατάσταση. Έχω άρκετά χρήματα γα να ζήσουμε εύτυχισμένοι.

'Η Μαρκελίνα όμως έπιμένει: —Έχω αναταραχή στη μοναξιά. 'Ο κόσμος δεν μου άρέσει μου προκαλεί φρίκη. 'Ο γάμος θά με άναγκάσει να ζήσω ανάμεσα σ' αυτόν.

—Κι' εγώ αγαπώ τη μοναξιά, Μαρκελίνα. Θά ζήσουμε λοιπόν, όπως σου άρέσει...

—Ναι... αλλά φοβόμυαι πως δεν θά γίνει καλή η πέτρα.

'Α, Μαρκελίνα, γιατί το λες αυτό; Είσαι τόσο καλή. Μην κατηγορείς τόν έαυτό σου...

—Ναι, κ. Μπωφόρ, πρέπει να με πιστέψτε, δεν αγαπώ τα παιδιά...

—Είσαι υπερβολική, Μαρκελίνα...

—Κι' έπειτα υπάρχει και κάτι ακόμα...

—Τι αγάπη μου;

'Ο πατέρας μου δεν θά δώ, ση την συγκατάθεσί του για το γάμο μας.

—Γράψε του πρώτα, Μαρκελίνα. Ζήτησε του την άδεια του.

—Το γνωρίζω καλά. Γιατί να του γράψω; 'Ο πατέρας μου έχει κάμει πλέον την έκλογή του. Μου έχει δει το σύζυγο. Δεν μπορώ να τόν παρακούσω.

'Ο Πέτρος την κυττάει με λαχάρα, κι' αγωνία.

—Αγαπάτε αυτόν που διώλεξε ο πατέρας σας για σας; την ρωτήσε τέλος.

'Η Μαρκελίνα δεν άπαντά. Χαμηλώνει το άραιο της κεφάλι και σιωπά.

'Ο Μπωφόρ άγωνιά. 'Απ' την απάντησή της κρίνεται η εύτυχία του το πάν...

Επί τέλους η Μαρκελίνα σηκώνεται όρθη και στέκει μπροστά του.

—'Ακούστε, του λέγει. Θά δεχθήτε μιά πρότασι που θά σας κάμω;

—Μόλιστα, Μαρκελίνα, σας ακούω.

—Να μην έρθετε να με δίητε πριν περάσουν τέσσερις ημέρες... Σ' αυτό μεταξύ σας υπόσχομαι να γράψω και να ρωτήσω τόν πατέρα μου. Το θέλετε;

—Μόλιστα, Μαρκελίνα. Οι έπιθυμίες σου είνε για μένα διαταγές...

—Σύμφωνοι, λοιπόν.

—Σύμφωνοι. Είνε σήμερα Τρίτη. Θά περιμένω ως το Σάββατο...

'Η Μαρκελίνα του δίνει το χέρι της. Το φιλεί συγκινημένος και φεύγει.

Σ' τόν κήπο ο Πέτρος συνάντησε την κ. Λεπτιγ που γυρίζει απ' έξω. 'Ηταν τόσο ικανοποιημένος από την υπόθεσι της Μαρκελίνας τόσο χαρούμενος, ώστε δεν κρατήθηκε. Την άρπαξε και την έσφιξε στην αγκαλιά του.

'Η γρηναία βιά της Μαρκελίνα

νας τα έχασε. —Μα τι συμβαίνει λοιπόν; τόν ρωτήσε.

—'Ολα πηκνέουν καλά. Συνηγορήστε για μένα, της φώναξε κι' έφυγε γρήγορα—γρήγορα.

Μετά την άναχώρησι του Πέτρου η Μαρκελίνα ευθίστηκε σε σκέψεις.

Τι έπρεπε να κάνει; Πώς θά έτελείωνε η ιστορία αυτή που τόσο την βασάνιζε;

Να γράψει στον πατέρα της όπως υποσχέθηκε στον Πέτρο; Χαμένος κόπος.

'Ο πατέρας της θά της άπαντούσε: 'Οφάνερόμυαι τόν πάντα...

Και βέβαια άλλη λύσις δεν ή. πήγαινε. Δεν μπορούσε να άπατηση τόν Μπωφόρ, που της φερνόταν τόσο τιμία και την αγαπούσε μ' όλη την δύναμή της ψυχής του.

Επρεπε να τόν φανερώσει όλη την τρομερή αλήθεια...

Αλλοίμονο!... Αυτό ακριβώς ήταν εκείνο που φοβόταν. 'Η αλήθεια. Δεν είχε την δύναμη να φανερώσει στον Πέτρο το σφάλμα της.

Οι σκέψεις αυτές την έκαναν να υποφέρει φρικτά. Τη νύχτα δεν μπορούσε να κοιμηθί. Και οι ημέρες περνούσαν... Πλησίαζε το Σάββατο. Επρεπε να πάρη μιά απόφασι.

Μιά νύχτα τέλος σηκώθηκε απ' το κρεβάτι της έξω από τη φαντάσι. Της φαινόταν πως θα τρελαινόταν. 'Ολα γύρω της στριφογυρίζαν.

—Θέε μου τι πρέπει να κάνω; φώναζε.

Βασάνισε το μυαλό της άρκετα ώρα και τέλος πήρε μιά απόφασι: να γράψη στον Πέτρο και να τόν πη ότι έλα, να τόν άνοίξει την καρδιά της, να μην του κρύψει τίποτε απόλυτως.

Αυτή είνε η μόνη λύσις που της μένει. Καθεται μπρός στο γραφείο της κι' αρχίζει να γράφει. Γράφει επί μιά ώρα, δυο ώρες. Γεμίζει δάκρυα, σελίδες. Γράφει κι' από τα μάτια της τρέχουν ποτάμι τα δάκρυα και σπάζουν πάνω στο χαρτί. Δεν κρύβει τίποτε. Τα εξομολογείται όλα. Διαι. Τόν έρωτά της με τόν Νταγκέρ, την κατατροφή της, την προδοσία του. Ζητάει απ' τόν Μπωφόρ να την καταλάβει και να την συγχωρήσει. Μόνον έτσι είνε δυνατόν να ενώθουν. Πρώτα η συγχώρησις για το σφάλμα της και κατόπιν η λήθη τών περασμένων.

'Η Μαρκελίνα τελειώνει την επιστολή της. Αναστενάζει μ' άνακούφιση, την διαβάζει κι' έξαφνα, απότομα, νευρικά, την σκίζει και την κάνει χυδαία κομμάτια. 'Οχι, όχι, δεν έχει την δύναμη να δώσει την επιστολή αυτή στον Μπωφόρ. Πρέπει, διατάζει... 'Ιλαγνιά στή σκέψι ότι θά μάθει εκείνος το τρομερό μυαλό της.

Μένει άγρυπνη κατόπιν ως το πρωί μέσα σε μιά τρομερή άγωνία.

Μολις έγίνησε η θεία της, η Μαρκελίνα έτρεξε κοντά της και της είπε:

—'Αγαπητή μου θεία, πρέπει να έτοιμασθώμε. Φεύγουμε σήμερα!

'Η κ. Λεπτιγ την κυττάει κατάπληκτη.

—Μιλάς σοβαρά, Μαρκελίνα;

—Ναι, θεία μου, πρέπει να φύγουμε. Σε ικετεύω μη με κυττάσεις έτσι. Βοήθησε να έτοιμασθώμε...

'Η κ. Λεπτιγ δεν έπιμένει. Χαμηλώνει το κεφάλι της και άναστενάζει. Μαρτυρεί τόν πόνο της άνηγαίας της και την συγχωρεί.

—Δυστυχισμένη κόρη, σκέπτεται. Πάντα λοιπόν θά υποφέρεις...

Σε λίγο όλα είν' έτοιμα. Η μικρή υπηρέτρια τρέχει και φωνάζει ένα άμείλι.

'Η Μαρκελίνα άλυπομύνει.

—Γρήγορα!... Γρήγορα!... φωνάζει.

Βοηθεί και ο άμαξάς. Φορτώνουν τις άποσκευές τους, στο άμάξι και έτοιμάζονται να ανέβουν και να ξεκινήσουν όταν ξαφνικά έμφανίζεται έμπρός τους ο Μπωφόρ.

'Ο δυστυχής νέος δεν πιστεύει στα μάτια του.

'Η Μαρκελίνα τα χάνει.

'Η κ. Λεπτιγ σκύθει άμυλητη το κεφάλι της.

'Ο Πέτρος όμως δεν άργεί να συνέλθει απ' την κατάπληξι. Πλησιάζει τη Μαρκελίνα και της ζητάει εξηγήσεις.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

ΤΟΝΟΜΑ ΤΗΣ, δεν είνε άρκετά, ή μάλλον δεν είνε καθόλου σχεδόν γνωστό, τουλάχιστο στους πολλούς, και όμως όκι μονάχα υπήρχε αθηνικά εξακριβωμένο το ιστορικό της πρόσωπο, αλλά και σημαντικώτατος ο ρόλος της. Μόνο λιγάκι κάπως μακρυνότερα γεωγραφικά, και πρό πάντων σε μιά χρονική περίοδο που δεν έτυχε να υπάρχουν συγγραφείς με γάλοι σ' αναλογία προς τα μέγιστα της έγκληματα. Γιατί, τόν πρώτο καιρό άμέσως ύστερ' άπό τή θανά του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου και τήν άνώμαλη μοίρασι τών άπέραντων έδαφικών κτήσεων από τους ποικίλους αυτόκλητους διαδόχους του, άκούσθησαν σύγχυσις πρενών και γεγονότων ταυτοχρόνως στα τρία σημεία της άσυλληπτης σκηνογραφίας του δράματος, τήν κυρίως 'Ελλάδα, τη θάβεια 'Ασία, και τήν 'Αφρικανική άκροναλία. 'Η 'Απάμα, λοιπόν, δεν είνε άκουσθή, αλλά υπήρχε θαυματουργή.

Πρώτα - πρώτα όμως, άς τήν τοποθετήσουμε στο χώρο της δράσεως της κι' άς μάθουμε τήν οίκογενειακή της καταγωγή σε μιά σύντομη, αλλά νενικότερη άνασκόπησι τών συνθηκών της εποχής της.

'Αλέξανδρος ο Μακεδών, ο νυνός του βασιλιά ήλιππου, έζωοιοσε όνειροπαρμένους έκδικητής της παλιάς προσήλξης τών Περσών κατά της 'Ελλάδος, προσχώρησε όπλ' τη θάλακη άνέναντι στην Τρωάδα, άρασκε λίζοντας τα Δαρδανέλλια, είσβαλε στην άρχαία κοιτίδα του πάλαιουτου και πανίονου βασιλείου τών Περσών, κατέλασε τα πάντα, και έφτασε μέχρι τών 'Ινδιών, άφου στο μεταξύ σε μιά παροξέδρομη έπάτησε στήνοντας τήν κυριαρχία του και στην Αίγυπτο. Σάν πέθανε ο 'Αλέξανδρος, δυο άπό τούς στρατηγούς του, μετά το φρικαλέο άλληλοπαύμα των πολλών μεταξύ τους, κατώρθωσαν να κυριαρχήσουν και να έπιβληθούν ιδρύοντας όριστικά τις δυναστείες τους κατ'επ' αμείνους.

Είνε περασμένη πια η ώρα. Μαρκελίνα τελειώνει την επιστολή της. Αναστενάζει μ' άνακούφιση, την διαβάζει κι' έξαφνα, απότομα, νευρικά, την σκίζει και την κάνει χυδαία κομμάτια. 'Οχι, όχι, δεν έχει την δύναμη να δώσει την επιστολή αυτή στον Μπωφόρ. Πρέπει, διατάζει... 'Ιλαγνιά στή σκέψι ότι θά μάθει εκείνος το τρομερό μυαλό της.

Μένει άγρυπνη κατόπιν ως το πρωί μέσα σε μιά τρομερή άγωνία.

Μολις έγίνησε η θεία της, η Μαρκελίνα έτρεξε κοντά της και της είπε:

—'Αγαπητή μου θεία, πρέπει να έτοιμασθώμε. Φεύγουμε σήμερα!

'Η κ. Λεπτιγ την κυττάει κατάπληκτη.

—Μιλάς σοβαρά, Μαρκελίνα;

—Ναι, θεία μου, πρέπει να φύγουμε. Σε ικετεύω μη με κυττάσεις έτσι. Βοήθησε να έτοιμασθώμε...

'Η κ. Λεπτιγ δεν έπιμένει. Χαμηλώνει το κεφάλι της και άναστενάζει. Μαρτυρεί τόν πόνο της άνηγαίας της και την συγχωρεί.

—Δυστυχισμένη κόρη, σκέπτεται. Πάντα λοιπόν θά υποφέρεις...

Σε λίγο όλα είν' έτοιμα. Η μικρή υπηρέτρια τρέχει και φωνάζει ένα άμείλι.

'Η Μαρκελίνα άλυπομύνει.

—Γρήγορα!... Γρήγορα!... φωνάζει.

Βοηθεί και ο άμαξάς. Φορτώνουν τις άποσκευές τους, στο άμάξι και έτοιμάζονται να ανέβουν και να ξεκινήσουν όταν ξαφνικά έμφανίζεται έμπρός τους ο Μπωφόρ.

'Ο δυστυχής νέος δεν πιστεύει στα μάτια του.

'Η Μαρκελίνα τα χάνει.

'Η κ. Λεπτιγ σκύθει άμυλητη το κεφάλι της.

'Ο Πέτρος όμως δεν άργεί να συνέλθει απ' την κατάπληξι. Πλησιάζει τη Μαρκελίνα και της ζητάει εξηγήσεις.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

ΑΠΑΜΑ

Μιά φιλόδοξη ύπαρξις. — Έννοεί να βασιλεύσει, κολυμβώντας στο αίμα. — Συνωμοσίες, δολοποκίες, έγκληματα. — Κι' ο άνδρας της κι' ο έραστής της κι' η νύφη της κι' η κόρη της πρέπει να πεθάνουν για να έπιτύχη τούς φιλόδοξους σκοπούς της.

της ως άναξίον.

Εκείνο τόν καιρό το βασιλείο της Αίγυπτου άπλωσε τις κατακτήσεις του και έως τήν Κυρηνναϊκή, στο Λιβύκο πέλαγος, κι' έπρεπε να σταλεί ένας στρατηγός κυβερνήτης σ' αυτή τήν περιφέρεια. 'Η 'Απάμα έπωλεθίστηκε της ευκαιρίας και σκουνητούσε έπιμονα τόν άντρα της να πάρει εκείνος το άξιωμα.

Το συλλογιστικες καλά — τή ρωτούσε αυτός — να έξορυστούμε στην άγρια έρημιά.

Αλλά, η 'Απάμα έπέμεινε. Είχε το οξέδιό της. 'Ως που αυτό έγινε. Το ζεύγος μάζεψε να υπάρχουν τα κ' έγκατεστάθηκε στην πλευρά εκείνη της 'Αφρικής. Καθώς έπληγαν, η 'Απάμα είνε προσηλωμένη στην ένοπλη αντίστασι.

Αίσθαναν όμως να της λείπει ένας άνδρας από κοντά της. Κι' όκι μονάχα για τήν ηγεσία του πολέμου και για τήν πολιτική της γραμμή, μα έξ' ίσους και για τις ακατάβλητες σωματικές όρέξεις της. Γιατί κάθε τυραννία πάντα είνε συνωφασμένη και με τόν άκρατο ήδονισμό. Σ' αυτή τήν περίστασι, δεν άδωνε να φανεί και το άναξήτοχο καταλήπτο πρόσωπο. 'Υπήρχε ένας νέος, καταγόμενος από τούς Πτολεμαίους της Αίγυπτου, μα που είχε σφοδρά δυσανεκτήσει μαζί τους κ' είχε φύγει απ' τήν Αύλη της 'Αλεξανδρείας και μεγάλωνε στη Μακεδονία με τ' όνειρο να έκδικηθεί τούς συγγενείς του. Αυτός λεγόταν Δημήτριος ο Καλός. Και η 'Απάμα, που ήξερε τις λεπτομέρειες, ένήργησε με τέχνη, και τόν έφερε προς το δικτάτο της.

Της χρειαζόταν μιά δικαιολογία, ή άνακαλύψει εύλογα, ή άρραβωνίαζε τα Δημήτριο με τήν θυγατέρα της η Βερνίκη και θα τόν άνωμόσει διάδοχο.

Κι' ως εκεί, επί τέλους, δεν πείραζε. Έκανε μάλιστα και τούς άρραβώνες του Δημήτριο με τη Βερνίκη, κι' ο κόσμος το παραδέχτηκε. 'Η ίδια η Βερνίκη το πιστεύει και μ' χαλώντας το κατήρι τις μανίας, υποτάσσεται στη μοίρα της.

Αλλά, η 'Απάμα άλλα είχε στη νύφη της διάνοια.

Από τη στιγμή που ο Δημήτριος πάτησε το πόδι του, καταλάβε γιατί τόν είχε φέρει εκείνη που τόν έφερε. Και χωρίς νάζια και δυσκολίες, άπασ μπήκε στο νόημα, ανέλαβε τα πραγματικά του καθήκοντα: 'Η βασιλίσσα 'Απάμα τόν ήθελε για λόγους της!

Αλλως τε ο σκοπός του δεν ήταν η Βερνίκη έξ' αρχής. Αυτός έδειχνε μες το όνειρο να τιμωρήσει τούς Πτολεμαίους στην Αίγυπτο. Έτσι, ταιριαστά, διεπράχθη από σκοτάδι η άνομια, και ο Δημήτριος, υποκρινόμενος τόν μνηστήρα της Βερνίκης, χρησίμευε ως έραστής της μητέρας της!

'Η 'Απάμα είχε έπιτύχει έκαστο τοίς έκαστο, το ποθούμενο: να βασιλεύσει άφ' ενός και να έχει πλάι της ρωμαλέο έραστή.

Οι Αίγυπτιοι έξοστράτευαν. Οι προύχοντες της Κυρηνναϊκής έβλεπαν τόν κίνδυνο. Το σκόνη άρχισε να γίνεται γνωστό. 'Η Βερνίκη τραβούσε άπ' τήν άπελπισία τήν όλοχρυσή κόμη της. Μιά μεγάλη συνωμοσία έξωφανόταν στους κύκλους τών πολιτικών και τών στρατιωτικών. Και μιά νύχτα, το κύμα έξασπε. Οι όθμιοι και οι δαδούχοι είσέβαλαν στο πα-

λάτι άκράτητοι: — Θά πατάωμε τήν άνομία! ξεφώνιζαν.

— Έλα, πριγκίπισσα να πάρεις τη θέσι σου! είπαν στη Βερνίκη.

Σπάζοντας τήν πόρτα της κρεβατοκάμαρας, οι έπανατοπτες, θρόσκουν στην άγκαλιά της 'Απάμας τόν Δημήτριο!

Εξαφνα πετάχθηκε απότομα θρόνος. Τό έλέμνα του ήταν τώρα άλλα νός και άγριο, έλέμνα τρελλού πραγματικά. Όλο του τό κορμί έτρεμε.

Ανοίξε με όρμη ένα συρτάρι, πήρε από μέσα ένα ρεβόλβερ, τό στήριξε στην καρδιά του και πυροβόλησε...

Μαζί με τον κρότο του πυροβολισμού, ακούστηκε μέσα στο σπίτι ό βαρύς υδρόκτοσ του σώματος του που έπεφτε κάτω.

Η Μώντ πετάχτηκε άμέσως από τό κρεβάτι της, πήρε ένα κερρί κι έτρεξε στο δωμάτιο του πατέρα της. Μα και ή κ. Γκορνγκάκοντι δρήςε την δύναμη να σηκωθεί και ν' ακολουθήση τη κόρη της.

Η άγωνία των δύο γυναικών ήταν άπεριγρήπτη. Ούτε καν έφοντάζοντο τό τρομερό θέαμα που θ' άντικρύζαν υπαινιγμένα μέσα στο γραφείο του Γκορνγκάκοντι.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΘΥΜΑΤΟΣ

Απάνω στο πάτωμα του γραφείου ήταν πεσμένος με τό μορφή τραχιά, ακούσια ακόμα μέσα σε μία λίμνη αίματος ό δυστυχισμένος Γκορνγκάκοντι.

Η Μώντ έβγαλλ, σόν τρελλή, ρίχτηκε άπάνω στον άγαστημένο της πατέρα, όλούκωλη και τραβώντας τά μαλλιά της.

Ήταν για άσά... Κάθε δραματική έπέμβαση για την σωτηρία του Γκορνγκάκοντι ήταν καταδικασμένη προκαταβολικά ν' άποτύχη. Δέν του έμεναν παρά λίγες στιγμές ζωής ακόμα.

Πραγματικά έπειτ από λίγο ό ύπουλος Γκορνγκάκοντι έξαίτησε μέσα στην άγκαλιά της κόρης του, της κόρης εκείνης την οποία τόσο άνταποδοσε και για την οποία τόσο φιλόδοξα όνειρα είχε πλάσει...

Τη στιγμή εκείνη μπήκε μέσα στο νοσηείο και ή κ. Γκορνγκάκοντι. Περιπατώντας με δυσκολία και άκουμπώντας τά χέρια της στον τοίχο για να μη χάνει την ισορροπία της.

Η δυστυρισμένη γυναίκα άντικρύζοντας έσπασε τη φοβή ό εκείνη εικόνα, κυριεύτηκε από λυγμούς άσυνκράτητους που την έπνιγαν και σπασίστες λιθοβολή κατά στο ματωμένο πάτωμα.

Έν τώ μεταξύ έπεσαν οι άπορίες, οι όποιες έσπευσαν να έλβετοήσουν τους συγγενείς της οικογενείας. Σε λίγο συγγενείς και φίλοι έφταναν στο σπίτι του Γκορνγκάκοντι, μη πιστεύοντας ακόμα στη φοβερή είδηση που είχαν μάθει.

Άφοβή σήκωσαν τον νεκρό και τον τοποθέτησαν σ' ένα δούλο φέρετρο, στο σαλόνι τρώ σπιτιού μετέφεραν την άτυχη συζύγου του, ή οποία έξακολουθούσε να είναι πάντοτε άναίσθητη στο δώμα, τίς της και προστάτησαν να παρηγορηθούν την Μώντ.

Λίγες μέρες μετά την κηδεία του Γκορνγκάκοντι, ή σύγγος του τον ακολουθούσε και αυτή στον τάφο, άφίνοντας την κόρη του μόνη και άπροστατευτή στον κόσμο.

Η Μώντ δούθηκε έτσι χωρίς κανένα πόρο ζωής, ή μάλλον με τόσο λίγους πόρους, ώστε να μη της έπιτρέπουν να συνεχίση την άτυχη και άξιοπρεπή ζωή στην όποιαν ήταν συνθησιωμένη. Και τό πρώτο που έκανε για να περαιοήση τά έξοδά της ήταν να διακόψει τά παρηγορητικά.

Άλλά παρηγορητικά με τό θάρος που δίνει ή δυστυχία και από τό σθένος της ψυχής της.

Ευτυχώς σκέφθηκε κόντευα να τελειώσει πιά τίς σπουδές μου. Όσα μου έμεναν ακόμα να μάθω μπορώ να τά μάθω και μόνη μου. Ξέρω πιά τόσα, ώστε να μπορώ να έργαστώ.

Και με τό σκέψι αυτή, πήρε την άδεια από την διεύθυνση της Σχολής ότου έσπούδαζε και τοιχοκόλλησε στην πόρτα της εισόδου την κάτω είδοποία της:

«Νέα, άπόφοιτος της παρούσης Σχολής, έμειλωση και γράφουσα την περικήν, την Ινδική, την Ιαπωνική και πρό πάντων τη κινεζική, την οποία γνωρίζει κατά βάθος, ζητεί έργασιας!»

Τι περίεργη σύμπτωσης! Ο δόκτωρ Φρόχνερ που είχε έπισκεφθή την άρρώστη μητέρα της, παρακολουθούσε πριν από καιρό την άδρια Μώντ ή οποία πού είχε κάνει έντελική έξαιρετική έμψύκωση. Την είχε συναντήσει τυχαίως μία μέρα στην άδρα που πήγαινε στη Σχολή και από

ΥΠΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

τότε, παραμόνευε κάθε πρωί στο ίδιο μέρος, μόνο και μόνο για να νά τη δει. Δέν ήξερε ότι ήταν κόρη του έπισήμου πελάτου του, όπως και ή Μώντ δέν ήξερε πως ήταν γιάτρος της μητέρας της, γιατί δέν είχε τύχει να συναντηθούν ποτέ στο σπίτι της.

Ο Φρόχνερ, λοιπόν, καθώς πήγαινε ένα πρωί να πιάση τό «πόστο» του απ' τό όποιο παραμόνευε τό περασμά της Μώντ, πέρασε από την πόρτα της Σχολής και είδε την τοιχοκολλημένη είδοποία. Πλησίασε άμέσως και τη διάβασε με προσοχή.

«Θά ήταν άδρια, σκέφθηκε να έπρόκειτο γι' αυτήν...»

Και πλησιάζοντας τό θυρωρό, τον ρώτησε:

—Δέν μου λέτε, φίλε μου, ποιά είναι ή «αδρία» της Σχολής, ποιά πού ζητεί έργασιας;

Η δεσποινίς Μώντ Γκορνγκάκοντι, ή κόρη του μακαρίτου ύπουργού, Μιά νέα με έξαιρετική μύρφωση.

—Πώς μπορώ να την δω;

—Είστε τυχερός, γιατί βρίσκεται στη σχολή αυτή την άδρα. Σε πέντε λεπτά τό πολύ θα φύνη και τότε υποτρέτε να της μιλήσετε την άδρα που θά θναίην έξω...

«Εκτός πιά άν προτιμάτε να σας άναγγείλω...»

—Όχι, είναι περιττό... Θά περιμένω.

Πραγματικά ή Μώντ έπειτα από μερικά στιγμές ή Μώντ έβγαλλ, έν απ' τη Σχολή και ό πόθος της θυσίας έσπευσε να την πληροφορήση ότι την ζητούσε ό κύριος που έκοβε βόλτες απ' έξω, στο πεζοδρόμιο.

Ο δόκτωρ Φρόχνερ πλησίασε, χαίρετίσε με μεγάλη άδρότητα και με έξαιρετική συνήκηση την νέα και της είπε εύνευκτα:

Είδα την ταπεινή τοιχοκόλληση σας δεσποινίς, και έπειδή συμπίπτει να γνωρίζω άπαράτη τώ ένευ άνθρωπο με τίς γνώσεις σας, νι' αυτό θά ήμουν εύτυχής αν δούνασθε να μου προσφέρετε τίς υπηρεσίες σας.

Πολύ εύχαρίστησε, κύριε... Περί τίνας πούκειται;

—Σε κάποιον παλιό τόμη της διεύθυνσης μου, άπάντησε ό δόκτωρ δρήςε τυχαίως κάποιον έννομο γαστρίκο κινεζικό. Θά ήμουν περσιγός να μάθαινα τό περιεχόμενό του.

—Θέλετε να μεταφράσθ; —Μάλιστα.

Πολύ εύχαρίστησε είπε ή νέα. Πότε θέλετε να μου τό παραδώσετε;

—Θά προτιμούσα, άπάντησε ό Φρόχνερ, να γινόταν ή μεταφράσις στο σπίτι μου. Μπορώ να σας φιλοφενώσω έκει όσο καιρό θέλετε. Έτσι μάλιστα θά έγω την εύχαρίστηση να περιποιηθώ την κόρη του ύπουργού Γκορνγκάκοντι και της συζύγου του, τους όποιους είχα άλλοτε την τιμή να γνωρίσω.

Τά μάτια της Μώντ ύγράνθηκαν απότομα.

—Κύριε, είπε με φωνή που έτρεμε. Έκτιμώ από άνω από τους φίλους των δυστυχισμένων μου γένων.

Ο Φρόχνερ τότε έσπευσε να καλέση ένα αυτοκίνητο που περιώσθη. Μπήκαν μέσα και τό αυτοκίνητο ξεκίνησε άμέσως. Σε λίγο έβγαλαν από την πόλη κι έμπαιναν σ' ένα δάσος, του όποιου άρχισαν να δασοχίζον τις δεινροστοχίες.

Η Μώντ έλέποντας πως είχαν άποκαρυνθή από την πρωτεύουσα αίσθανθηκε κάποια άνησυχία και τον άόριστο φόβο άλλα άπέφυγε να έκδηλώσει τίς σκέψεις της.

Ο Φρόχνερ όμως πού άντελήφθη αυτό και της είπε:

—Ξαφνιάζοστε, βέβαια, δεσπο

νις, γιατί άποκαρυνθήκαμε τόσο από την πόλη...»

—Ό! είνε άπλούστατο τό πράγμα. Κατοική μακριά στην έξοχή, στην μέση οχε δόν του δάσους αυτού...

—Όραία ιδιοτροπία!... ψιθύρισε ή Μώντ, ήσυχάζοντας.

Τό αυτοκίνητο έξακολουθούσε για λίγη ακόμα άδρα τον δρόμο του και κατόπιν, κάνοντας μία στροφή, σταμάτησε μπροστά σε μία γραμμική έξυλιν μονοκατοικία.

Ήταν πράγματι ένα από τά άπέρριστα εκείνα έξοχικά σπίτια που τόσο συνηθίζονται στις χώρες του Βορρά και που τόσο ένθουσιάζουν τους έξένους, οι όποιοι τίς επισκέπτονται.

Η Μώντ είχε κι' αυτή ένθουσιαστή... Τό σπίτι τό τοπίο, όλα γύρω της άρρασαν... Μα και τό έστωπικό του σπιτιού ήταν επί της άδρας, με την άγροτική του έπιμόρφωση...

Καθώς έμπαιναν μέσα στη μικρή έπαυλη, πικνές νιφάδες χιονού άόρισαν να πέφτουν από τον ούσανό που ήταν γεμάτος από βαρεία γκροίτα σύννεφα.

Σ' ένα ούσανό θά έχουσε σε λίγο χιονοθύελλα, είπε ό δόκτωρ Φρόχνερ.

Η Μώντ άντισύχισε, μα ό δόκτωρ την καθήσυχασε λέγοντας:

—Αν δέν θέλετε να δευθήτε τη φιλοξενία μου, τη φιλοξενία ενός φίλου του πατέρα σας, τό αυτοκίνητό μου είναι στη διάθεσή σας όποια άδρα θέλήσετε να φύγετε. Πάντως έγω νιά τους έξένους μου ένα από τά άραιότερα δωμάτια του μικρού μου σπιτιού.

ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΕΠΓΡΑΦΑ

Ο Φρόχνερ ώδήγησε τη Μώντ στη μικρή του τοσατέλεια κι' έκει έτοιμάσε ένα πάναρνο νεύμα τό όποιο σερβίρισε ό ίδιος, μαζί με τό σάσι τό όποιο επίσης έτοιμάσε μόνος του.

Καθώς πονοενιότιζαν ό ένας άπάντησε στον άλλο της είπε ότι δέν είχε διόλου προσωπικό στο σπίτι του κι' ότι έκανε μόνος του τον μόνενο, τον καμαριέρη, τον κηπουρό κλπ.

—Πρέτει, πρόσθεσε, να υπορή να τά καταφέρουν κανείς όλα μόνος μου και να μη χρειάζεται τίς υπηρεσίες των άλλων του.

Έπειτα της μίλησε για διάφορα άλλα ζητήματα με τόση επληότητα, με τόση τόσο ελκυστικότητα, ώστε όταν σκόδωναν από τό τοσατέλι και έπείσαν στη βιβλιοθήκη, είχε άποκτήσει έλη την έμπιστοσύνη της άφελους Μώντ.

Έν τώ μεταξύ ή χιονοθύελλα έξω είχε έσπασει άγρια και ό βορριάς σούριζε με δύναμη μέσα από τά κλαδιά των δέντρων. Πού και πού μάλιστα άκουγόταν ό νύοιπος, που έκανε κανένα γέφυρο δέντρο καθός τό έξερρίζωνε και τό γκρέμιζε κάτω ή μαρία του άνέμου...

Ο δόκτωρ Φρόχνερ πλησίασε στο παρόθυρο και έκανε πως κύτταζε έξω.

—Α! Δέν είναι δυνατόν να σας άφήσω να γυρίσετε μ' αυτόν τον διαβόλικο και στην πρωτεύουσα... Τό χιόνι έχει σπείσει μισό σχεδόν μέτρο του βόρμιου και πού λυ δισκόλο τό αυτοκίνητο θά μπορέση να τοχωρήση σ' αυτός.

Και γελώντας καλοκάγαθα, έπρόσθεσε:

—Θέλοντας και μη, θά δευθήτε τη φιλοξενία μου. Έτσι μάλιστα θά μπορέσετε ν' άρχίσετε την έργασία σας από άπόψε...»

Ορίστε και τό κινεζικό έγγραφο, που θέλω να μεταφράσω.

Και της έδειξε μερικά κτηνισματικά γεγράφρα που τά είχε πάνω του γραφείο του.

Η Μώντ δέν έφερε καμμία άν

τίρηση. Δέν είχε τότε ούτε την παραμικρή ιδέα από τους κινδύνους που παραμονεύουν μία άραία νέα.

Πλησίασε στο τραπέζι, έλλοιόμετρεσε επί άρκητή άρα τά χειρόγραφα, έπειτα τά μάζεψε και έλειπε:

—Άφοι πρόκειται να περάσω τη νύχτα μου έδώ θά έχετε την καλωσύνη, κύριε μου, να με δώγησετε στο δωμάτιό μου για ν' άρχίσω τη μελέτη μου... Η άδρα είναι άλλως τε παρασημένη πιά...

Πράγματι, έξω τό νυχτερινό σκοτάδι είχε άπλωθή πυκνό πάνω απ' τό λευκό στερέωμα του χιονού που είχε σκεπασί τη γή.

Ο Φρόχνερ, πρόθυμος πάντοτε, πήρε ένα κερρί και συνόδευσε τη νέα σ' ένα δωμάτιο που έπαυε πατόματος.

Ήταν μία κοινή κρεβατοκάμαρα μ' ένα χαριτωμένο γυναικείο γραφείο στη μία γωνία της λές και ήταν προετοιμασμένη να δευθή τη Μώντ.

Στην πόρτα του δωματίου ό Φρόχνερ στάθηκε και σφιγγόντας της τό χέρι, της καληνυχτίσε.

Η Μώντ, όταν έμεινε μόνη, άρχισε άμέσως την έργασία της. Κάθε τόσο όμως παρατούσε τη πένα της για να συλλογιστή τον Φρόχνερ, ό όποιος της είχε κάνει ζωήρη έντύπωσι.

Η έκφραστική φυσιογνωμία του, τά θαυμάια μάτια του, οι πρόποι του, ή όμιλία του, είχαν συγκινήσει την παρθενική καρδιά της και καθός τον άναπολόμω τότε αίσθανόταν μία εύχαρίστηση που ποτέ της άλλοτε δέν την είχε νιώσει.

Εργάζομαι ως τίς τρεις μεστά τά μεσάνυχτα και προχάρω άκεκά τό μετάφρασις του κινεζικού έγγραφου. Την άλλη μέρα τό πρωί, άγρυπνημένη καθώς ήταν, σήκώθηκε κάπως άργά και όταν κατέθηκε κάτω, βρήκε τον οίκο δεσποτή να έτοιμάζι μόνος του τό μεσημεριανό φαγητό.

Τη στιγμή μάλιστα εκείνη καθόριζε πατάτες και, είτε από άδεξιότητα, είτε από άλλο λόγο, έκοψε έλαφρά τό χέρι του.

Αυτό συγκίνησε τη Μώντ, ή όποια έσπευσε να του έπιδείξη την πληγή και κατόπιν παίνοντάς του τό μαχαίρι και τίς πατάτες, τίς καθάρισε ή ίδια.

—Έσείς θα καθήσετε σε μία άκρη, του είπε γελώντας. Θά τά έτοιμάσω όλα μόνη μου.

Πράγματι, μαγειρεύε τό μεσημεριανό φαγητό και φρόντιζε νιά τό σιγούρισμα του σπιτιού. Ένώ έκείνη τά έκανε όλα αυτά ό οίκοδεσποτής της μιλούσε για ένα σωρό πράγματα και την κατέπλησσε με τίς γνώσεις του. Τό άπνευμα έκαναν μαζί έναν περίπατο στο χιονισμένο δάσος.

Οταν γύρισαν στο σπίτι και ή Μώντ είχε πιά δέν θά ήταν άσώστο να μείνη και δεύτερη θραυιά εκεί γιατί θά τον ένοχολούσε ό Φρόχνερ διαμαρτυρήθηκε.

—Θά μείνετε έδώ όσο θά τελειώσετε τη μετάφραση που σας άνέθεσα... Και τότε, θά δούμε πού...

Τότε ή Μώντ κάπως θυμήθηκε έξωσσαν τό κινεζικό έγγραφο, έλειπε:

—Άλήθεια... Ξέρετε τι άνακάλυψα; Τό έγγραφο πού μεταφράζω είναι μία μυστική συνθήκη της Κίνας με τη χώρα μας. Άσφα, λέν δέν θά τό έξαρτε αυτό... Δέν είναι περίεργο, έ;

Ο Φρόχνερ χωρίς να ξαφνιασθή και πολύ, της άπάντησε με άφέλεια:

—Καθόλου άπίθανο!... Ποιός έξέρει πόσες βρήθηκε στην βιβλιοθήκη μου τό χαρτί αυτό;... Άλλά γιατί να σπαζώμε τό μυαλό μας;

Πέρασαν από τό άρκότες μέρες και σιγά - σιγά στο μεταξύ ένας δεσμός στενός και τρυφερός είχε συνδυεί τη Μώντ με τον ένο δόκτωρα. Η άφέλεια νέα είχε άποκαλύψει πιά τόστο στον «κόλο της φίλος» όπως άποκαλούσε τον Φρόχνερ, ώστε δέν μπορούσε ν' άποχωρήσθ για πολλή άρα απ' αυτόν χωρίς να νιώδη μέσα της ένα μεγάλο κενό.

Αυτό όμως περίμενε και ό Φρόχνερ για να μπορέσει να χρησιμοποίησι πού θετικά τη νέα.

Έτσι ένα πρωί της έδειξε ένα σφραγισμένο φακέλλο και της έλειπε:

—Μικρή μου φίλη, θέλω να μου προσφέρετε μία μεγάλη έκδουλειά. Τό περιμένω από τό την άφοσίωσή σου.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Ο ΚΩΣΤΑΣ κι' ένώ είμαστε φίλοι. Η Νίτσα και ή Λέλα είναι φίλες. Μαζί γνωριστήκαμε και οι τέσσαρες και μαζί άγαπήθηκε. Ένώ άγάπησε τη Νίτσα — και μ' άγάπησε — κι' ό Κώστας άγάπησε τη Λέλα — και τον άγάπησε. Πέρασε έτσι άρκότες καιρός γεμάτος άνέφελ ευτυχία. Κι' όσο περνούσε ό καιρός τόσο παρατηρούσα με άνησυχία ότι ό έρωτας του Κώστα για τη Λέλα είχε φουντώσει σε βαθμό επικίνδυνο. Θά μπορούσε κανείς να τον κινήσει λυρικό ποίημα. Ήταν αίσθηματικός τύπος ό Κώστας κι' αυτές τίς ιστορίες της έπαίρνε στα πόδια σοβαρά. Φαίνεται όμως πως δέν αίσθανόταν τό ίδιο και ή Λέλα, γιατί ήρθε και με δρήςε, έδώ και λίγες μέρες και μου έλειπε:

—Παύλο, έχω να σου έμπιστευθώ κάτι. Τόν Κώστα δέν τον άγαπώ πιά.

—Γιατί, Λέλα; τί ρώτησα.

—Δέν έχει γιατί. Πές πως δαρέθηκε, πές πως άναγνώ κάποιον άλλον. Οπωσδήποτε αυτή ή ιστορία πρέπει να λήξη.

—Και γιατί δέν τό λές στον ίδιο;

—Γιατί έξρω πως δέν τό πάρη πολύ βαρεία τό πράγμα και δέν θέλω νάχω σκηνές. Γι' αυτό σε παρακαλώ ν' αναλάβεις έσύ αυτή την υπόθεση. Βρες έκει έναν τρόπο να του τό πές και να τό πάρη άπόφασι.

Στην άρχή άρνήθηκε. Δέν άρέσει και σε μένα να φέρνω άόχημες είδησεις στους φίλους μου. Άλλά ή Λέλα ήταν άμεταπειστή.

—Αν ένδιαφέρεσαι για τό φίλο σου, μου είπε, θά του τό πές έσύ. Θά δρήςε ένα διπλωματικό μέσο να του χρουώσης τό χάπι, ώστε να τον πικράνη όσο τό δυνατόν λιγότερο. Γιατί, αν άφήσης έμένα, θά του τό πώ σκληρά και απότομα και αυτό θά του στοιχίσι πολύ.

Τί να κάνω; Δέχτηκα την άποστολή. Και άρχισα να βασανίζω τό μυαλό μου για ν' ανακαλύψω αυτό τό διπλωματικό τρόπο. Άν ήταν όποιοσδήποτε άλλος άντι του Κώστα, θά του τό λώγα όρθα κοφτά. Άλλά σάς είπα, πως ό φίλος μου ήταν τύπος συναισθηματικός. Όταν άναπούσε, ύπερε. Άσφαλώς θόραζε τίς μελαγχολίες και τά δάκρυα και δέν έξρω άν, άπάνω στην άπελπίδι του, τόλμους και κούρια άπόπειρα αυτοκτονίας. Έξ άλλου μου είχε δώσει πολλές φορές πως τη Λέλα την άναπούσε όσο τίποτα στον κόσμο, πως ή μοναδική του σκέψις ήταν αυτή και πως, αν χάριζε καιμιά φορά, θά γινόταν ένας δυστυχής άνθρωπος. Πώς να του τό λώγα, λοιπόν; Και πού παντός πως να δέν άνανενιλη κανείς μια κακή είδοσι εάν εύκολα πράγμα. Η δύσκολία είναι κατόπιν, όταν έοχετα ή σειρά της παρηγορίας. Έκει σάς έβλω...

Άλλά, για σάσους, άν μ' άφηνε έμένα ή Νίτσα, πως θά με παρηγορούσε ό Κώστας; Νά μία περίοψη ιδέα. Θά προσποιηθώ ότι ένώ είμαι τό θύμα της ένκαταλείψεως, θά του κάνα τον άπελπιμένο και θά ίδω. Αυτός θά με δοννήση.

Πηνυλιν και τον βρήκα τό δρόμο. Ο καυμένος ό φίλος μου είναι έντελώς άνυπόπτος. Ένώ παίρνω ύφος θαρύ και άπογορευμένο.

—Τί έχει; με ρωτάει μ' ένδιαφέρον ό φίλος μου.

—Μου συμβαίνει κάτι φοβερό Κώστα, του λέω. Μ' άφισε ή Νίτσα!

—Σ' άφισε; Άπλάσθ; —Τί δηλαδή; Μου έδήλωσε σήμερα πως έπασε να μ' άγαπεί κι' έφυγε... Καί μ' έχει πιά σε μία τέτοια άπελπίδι, πού έτσι μωροχεται να κάνω καμμία τράλλα!...

Βλέπω τον Κώστα να μου χαμογελά... Προσπαθεί να φέρη τό πένανμά του άστατο.

—Και έπειδή σου έφυγε ή Νίτσα σκέπτεσαι ν' αυτοκτονήσεις;

Ο Κώστας με συμβουλεύει

—Τί να κάνω; Τό ρωτάς έσύ ένας έξυπνος άνθρωπος; Σ' άφισε αυτή, άλλη! Δόξα σοι ό θεός, ό κόσμος είναι γεμάτος από γυναίκες.

—Ναι, μα ένώ την άγαπούσα τη Νίτσα! Την έλάτρευα. Κι' αυτό τό έξερσι καλά.

—Κουταμάρες, κουταμάρες. Όλες οι γυναίκες, φίλε μου, είναι τό ίδιο: όλες έχουν ένα κεφάλι, δύο μάτια, δύο χείλια, δύο αυτιά, μία μύτη. Καμμία δέν έχει κάτι περισσότερο ή κάτι λιγότερο απ' αυτά. Και είναι ήλθιος ό άντρας εκείνος που διαλέγει μία μέσα στο σωρό και έννοει σώνει και καλά μ' αυτή να τραβιέται σ' όλη του τη ζωή. Κι' έπειτα, θά μου έπιτρέψης να σου άναπτύξω μία θεωρία μου, πού δέν σου την έχω πιά άλλη φορά!

—Νά την πές, Κώστα.

—Ο άντρας, άγαππά μου, δέν άγαπάει τη γυναίκα. Άγαπάει τον έρωτα. Πλάθει ένα ιδανικό με τη φαντασία του και κάθε φορά τό τοποθετεί μαζί

με την καρδιά του στη γυναίκα πού του πέφτει στα χέρια. Έπειτα άποσύρει την καρδιά του από αυτή την ώριωμένη γυναίκα και την τοποθετεί σε μίαν άλλη.

—Επειτα καί; —Επειτα καί; έτοιμίζει την κωμωδία του έρωτος σε πολλές πράξεις, με διαφορετικά πρόσωπα. Και ή γυναίκα μου είναι ότι έτσι άκριδώς πρέπει να γίνεται.

—Ναι, Κώστα μου, του λέω, σ' όλα αυτά έχεις δίκιο. Έτσι πρέπει να γίνεται. Έλα όμως πού ή σκέψι αυτής της ώριωμένης γυναίκας δέν σ' άφήνει σε ήσυχία. Λές μέσα σου ότι θά βρής μία άλλη και όμως καμμία άλλη δέν σου κάνει έντύπωσι. Όλες σου φαίνονται άσημαντες μπροστά σε κείνη που έχασες.

—Αυτό είναι ζήτημα θελήσεως, Παύλο μου. Μπορεί έτσι να συμβαίνει σε χαρακτήρες άδύνατους. Άλλά σε άντρες δυνατούς σάν και μās δέν έπιτρέπεται να σκεπτόμαστε τόσο άνόητα. Θά την ξεκάσθς τη Νίτσα.

—Οί μενάλιο έρωτες είναι άκριδώς που έσκηνούνται πού εύκολα. Μοιάζουν με την καταιγίδα πού σκεπτενιάζει νιά λίγους όνους, έσπαει σε μπόρα, δροσνεί και άστραπάς, και ύστερα από μία ώρα ένασκαλίσκει τον ούσανό νολάζοι και νελαστός, σά να μη συνέβη τίποτα... Και έπειτα θες να σου πώ και τ' άλλο; Πάσαν καιρό καττάει αυτός ό έρως με τη Νίτσα;

—Όσο και ό δικός σου, με τη Λέλα, Κώστα. Ένάμιση χρόνο!

—Ενάμιση χρόνο; Πολύ τράθη! Πολύ! Άκούς έκει έωτας ένάμιση χρόνο! Πού ζούμε; Στο δέκατον έννατον αιώνα;

Σταμάτησε για λίγο και κύτταζε τό φίλο μου. Τό πρόσπου του έλαμπε από ένα χαμόγελο. Και σ' αυτό τό πρόσπου του έβλεπα καθαρά ζωγραφισμένη την πεποίθησι ότι μου μιλούσε με ειλικρίνεια. Είπα όμως, για να δειθώ:

—Κώστα μου, δλ' αυτά μου τά λές για να με παρηγορήσεις. Δέν τά πιστεύεις όμως ό ίδιος!

—Α διαμαρτυρήθηκε ό Κώστας. Με προσβάλλεις, Παύλο.

—Όστε τά πιστεύεις;

—Άπολύτως!

—Όστε τό ίδιο θά σκεπτόσασα και για τον έαυτό σου, αν συνέβαινε να σ' άφήρη ή Λέλα;

—Αμφιβάλλεις; Έως μάλιστα να τράβηκα και στο τραπέζι!

Ένα βάρος έφυγε από τό στήθος μου. Και τότε είπα:

—Λοιπόν, Κώστα μου, τότε θά σ' άπώ. Δέν μ' έγκατέλειψε έμένα ή Νίτσα!

—Άλλά;

—Έσένα σ' άφισε ή Λέλα. Ήσες και μου τό είπε σήμερα. Και με παρακάλεσε να σου τό άναγγείλω, γιατί δέν ήθελε να σ' άπώ ή ίδια. Ένώ δέν ήξερα πως να σου τό πώ και νι' αυτό...

5^ο 'Η κοπέλλα πετάχτηκε. Ένα κύμα ζωής ούσα να ζήπνυσε μέσα της, ούσα να έδωζε το κύμα του θανάτου. Με μιάς έδωσε το κάψιμο που άρχισε να την τυραννί.

Ο θάνατος έρμυσε στο δωμάτιο, κλωμός, με τα μάτια μεγαλωμένα από τον τρόμο.

Νέλλη! ξεφώνισε. Τί έκανες; Τί μου είπες η κυρά 'Αγγελική;

Τόν κούτταζε με λατρεία στα μάτια. Ποτέ δεν ένοιωσε να τον αγαπά τόσο, όσο αυτή τη στιγμή. Και του αποκρίθηκε με ήρεμο χαμόγελο:

Σκοτώθηκε! Με απέβαλαν από το σκολείο...

Ο πατέρας δε θέλει να παντρευτούμε... Δε θέλει να σε ζαναϊδώ... κι' εγώ σκοτώθηκε. Μα θα πεθάνω εύτυχοιόμένη τώρα!

Νέλλη! Νέλλη! κραύγασε ο νέος τραυλίζοντας και την εκούτταζε ούσα να την έδωπε για πρώτη φορά.

Επειτα ξεφώνισε άγρια:

Δε θα πεθάνεις! Δε θα πεθάνεις!... Ποιός σου έπιασε πώς θα πεθάνεις; Πόση ώρα είναι που ήπιες το κινόνο;

Μισή ώρα.

Δε θα πεθάνεις! φώναζε ο θάνατος. Έλα, πιάσε αυτό, άμείωσε.

Ανοίξε ένα ντουλαπάκι και της έδωσε κάτι να πιει. Της το κρατούσε ούσα χείλη και τα χέρια του έτρεφαν πιο πολύ από τα δικά της.

Είμαι γιατρός, της έλεγε με φωνή ακνή. Βλέπεις, είμαι γιατρός. 'Αν δεν ζέρω να ούσω έσένα, τότε πρέπει να πάω να πνιγώ...

Ηπια ούκακου το φάρμακο. Και ού λίγο ένοιωσε μιά γλυκειά νάρκη ού' όλο της το κορμί.

Θάνη, ψιθύρισε... Θέλω να κοιμηθώ... Μήπως είναι ο θάνατος αυτό;

Δεν πρόφτασε ν' ακούσει την απάντησή του. Όλα έδωσαν γύρω της. Μονάχα ούσα ού δνειρο, είχε την εντύπωση πώς η γρηά 'Αγγελική και ο αγαπημένος της την ζάπλωναν από το κρεβάτι.

Συνήψε αργότερα μ' ένα άοριστο τρόπο. Κούτταζε γύρω της με αγωνία. Πού βριόσκόταν; Μήπως είχε πεθάνει; Μήπως την είχαν κλείσει ζωντανή στον τάφο;

Μα πριν προφθάσει να σκεφθεί, είδε το αγαπημένο πρόσωπο του θάνη, γεμένο από πάνω της, γεμάτο συγκίνηση, γεμάτο λατρεία.

Νέλλη!... Πώς αισθάνεσαι;

Είμαι ζωντανή; έκανε η κοπελλίτσα.

Γέλασε ο νέος.

Κουτό κοριτσάκι... Δεν πεθαίνει κανείς με δέκα κουφέτα κινόνο. Κοιμήθηκε καλά; Είναι τώρα ούσα η ώρα. Πεινάς;

Δύο η ώρα; έκανε η Νέλλη με άγνια και πετάχτηκε από το κρεβάτι.

Τί κάνεις έτσι; ρώτησε ο θάνατος.

Δύο η ώρα. Σε μισή ώρα θα είναι ο πατέρας ού στο σπίτι. Πρέπει να είμαι κι' εγώ.

Μιά δυνατό τρεμούλα της τράνταζε ξαφνικά όλο το κορμί.

Γιατί τρέμεις; ρώτησε ο θάνατος. Τί έχεις;

Τρέμω με τη σκέψη πώς θα άντικρύσω τον πατέρα. 'Ω, δεν μπορώ να τον ιδώ...

Λυμολι φούσκωσαν το στήθος της.

Ο θάνατος πέρασε το χέρι τριγύρω ού μέση της.

Νέλλη, είπε με λαχτάρα. Μ' αγαπάς; Πές μου τί τώρα, τώρα που κατάλαδες καλύτερα τί θα ηή ζωή και τί θα ηή θάνατος;

Ζ, αγαπή! αποκρίθηκε η παιδούλα, και τον κούτταζε θαθεία στα μάτια.

Ζώγισε το πρόσωπο του ού δικό της. 'Αργά, με κάποια δειλία, ακούμπισε τα χείλη του ού δικά της. 'Η παιδούλα ανατρίχιασε συγκορμη, μα δεν τραβήχθηκε.

Της είχε δώσει και άλλα φιλιό ού πάρο. Μα πάντα, κλεατά, άραπατά, φιλάκια φοδισμένα... Αυτό ήταν το πρώτο άληθι-

νό φιλή, και η κοπελλίτσα τόνωιωσε ούς τα δάθη της ούπαρξής της.

Μείνε μαζί μου! της ψιθύρισε ο θάνης, ούα μεθύομενος. Δε μπορείς πιά να φύγης από κοντά μου. Μείνε μαζί μου.

Και ο πατέρας; έκανε με τρόπο η κοπελλίτσα.

Νέλλη... 'Αν αλήθεια μ' αγαπάς τόσο, δε θα συλλογιόηθες τίποτε άλλο παρά την άγάπη μας.

Την έσφιγγε με τα δυνατό του μπράτσα. 'Η φωνή του ακουγόταν θερμή ού αυτιά της.

Έλα, να φύγουμε μαζί. Να πάμε να κρυφτούμε κάπου. Να παντρευτούμε κρυφά. 'Όταν μάθω πώς παντρευτήκαμε, θα μās συγκωρήσει. Τί θα κάνη; Έλα. Πρέπει να νάκουμε θάρρος ού τη ζωή. Με τί δικαίωμα θα μās καταστρέφη την εύτυχία μας;

Σ' αγαπώ! ψιθύρισε η Νέλλη μεθυομένη από τα λόγια του.

Της έκλεισε τα χείλη πάλι μ' ένα φιλή. Το φιλή αυτό όμως δεν ήταν δειλό ούαν το πρώτο. Το φιλή αυτό την πόνεσε, της μάτωσε σχεδόν τα χείλη. Πάλι όμως δεν τραβήχθηκε από την άγκαλιά του η παιδούλα.

Κάποιο ρολόι κτύπησε μισή.

Αδούμιοι, είπε ο θάνατος. Τώρα πιά ο πατέρας σου θα γύρισε ού σπίτι.

Άλλοιμόνο μου! φώναζε τρομαγμένη η μικρή.

Δεν μπορείς πιά να γυρίσης ούπίτι σου. 'Εού, άγάπη μου, έφυγες για να πεθάνεις. Μιά φορά είχες άποφασίσει να μ' ή ζανα-δής το πατρικό σου ούπίτι. Τώρα, αντί να πεθάνεις, θα τολμήσεις να ζήσης τη ζωή σου αληθινά. Χρειάζεται πιο πολύ θάρρος για να ζήσης παρά για να πεθάνεις;

Τό μάγνολο του ακουμπούσε από πάνω ού δικό της. 'Η ανάσα του της χάιδευε τα μαλλιά.

Ένας ηλεκτρισμός διχοτευόταν από όλο του το κορμί ού δικό της.

Είνε τρέλλα αυτό που θα κάνουμε! είπε η Νέλλη.

Μόνο το οικονομικό ζήτημα με άπα-σχολεί προς το παρόν, είπε ο θάνατος. Στην αρχή θα ούπορέουμε ίσως λιγάκι, ώπου να βρω τί θέσι: πού γυρεύω. Μα θα ζήσουμε. Θα πούλησω ό,τι έχω και δεν έχω. Τα θιβιά μου, το ρολόγι μου, τα ρούχα μου. Μιά φορά έού δεν θα στερηθής.

Δεν θα πούλησης τίποτε! είπε η μικρή μ' ένα γλυκό χαμόγελο. Τα κομήματά μου, τα ζεχασες... 'Εγώ ούα χάρισα μιά φορά.

Αγάπη μου! Αγάπη μου!

Της έφίλησε παράφορα τα χέρια. 'Η φωνή του τώρα ακουότηκε όλο άνηπομνησία.

Έλα, να φύγουμε. Θα μās βοηθήσει η κυρά 'Αγγελική. Θα μās κρύψει. Αυτή καταλαβαίνει τί θα ηή άγάπη. 'Αγάπες κι' αυτή ούα νειάτα της.

Μα πού θα κρυφτούμε; ρώτησε η Νέλλη με κάποιο φόβο.

Κάποιος φίλος μου έχει ένα έξοχικό ούπιτάκι ούτην Κηφισία. Αυτό το ούπιτάκι το είχα σκεφθεί πολλές φορές, για να περάσουμε τις πρώτες μέρες του γάμου μας. Αυτό το ούπιτάκι θα γίνει η φωλιά μας. Θα μου δώση το κλειδί. Έλα! Μή σε νοιάζει για τίποτε.

Την έτραβήξε μαλακά. Ζαλισμένη η Νέλλη δεν έφερε αντίσταση.

Κυρά 'Αγγελική! φώναζε ο θάνατος. Έλα... φεύγομε... Τ' άποφασίσαμε...

Ηλθε η γερόντισσα τρέμοντας.

Στο καλό! έκανε με φωνή βραχνή. Τό σκεφθήκατε καλά; Θ' αγαπασίσατε αλήθεια τόσο πολύ, πού δε θα μετανιώσετε;

Δώσε μας την ευχή σου, κυρούλα! παρακάλεσε η Νέλλη.

'Η γερόντισσα ακούμπισε το χέρι της ούα γεμένη κεφάλια των παιδιών. Και η εύλογία αυτή, ούτην ψυχή της κοπελλίτσα, μαλάκωσε το φόβο.

Ο θάνατος έλειψε λίγη ώρα από το ούπίτι.

Επειτα γύρισε. Κρατούσε ένα κλειδί ού το χέρι και είχε φέρε ένα ταξί.

Τό κλειδί του Παραδείσου! έκανε ούγνα.

Σα να περπατούσε ού δνειρο τον άκολουθούσε η Νέλλη. Και ού λίγο ένα σύννεφο σκόνης πώς από τις ρόδες, έκρυψε από τα μάτια της γερόντισσας το αυτοκίνητο με τα δύο έρωτευμένα παιδιά.

Η ΖΩΗ

Τα πούλια, μαζεμένα ού το ψηλό πλατάνι, τριλίζαν τρελλά. Έλαφρά συννεφάκια ούτον άνοιξιάτικο ούρανό, ροδίνα, παικνιζόταν με τις πρώτες ακτίδες ού το ήλιου. Τα ζουζούνια έπαιζαν τρελλά ούτον κήπο πού τριγύριζε το έξοχικό ούπιτάκι. Και κάτω, άναμεσα ού τις ντοματιές με τους πράσινους άκόμα καρπούς, άλλα ζουζούνια σέρνονταν και κυνηγούσαν τα ταίρια τους.

Πισώ από τις γεμμένες πράσινες γριλίες, ο θάνατος και η Νέλλη, κούτταζον με ντροπαλά χαμόγελα. Μόλις είχαν ζηνήσει. Μελανοί κύκλοι γύρω από τα μάτια

της παιδούλας έδειχναν πώς δεν είχε κέμψη και πολύ αυτή τη νύχτα. Και κάτι ούτη φυσιογνωμία της έδειχνε πώς η παιδούλα πού είχε πέσει χθές τη νύχτα τρεμουλιαστή ούτην άγκαλιά ενός νέου, δεν ήπληξε πιά. Ού τη θέσι της είχε ζηνήσει μιά νέα γυναίκα, πού ήξερε πιά το μεγάλο μυστικό της ζωής.

Αγάπη μου! έκανε ο θάνατος, με φωνή θαθεία. Κούτταζε με ούα μάτια. Δεν μετανιώσεις γι' αυτό που κάναμε; Δεν φοδασαί;

Τόν κούτταζε με τα τρυφερά καστανά μάτια της, πού το βλέμμα τους ήταν σαν άπλο χαδί. 'Η φωνή της ακουότηκε θαθεία σαν ήχος κιθάρας.

Όχι, δεν μετανιώνω, θάνη. Σ' αγαπώ...

Ούτε και ποτέ θα μετανιώσης, άγάπη μου! φώναζε ο νέος θερμά. Στο όρκισομαι ούτο όρκίζομαι ού' ό,τι έχω πού ήερο. Όλη μου τη ζωή θα θυμάμαι τη θυσία πού κάναες για μένα. Όλη μου τη ζωή θα θυμάμαι τη γλυκεία θρασύδα πού μου χάριες. Ας μās κάνουν ό,τι θέλουν. Ας έλθη ο νόμος να μās πιάσει. Μιά φορά, οήμερα θα παντρευτούμε. Θα τα κανονίσω όλα, μη φοδασαί. Θα βρω ένα παπα. Θα μās στεφανώση. Και έπειτα, θα γράψουμε ούτον πατέρα σου.

Θάνη! είπε η Νέλλη ούγνα. Θέλεις να είδοποιήσης την αδελφή μου νάρθη ούτο γάμο μας;

Βέβαια, αν τόν νομίζης σωστό.

Θα είναι τόσο χαρούμενη για την εύτυχία μας και αυτή. Καταλαβαίνει τί θα ηή άγάπη.

Τότε, θα πάω να την είδοποιήσω. Θα ούο τη στείλω μάλιστα άμέσως, αν θέλεις. Μα, άφες με, να πηγαίνω, για να τα προφάσω όλα.

Στάσου!

Ανοίξε το κουτάκι της με τα διαμαντικά της και τοδώσε μιά χρυσή καρφίτσα.

Νά, πάρε αυτό, τού είπε, κοκκινίζοντας. Για τα ξεδόχα... Μπορεί να ούο χρειασθής.

Κοκκίνισε και ο νέος ούς τα αυτιά. 'Όστοσο, ήπρε το κόμπημα.

Τό παίρνω, είπε. Τό παίρνω, χρυσή μου γυναικούλα.

Έπεσε μ' ένα ξεφωνητό χαράς ούτην άγκαλιά του. 'Ηταν η πρώτη φορά πού της έδινε το γλυκό αυτό τίτλο.

Είμαι εύτυχοιόμένη! ξεφώνισε, θάνη, δεν πιστεύω να με ζαναστειλεις ούτο σκολείο;

Γέλασε με την καρδιά του ο νέος.

Πώς το σκεφτόσε αυτό;

Δεν θαχω άπολυτήριο, μα δεν πειράζει.

Θάχης το δίπλωμα της ζωής. Θάχης το δίπλωμα της ευτυχίας.

Θάνη, θα μ' άφήσης να εξακολουθήσω το πιάνο μου; Μπορώ να εργάζομαι, να έχω ούα μαθήματα.

Όπως θέλεις, την έκοψε αυτός άνηπομνη. Όπως θέλεις, γλυκειά μου άγάπη...

Θάνη. Μου φαίνεται πώς όνειρεύομαι. Στάσου, μη φεύγης ακόμα, γιατί θα νομίζω πώς ήταν ούα αλήθεια όνειρο. Τί θα κάνω τώρα μόνη μου έδώ;

Θα πάς ούτον κήπο, θα ιδής τα λουλούδια και τις ντοματιές. Θα ζήσης άναμεσα ούτον παραμυθένιο κόσμο πού όνειρεύοσουν.

Θάνη... Και αν έλθη ο πατέρας;

Πώς είναι δυνατόν; 'Όπου να μās άνακαλύθουν έδώ, θα περάσουν μέρες. Άλλά και αν έλθη, δε θα σε σκώθω. Τώρα είσαι γυναίκα μου. Θάχης το θάρρος να τόν άντιμετωπίσης.

Ναι, θάχω το θάρρος, έκανε η μικρή, και νινάζοντας τις καστανές της πούκλες σήκωσε το κεφάλι της με υπερηφάνεια.

Νέλλη, ο' αγαπή, έπειδή είσαι αληθινή γυναίκα. 'Η φλόγα πού οπιθίζει ούα μάτια σου, δεν είναι ψεύτικη. Νοιώθεις τη ζωή.

Ναι, τί νοιώθω! έκανε η κοπελλίτσα, κι' ένα χαμόγελο γύρω από τα χείλη της, ζωγράφισε τις λακκούβιες πιο θαθείες.

Ο θάνατος έφυγε. 'Η Νέλλη ήπρε μιά καρέκλα και κάθισε ούτον κήπο. Βούζαν γύρω της τα έντομα. Και το μυαλό της βούζε και αυτό ούτην αρχή, ζαλισμένη. Σιγάσιγά, κατάρθηκε να σκεφθεί. Τί είχε κάνει; Κάτι το άνεπανόρωτο. Κάτι πού έθαζε τη σφραγίδα του ού' όλη της τη ζωή. 'Ηταν μικρή, δεκάτση χρόνων. 'Ηξερε όμως, ούσα όλα τα κορίτσια δέβαια, πώς αυτό πού έκανε ήταν κακό. Μα τώρα, μέσα ούτο φός της άγνης και της άνοιξης, δεν μπορούσε να νιώση τούφες. 'Όταν συλλογιόταν τη χθεσινή θρασύδα, ένοιωσε μιά ανατριχίλα ού' όλο της το κορμί. Κοκκίνισε, και άς ήταν μοναχή της. Μα το σφιζιμο της καρδιάς πού την τυραννούσε από τόν καιρό πού είχε άρχισει η άγνια της άγάπης, δεν τόνωιωσε πιά. Μέσα της κάτι είχε γαληνέψει. Τώρα, το ήξερε, ήταν γυναίκα πού θάνη. Γυναίκα παντρεμένη!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

Τ' άμπόδεμα

Και πότε γίνεται ο γάμος;

Αύριο, Ζαμφώ μου, άπάντησε η γυναίκα πού της μιλούσε καθισμένη μέσα ούτην κάμαρά της.

'Η Ζαμφώ καθάριζε φασόλια. Γύρισε και είδε την θλιμμένη γειτόνισσα και είπες:

Μην πικραίνεσαι, Χρυσάνθη, ο θεός τη μιά πόρτα σφαλά και την άλλη άνοίγει. 'Αν άφες ο Παντελής την κόρη σου και παίρνει τη Σουλτάνα της 'Ερινιώς, δεν ή-χάθηκε δα κι' ο κόσμος. 'Η Ευνόδια σου είναι ακόμα 20 χρόνων μέο' ούτην όμορφιά της. Θα θρεθής κανέναν να την πάρη.

Χρυσάνθη όμως ήταν έξω φρενών:

Δυό χρόνυ μέρες ήμπαίνόδιναι μέσα ούτο ούπίτι μου ο μαρκάρας, είπε. 'Ηδγε τ' όνομα του κοριτσιού μου ματζί του και τώρα για ένα παλινόπιτο πού τού τάζανε ήπες να πάρη τη Σουλτάνα. Μα έννοια σου, κι' ο θεός έδώ τα πλερώνη ούλα. Να δής πού αυτός ο γάμος δε θα ήπρη ού καλό.

Έχεις δικιο, τί να ούο πώ...

Ξαφνικά μιά ιδέα ήρθε ούτο μυαλό της Ζαμφώ:

Γιά στάσου, είπε. Έχω κάτι να ούο πώ. Θές να τοοί χωρίσης ού ένα μήνα; Να τοοί δέσης!

Πώς, καλέ;

Να ής την ώρα τοή θλόγας έδω από το παναθύρι της και ούα λέρ ο παπά: «Στεφανώνεται ο δούλος του θεού», να δέσης ένα κόμπο ούτο μαντήλι σου και να ήης: έτοι να δεθής κι' ο γαμπρός.

Ε, λοιπόν;

Λοιπόν θα τ' άμποδέσης και δε θα παν μπροστά. Θα χωρίσουμε. Το μαντήλι να το πετάξης ού πηγάδι, να μη το βρή κανείς και το λύση. 'Ακούς; 'Εγώ ούο το λέω γιατί ού πονώ, Χρυσάνθη μου. Έχω κι' εγώ παιδιά και έζρω τόν καμό σου.

Και πρόσθεσε:

Έού πάλι ό,τι μπορείς θα κάνης για μένα.

Σ' έφκαριστώ, Ζαμφώ μου. Πάω να ούο φέρω ριγάλο κοματί πετιμέζι και κουκιά πού μοστειλε ο άλλος μου γαμπρός από την Πάτρα. Και άμα μου στείλη και τυρί θα ούο δώσω.

Έφυγε τρεχάτη και ού λίγο γύρισε ούτη Ζαμφώ με τα δώρα.

Μόλις έφυγε η γειτόνισσα η Ζαμφώ νύ-θκε και ήπνε να βρή την 'Ερινιώ ούο έ-πρόκειτο να παντρεύη την κόρη της.

Πώς ήτανε αυτό το καλό, Ζαμφώ μου; της είπες η μάννα.

Καλώς τινε! είπε η κόρη.

Καλό νάχετε και καλορροζικά να εί-νε τα προικιά κι' ο γάμος. 'Εγώ τώμας κ' ήλαχτάρισα η ψυχή μου από τη χαρά. Κατόπιν έκοψες κ' είπες με ύφος μυστηριώδη:

Δε μου λέτε η Χρυσάνθη πώς τ' άκουσε, πού έκείνη τόνε τριγύριζε για την κόρη της;

Αυτά είναι τυχερά, Ζαμφώ μου, είπε η μπτέρα. Μοναχός του ήγηρεψε το κορίτσι μου. Να πώ όχι; Ποιός στραδός δε θέλει το φός του;

Μα δε φοδούστε να μη ούας κάνη τίποτα η λεγόμενη;

Τί να κάνη τώρα πιά;

Ακούτε να ούς πώ, μα μη με μάρτυρήσετε γιατί κάγκα. 'Η Χρυσάνθη έχει σκοπό να άμπόδεση τ' άντρώγενο την ώρα τοή θλόγας.

Ακού τη σκυλιά!

Μα έγώ θα σ' άρμηνέψω κάτι, 'Ερινιώ μου, πού άμα το κάνης δε θα τόνε πιάνη ούτε υπάλλα, ούτε μάγια.

Τί; Τί;

Να του θάλης μέσα ούτο παπούτι του την ώρα πού στεφανώνεται ένα θαλλιόακι. Αυτό κόθει κάθε άμπόδεμα. Τό ζέρω από τη νενέ μου.

Ο θεός να σ' έρη γερή, Ζαμφώ, κ' έ-γώ δε θα σ' άφήσω έτσι.

Έτρεξε μέσα και της έφερε ένα μπου-κάλι λαδί και λίγο αλεύρι.

Νά, πάρτα να κάνης τηγανίτες ούα παιδιά σου να πούνε τα καλορροζικά.

Νά ζήσης, 'Ερινιώ μου, να τοοί χαίρεσαι.

Και η Ζαμφώ φεύγοντας έλεγε από μέ-σα της:

Καλά τα κατάφερα! Του λαού φεύγα και του σκυλού πιάσνε!

Πρόεδρος. — Δηλαδή είσαι άεργος; Κατηγορούμενος. — Και νομίζετε πώς θα είκατε έσείς δουλεία αν δεν ήπληχαν άνθρωποι σαν και μένα;

ΦΩΛΗΜΕΝΟΣ ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ

Μιά πεθερά πιέζει τόν άρρωστο γαμπρό της να πάρη κάποιο φάρμακο. Για να τόν πείση, του λέει:

Δέχομαι, να κρεμαστώ αν δε σε ώ-φελήση!

Ο γιατρός, ο όποιος είναι παρών, έπεμ-δαινε τότε:

Πάρτε το, συνιστώ στόν άρρωστο. 'Ο,τι και αν συμβή, θα βγήτε ώφελημένοι!

ΠΡΟΟΔΟΣ

Πώς πηγαίνεις με τα γερμανικά; Προο-δεύεις καθόλου;

Βέβαια. Στην αρχή, δεν μπορούσα εγώ να καταλάβω τί μου έλεγε ο καθηγη-της. Τώρα, δεν μπορεί ο καθηγητής να κα-ταλάβη τί τού λέω εγώ!

ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

Στις μεγαλουπόλεις της Εύρώπης, ο-πάρχουν ούοις κεντρικούς δρόμους, αυτο-μας πλατίγγες, οι όποιες αναγγέλλουν με δυνατό φωνή το άκριδες θάρρος του κάθε πελάτου πού θέλει να ζυγισθής. Μιά μέρα η Χοντρή ανέθηκε ούα μιά τέτοια ζυγαρία και έβριζε ένα νόμιμο ούτην ει-δική σκισμή.

Άμέσως τότε το μηχανήμα φώναζε:

Ένας - ένας, παρακαλώ!

ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗ!

Ο καυμένος ο Πάλλ... Καλός άνθρωπος ο μακαρίτης!... Θεός σκαρέστον!

Μα καλά, αυτός πέθανε έδώ και δε-καπέντε χρόνια.

Ναι, φίλε μου και όμως δεν θα παρηγορηθώ ποτέ μου... 'Αχ, γιατί να πεθάνη;

Συνδεόμαστε λοιπόν τόσο πολύ;

Δεν είναι αυτό... άλλα παντρεύτηκα τη χήρα του.

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Κυρία. — Δεν μπορώ να σε πάρω ούτην ύπηρεσία μου, κορίτσι μου, αν δεν μου άποδείξης ότι εργάσθηκες και ο' άλλα καλά ούπια.

Υπνέτρια. — Να ούς φέρω, κυρία μου, μερικά χρυσά μαχαιροπήρουνα, πού έχου τα άρχικα των πρώην κυριών μου... Τί άλλα άποδείξει θέλετε;

Κυρία. — ! ! ! !

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Μαμ. — Και γιατί δεν φώναζε ο-τόν ο κύριος Ντιντς ού φίλους;

Λιλικ. — Με φοδέριζε, μαμ.

Μαμ. — Πώς; ! ! !

Λιλικ. — Νά... με φοδέριζε πώς δεν θα με ζαναφιλήση! ! !

Τό λακριντί του θρασύδουλα ΣΤΑΡ

Τώρα πού παίζονται γραμμή και τσουβαλιάζουμε δραχμή τα φίλμ πού λές, τα ντόπια, το ππρά άπόφασι κι' εγώ τώρα ούο σινεμά να δώ κι' εγώ να γίνω κόπη.

Θάμαι άσπρη δραματικός θα πάω, δε όριστι- (κός) τόν κάθε σασλαμά- (ρα) το λειθαδίτη τόν φη- (λό) του θα τόν πάρω ούτο (φιλό) και Χορν και Κων- (οταντάρα).

Για έταιρία φοδερ- (α) θα σου ακαρώση αυ- (θωρε) και άνευ ματαράγ- (γας) και ένα φίλμ θα γυ- (ριστή) του είδικώς θα όνο- (μαστή) (θρασύδουλας ο Μάγ- (γας)).

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Φωνητική μουσική

'Η Σουρπούτσα ήρθε από μιά φίλη της κατενθουσιασμένη:

Καραμπέτ!

Τί τέλειες, Σουρπούτσα;

Στό Μαντάμ Τουλουμιάν ήμουνε, μου-ζικά ήπαιξε, τραούντης είπε, κόσμος ού-λος, έκαριστήμένος ένπκε.

Μπράβο, Σουρπούτσα, κ' εγώ φκαρι-οτημένος είμαι πού ντέν άκούσα!

Καραμπέτ, μαντάμ Τουλουμιάν είπες, φωνή μου σουηράνο είναι, μάτμα να ένε-ται, καλό τραούντης τα λέω.

Ε, καλά, να ένεται.

Μα πρέπει λέει 'Ιωντέιος να πάω ο-λοφέτι να ματαιών.

Τί είναι ολοαφέτι;

Νά, φωνή να θγαίνη, α α α να ένε-ται άψηλα τραούντης να λέω. Ένα ντα-σκάλισα για φωνή να πάρης, Καραμπέτ.

Καινούργια βάσανα! 'Η Σουρπούτσα ζη-τούσε να πάρη μαθήματα φωνητικής μου μουσικής.

Της έσύστησαν μιά δασκάλα η όποία ήρ-θε την έδαλε να τραγουδήσει και φυσί-κα της βρήκε πώς είχε ταλέντο... για να παίρνη αυτή το μισό της.

Έχετε γλυκεία φωνή, μαντάμ, της είπες να την καλλιερήσετε, είναι κρίμα να πάρ χαμένη. Ν' άρχίσουμε μαθήματα και να ιδήτε τί πρόοδο θα κάνετε.

Άρχισαν τα μαθήματα και ο δυστυχι-σμένος Καραμπέτ ήταν ύποχρεωμένος την ώρα πού έρχοτανε ο άπογευματινός ύπνος να πηδάρ από το κρεβάτι του τρομαγμέ-νος και να νιώζη ούτην ύπνέτρια.

Θωφά, θωφά, μπέ, τα σκυλιά!

Ποιά σκυλιά, κύριε, δεν είναι σκυλιά.

'Η κυρία κάνει μαθήματα!

Βαί, βαί, βαί! έλεγε από μέσα του ο καημένος ο Καραμπέτ, μέαλο θάσανος και ντέρτι αυτό το φωνές.

Τό μάθημα όμως εξακολουθούσε και η Σουρπούτσα άρχισε να φωνάζη όσο μπο-ρούσε δυνατότερα. Πολλές φορές πρετώ-σαν από το πλαγιόνο ρετιρέ τόν Καραμπέτ:

Πώς είναι η κυρία σας; Τό δόντι της έδναλε;

Όκι μπέ, γιατί, τζάννεμ.

Την άκούσαμε να φωνάζη. Πόνος την πιάνει;

Όκι, άμα ντασκάλίσω του ματζί φω-νική μουζική κανόνει!

Θαίναται όμως ότι το πράγμα έγινε γνω-στόν και ούα άλλα διαμερίσματα της πολυκατοικίας και η βανία της Σουρπούτσας έφθασε εις την διάπαση, γιατί και μετά το μάθημα άγρυμναζότανε μόνη της και ξε φωνίζε:

Αί! Αί! Αί! Αί! Αί! Αί!

Ας και ή ξεροά! έλεγε από μέσα του ο Καραμπέτ.

Ένα πρωή ήρθε έπιτροπή των γειτόνων μ' έναν άστυνομικό και παρουσιάθηκε στόν Καραμπέτ και του είπες:

Θα ούς παρακαλώμε να ουστήσετε ούτην κυρία ούα να πάη να σκούζη κατ' αυτό τόν τρόπο, μέσα και νύχτα, γιατί δια-ταράσσει την οίκογενειακήν ήσυχία των γειτόνων, είπε ο άστυνομός. 'Η να έκκε-νώσετε έσας το διαμέρισμα, ή να συμμορ-φωθήτε, γιατί θα έχετε οσοδός συνε-πείας.

Ο Καραμπέτ δόξασε το θεό και τοús γείτονας πού θα γλύτωνε και ο ίδιος χω-ρίς να φανή.

Σουρπούτσα, της είπες και εγώ πικρα-μένος ένοιαί πού ντέν τ' άκούω τη φωνή σου, άμα τί να ήης. Αυτό γενοιά κακό εί-νε, τέλειες μπρόστιμος να ή πλερώσωμε; Ντασκάλισα να πάη και άλλο φορά, άμα πιάσωμε ένα ίοπίτι ού ένα δουνό, τότες πά-λις άρχισμένος μάτμα σου κάνεις. 'Ιστε μπου!

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΤΙ ΕΧΑΣΕ

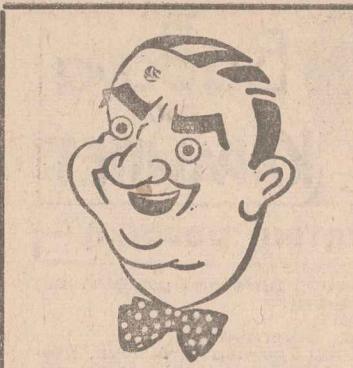
Ο 'Αβραάμ συναντά τόν Μωυσή, τόν ό-ποιος έχει πολύ καιρό να ιδή. Είναι κλωμός και τρομερά άδυνατισμένος.

Ήσουν άρρωστος; ρωτά ο 'Αβραάμ.

Όχι. Υπέφερα όμως πολύ. Πήρε φω-τιά το ούπίτι μου.

Δεν ήταν άσφαλισμένο;

Ήταν. 'Η γυναίκα μου όμως κάπκε ούτην πυρκαϊά και έπρόκειτο να ούπογράφη την έπομένη μιά άσφαλίσα ζωής... Χάνω λοιπόν καθώς καταλαβαίνεις 100.000 φράν-κα! ! !

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ του Λαπουϊκ

ΕΥΘΥΜΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τι ιδιότροπος, τι παράξενος που ήταν αλήθεια ο συμπαθητικός κατά τα άλλα "Εκτωρ Λαπουϊκ. Οι γονείς του τον είχαν προικίσει με άθλητικό παρτέριμα κολοσσού, με ώραίο πρόσωπο, με καρδιά περιβόλι και ήπιον σπουδαιότερο με ετήσιο εισόδημα εκατό χιλιάδων φράγκων.

Είχε δηλαδή, δ.τι χρειάζεται για να περάσει κανείς με χαρά τη ζωή του σ' αυτήν την κοιλιά των δακρύων. Για όλους αυτούς τους προαναφερθέντες λόγους, πολλοί νεαροί και τρυφεροί υπάργεις θα έδεχοντο μ' όλη τους την καρδιά ν' αναθέσουν στα σταθάρια χέρια του "Εκτορος Λαπουϊκ την διακυβέρνηση του σκάφους της ζωής του.

Έτσι ο δυστυχής αυτός θνητός είχε ένα σωρό κατακτήσεις. Είκοσι τουλάχιστον φορές σκέφθηκε να παντρευθεί. Την τελευταία όμως στιγμή ήρνετο πάντα να πη το αναί, που με τόση αγνότητα περιμεναν απ' τα χείλη του τόσες υπάργεις.

— Δέν μ' αγαπάς εσύ, μικρούλα μου, έλεγε από μέσα του, όταν τον τριγυρίσε καμιά. Αγαπάς το εισόδημά μου... Μά δέν θά τό... φάς!...

Το είχε μπη στο κεφάλι ή ιδέα πως όλες οι πεταλούδες, που τον περιτριγυρίζαν, είχαν βάλει στο μάτι την περιουσία του κι' αυτό τον εξόργιζε, γιατί ο "Εκτωρ ήθελε να πάρη μία γυναίκα που ν' αγαπά αυτόν ατομικά και όχι τά λεπτά του.

Μιά μέρα λοιπόν, για να δοκιμάση ποιά απ' τις νέες που τον τριγυρίζαν τον αγαπούσε πραγμα-

τικά, σκέφθηκε να μοιράση δήθεν τά λεφτά του σε διάφορα φιλανθρωπικά ιδρύματα και να φανή πως μένει με το πουκάμισο.

Αποφάσισε επίσης να βγαίνει έξω γυμνός σαν ζητιάνος, προσποιούμενος το φτωχό.

— Κρίμα στο παιδί! έλεγαν οι γνωστοί του. Πάει, τούστριψε!

Ο "Εκτωρ όμως ήταν πολύ καλά διανοητικός. Μεταλογολικός, έφερνε βόλτες στους παριζιάνους δρόμους, προσπαθώντας να ανακαλύψη την άγνωστη καλλονή στα μάτια της οποίας θα διάβαζε την πραγματική ανάγκη χωρίς συμφεροντολογική ύστεροβουλία.

Ένα άπριλιτικό απόγευμα, φορώντας ένα σακάκι που τούτφανε ως τά γόνατα, ένα μυριοπολυμένο πανταλόνι και κάτι ξεσκαλωμένες παπουτσιάρες, ο "Εκτωρ Λαπουϊκ καθόταν σ' ένα πάγκο των "Ηλυσίων Πεδίων και κάπνιζε την πίπα του. Πληθος κομψών αυτοκινήτων περιούσαν μπροστά του μεταφέροντά στο δάσος πλήθος νεαρών και ώραιων γυναικών.

Όλες ήταν χαριτωμένες και αξιολάτρευτες. Όλες όμως περνούσαν μπροστά του αδιάφορες, χωρίς να του ρίξουν ούτε μία ματιά. Απογοητευμένος ο "Εκτωρ γύρισε σπίτι του.

Ένα απόγευμα όμως, την ώρα που ο "Εκτωρ ετοιμαζόταν να εγκαταλείψη το παγκάκι του και να επιστρέψη στο σπίτι του, μία πολυτελεστάτη λιμουζίνα σταμάτησε λίγα μέτρα μακριά του κι' ένα ξανθό κεφαλάκι πρόβαλε στο παράθυρο του αυτοκινήτου, ενώ συγχρόνως ένα μικρό γαντοφορεμένο χεράκι του έκαμε νόημα να πλησιάση.

Η καρδιά του "Εκτορος άρχισε να χτυπά δυνατά. Σηκώθηκε και πλησίασε το αυτοκίνητο. "Η ώραία άγνωστη τον περιέμενε μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο στα χείλη που έκανε τον "Εκτορα να σκεφθώ.

— Της προξένισα κεραυνοβόλο έντυποση!... Αυτό θά πη άγάπη!...

Όταν βρέθηκε κοντά της, ή γοητευτική νέα τούρριξε μία έξετατική ματιά απ' το κεφάλι της τά πόδια και έμεινε φαίνεται ικανοποιημένη απ' το παρουσιαστικό του, γιατί χτύπησε με χαρά τά χεράκια της.

— Είσθε ακριβώς ο άνθρωπος που ζητούσα τόσο καιρό. Είμαι ευχαριστημένη, πολύ ευχαριστημένη που σάς βρισκω επί τέλους!...

Είχα άρχισει ν' απελπίζομαι, και πίστευα πιά πως δέν θά σάς άντάμωνα καμιά φορά... Μά τώρα, τί ευτυχία!... Περάστε αύριο τό πρωί στις ένδεκα απ' το σπίτι μου να σάς δώ και θ' ανταμωθώτε!

— Ένα απόγευμα όμως, την ώρα που ο "Εκτωρ ετοιμαζόταν να εγκαταλείψη το παγκάκι του και να επιστρέψη στο σπίτι του, μία πολυτελεστάτη λιμουζίνα σταμάτησε λίγα μέτρα μακριά του κι' ένα ξανθό κεφαλάκι πρόβαλε στο παράθυρο του αυτοκινήτου, ενώ συγχρόνως ένα μικρό γαντοφορεμένο χεράκι του έκαμε νόημα να πλησιάση.

Η καρδιά του "Εκτορος άρχισε να χτυπά δυνατά. Σηκώθηκε και πλησίασε το αυτοκίνητο. "Η ώραία άγνωστη τον περιέμενε μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο στα χείλη που έκανε τον "Εκτορα να σκεφθώ.

— Της προξένισα κεραυνοβόλο έντυποση!... Αυτό θά πη άγάπη!...

Όταν βρέθηκε κοντά της, ή γοητευτική νέα τούρριξε μία έξετατική ματιά απ' το κεφάλι της τά πόδια και έμεινε φαίνεται ικανοποιημένη απ' το παρουσιαστικό του, γιατί χτύπησε με χαρά τά χεράκια της.

— Είσθε ακριβώς ο άνθρωπος που ζητούσα τόσο καιρό. Είμαι ευχαριστημένη, πολύ ευχαριστημένη που σάς βρισκω επί τέλους!...

Είχα άρχισει ν' απελπίζομαι, και πίστευα πιά πως δέν θά σάς άντάμωνα καμιά φορά... Μά τώρα, τί ευτυχία!... Περάστε αύριο τό πρωί στις ένδεκα απ' το σπίτι μου να σάς δώ και θ' ανταμωθώτε!

για τον κόπο σας!... Πρόσθεσε μ' ένα πονηρό χαμόγελο, δίνοντας του συγχρόνως την κάρτα της.

Κόμησης Πετρόσκα, 446, Λεωφόρος "Οζ".

Πάνω στην ταραχή του ο "Εκτωρ δέν μπόρεσε να πη ούτε δυό λόγια. "Η συγκίνησης του είχε κόψει τη μιλιάν. Όταν συνήλασε, ή πολυτελεστάτη λιμουζίνα άπομακρυνόταν με ταχύτητα 120 χιλιομέτρων την ώρα.

Σ' όλα προσεκτικός, ο "Εκτωρ Λαπουϊκ φρόντισε το ίδιο κιόλας βράδυ να ζητήσει πληροφορίες για το ποιών της κομησης Πετρόσκα.

Οι πληροφορίες που πήρε ήταν εξαιρετικές. "Η κομηση, χήρα κάποιου ταγματάρχου των Ουσάρων, που της είχε άφησει μία σεβαστή περιουσία, σύναψε στα καλύτερα σαλόνια των Παρισίων και ή διαγωγή της ήταν άνογη.

— Τέτοια γυναίκα ζητούσα κι' εγώ τόσο καιρό! σκέφθηκε ο "Εκτωρ καταχαρούμενος.

Και την άλλη μέρα, την ώρασιμένη ώρα, πήγε στής κομησης, καλοντυμένος, φρεσκοξυρισμένος, άγνώριστος.

— Εδώ είνε ή κομησης Πετρόσκα;

— "Η κυρία δέν δέχεται ποτέ τό πρωί! τον άποκρίθηκε ο υπρέτης.

— Μά εκείνη μω άρισε να έλθω αύτην την ώρα!...

— "Αι εσύ είσαι; του έλεπε ο υπρέτης μ' ένα συναδελφικό χαμόγελο. Περιέμενε μία στιγμή.

Και γυρνώντας τη ράχη του στον κατάπληκτο "Εκτορα, φώναξε μέσα, στην υπέρβρινα.

— Μαρία! "Ηρθε εκείνος που θά πάρη τό δέμα.

— Ποιά δέμα; ρώτησε ο "Εκτωρ.

Ο υπρέτης του εξέγησε τότε πως ή κυρία μόλις επέστρεψε τό βράδυ της προηγούμενης, έλεπε στή Μαρία:

— Τί χαρά!... Βρήκα επί τέλους έναν φαχλό άνθρωπο στον οποίο θά κάνουν τά παπούτσια του μακαριτη του σύζυγου μου... Δέν υπάρχει στο Παρίσι άλλος άνθρωπος που νά φοράη 49 νούμερο παπούτσια... Είχα πιά απελπισθώ, μά τώρα τον βρήκα!... "Εχει κάτι ποδάρες!... Κάνετε τό ένα δέμα τά παπούτσια κι' όταν έρθη του τό δίνετε... Τί χαρά, ελάνθρωσε ή καρδιά μου. Δέν θά πάνε χαμένα τά παπούτσια του μακαριτη!

— "Η κατάπληχης του ήταν τέτοια, ώστε ο "Εκτωρ σωρίστηκε κάτω λιπόθυμος.

Μα εκείνη μω άρισε να έλθω αύτην την ώρα!...

— "Αι εσύ είσαι; του έλεπε ο υπρέτης μ' ένα συναδελφικό χαμόγελο. Περιέμενε μία στιγμή.

Και γυρνώντας τη ράχη του στον κατάπληκτο "Εκτορα, φώναξε μέσα, στην υπέρβρινα.

— Μαρία! "Ηρθε εκείνος που θά πάρη τό δέμα.

— Ποιά δέμα; ρώτησε ο "Εκτωρ.

Ο υπρέτης του εξέγησε τότε πως ή κυρία μόλις επέστρεψε τό βράδυ της προηγούμενης, έλεπε στή Μαρία:

— Τί χαρά!... Βρήκα επί τέλους έναν φαχλό άνθρωπο στον οποίο θά κάνουν τά παπούτσια του μακαριτη του σύζυγου μου... Δέν υπάρχει στο Παρίσι άλλος άνθρωπος που νά φοράη 49 νούμερο παπούτσια... Είχα πιά απελπισθώ, μά τώρα τον βρήκα!... "Εχει κάτι ποδάρες!... Κάνετε τό ένα δέμα τά παπούτσια κι' όταν έρθη του τό δίνετε... Τί χαρά, ελάνθρωσε ή καρδιά μου. Δέν θά πάνε χαμένα τά παπούτσια του μακαριτη!

— "Η κατάπληχης του ήταν τέτοια, ώστε ο "Εκτωρ σωρίστηκε κάτω λιπόθυμος.

ZAN ΜΠΟΝΟ

Μιά φριχτή ιστορία άνδρωποφαγίας

"Η τρομερή αφήγησις του στρατιωτικού διοικητού του Μπαμπαγιά κ. Μπερτιέ. — Ο (θηριάνθρωπος). — "Η έπίθεσις των εναντίον του Ιθαγενούς όαντου. — Πώς τή γλύτωσε. — Τα αίμαφουρτα άνθρωπα μέσα του Καραγυμάνε. — Οι έρευνες. — "Η συλληψις των "θηριανθρώπων". — "Η δική και ή καταδική τους. — "Η έκτέλεσις των.

α "Ημιον έσπλωμένος σε μία ψάθην πολυθρόνη, στη βεράντα του κυβερνείου του Μπαμπαγιά, πόλεως της Δυτικής Αφρικής, άν τιποτάν στον κύριο Μπερτιέ, τον στρατιωτικό διοικητή της πόλεως αυτής.

— "Υστερα από άρκετά μακρή σιωπή, ο κ. Μπερτιέ μω έλεπε: — "Όσοι δέν έζησαν στην χαμένη αυτή περιφέρεια της Αφρικής όπου εριοκμάστε, είνε άδύνατον να φαντασθούν τί μυστηριώδεις και φρικτασμένες ιστορίες συμβαίνουν εδώ πέρα. "Ακριβώς εδώ και λίγον καιρό συνέβη σε μία γειτονική κομμάτι, στο Καραγυμάνε, ένα παράξενο περιστατικό, που μάς έκανε τέτοια έντύπωσι, ώστε θά τό θυμίζαμε για πολλά χρόνια. Θά σας τό διηγήθω όσο μπορώ πύ σύντομα.

Πρό δύο μηνών, ένα καλό πρωί, έφτασε εδώ από ένα γετονικό χωριό ένας Ιθαγενής φυλάρχος, ο Αλμιν Μπουρέ παμψηφής τους γέρος, σωστή άλωπού, ο όποιος μάς διηγήθηκε ότι ένας υπέρβριτος, Ιθαγενής έπίσης, ο Φαντού, ενώ κοιμότανε μία νύχτα συμμέ ήνα άνεταρχικό έγκλην

πότη έπίθεσε τεσσάρων άγρίων θηριών. Τά θηρία αυτά ριχτάν επάνω του και τον κύλησαν στο χώμα. Καθώς όμως άγωνιζότανε άπελπισμένα για να σωθ ή απ' τά νύχια τους είδε εφαινικά να τω μένη στα χέρια του τό δέμα ενός από τά θηρία, σαν να έξοκάλανε μυγιάκά από τό σώμα του άγριμού "Αρπάχτηκε τότε από τό δού του θηρίου και συνέβη τό ίδιο περιστατικό. Καί τό δέμα του θηρίου αυτό το δούμενε στα χέρια... Την ίδια στιγμή και τά τέσσερα θηρία τούβαλαν στη φευγάδα, τρέχοντας σαν...άνθρωποι στα πισινά τους πόδια!...

Ο Φαντού έμεινε μισολιποθυμισμένος κάμωσι ώρα από τον τρομό του. Κατόπιν πήγε και διηγήθη τό περιστατικό στον "Αλμιν Μπουρέ και τω παρέδωσε τά δυό μαμάρια των θηριών, δυό δέματα πανθών!

Δέν είχε περάσει μία έδομάδα απ' τό περιεργάστο αυτό περιστατικό, όταν έξαφνα πληροφορήθηκαν, ότι σε μία κομμάτι που άπέχει απ' εδώ καμιά δεκαριά χιλιομέτρα, τό Καραγυμάνε είχε συμμέ ήνα άνεταρχικό έγκλην

μα, τό οποίο έτρομοκράτησε όλους τους κατοίκους.

— Ένα πρωί, δηλαδή, μερικες γυναικες που πήγαιναν στα χωράφια τους, είδαν στην έξοδο σχεδόν της κομμοπόλεως ένα θέαμα που τους πόνωνε το αίμα στις φλέβες. Καταμοής του δρόμου βρισκόταν ένα κομμένο ανθρώπινο μπράσσο καταεσχιωμένο από νύχτες, ή έκτέλεσις των.

— Ένα πρωί, δηλαδή, μερικες γυναικες που πήγαιναν στα χωράφια τους, είδαν στην έξοδο σχεδόν της κομμοπόλεως ένα θέαμα που τους πόνωνε το αίμα στις φλέβες. Καταμοής του δρόμου βρισκόταν ένα κομμένο ανθρώπινο μπράσσο καταεσχιωμένο από νύχτες, ή έκτέλεσις των.

— Ένα πρωί, δηλαδή, μερικες γυναικες που πήγαιναν στα χωράφια τους, είδαν στην έξοδο σχεδόν της κομμοπόλεως ένα θέαμα που τους πόνωνε το αίμα στις φλέβες. Καταμοής του δρόμου βρισκόταν ένα κομμένο ανθρώπινο μπράσσο καταεσχιωμένο από νύχτες, ή έκτέλεσις των.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

* "Η ευγνωμοσύνη είναι τό άλγιστό έμπόδιζή την άπουσίαν θεσι του πλούτου.

* "Η σκέψις ύφαινει, ο λόγος κεντά.

* Τά έλαττώματά μας είνε σκιές από μάτια των φίλων μας, οι όποιες μεγαλώνουν έρόσον του ήλιος της ετυχίας μας.

* Οι καλές θρύσες φαίνονται στον καιρό της ξηρασίας και οι καλοί φίλοι στον καιρό της δυστυχίας.

* Τό μονοπάτι που φέρνει στο ναό της έλευθερίας περνά απ' τό πεδίο της άσπης.

* Πρέπει να κρίνη κανείς τον έαυτό του επί πολλών καιρό πριν άποφασισή να καταδικάσει τους άλλους.

* Κανένας δέν είνε κύριος του έαυτού του έρόσον εξουσιάζεται από ένα πάθος.

ουσενί. Την ημέρα της δίκης, που έγινε την έπομένη κιόλας, ή αίθουσα του έγγυριου δικαστηρίου ήταν γεμάτη από κόσμο. Οι κατηγορούμενοι άδηνήθηκαν πρό των δικαστών, ένας ένας χωριστά. Καί οι μόν τρεις από αυτούς δέν άμολόγησαν τίποτα άπολύτως για την πράξι τους. Μά όταν έφτασε ή σειρά του τετάρτου, του Σενί, άποκαλύφθηκαν καταπληκτικά πράγματα.

— "Εταις ο Αλκάλης (ο φυλάρχος) Λουσενί, είλες πρέμυνας από τό φόβο που θ' έσενί. Μάς είπες πως ήταν άμύρας και θά μάς μεταμορφώσαν σε έζαί!... Μάς έβειλε μάλιστα πως θά μπορούσαν να γίνη από τό, θάόντας πάνω στή ράχη του ένα μεγάλο τομάρι πάνθηρος και περνώντας τά χέρια του μέσα στο τομάρι, στη θέσι των ποδιών ως εκεί που ήσαν τά νύχια. "Ετσι, άλλανόμενος σε θηρία μάς έπαυρε μαζί του στα δά σι ως τό πρωί. "Υστερα μάς είπε ότι έπρεπε να σκοτώσουμε άνθρώπους και να τους τρώμε κι' αυτό ήταν πολύ καλό... Στην άρχή δέν τον άκούσαμε. Μάς άπειλανε όμως, μάς έκλεισε μέσα σε μία καλύβα όπου μάς άφησε δυό μέρες νηστκό. "Υστερα μία νύχτα μάς έβγαλε από την καλύβα και μάς δίστασε να τον άκολουθήσωμε από δάσος έξω από τό Καραγυμάνε. "Υπακούσαμε. Στην επείσοφρή μας είδαμε τον Φαντού που κοιμότανε μπροστά στη καλύβα που και ριχτήκαμε πάνω του για να τον σκοτώσουμε... Μά ήσαν πολύ δυνατοί, φοβερότατοι και τό έβάλανε στα πόδια. Μία νύχτα, κρυμμένοι μέσα σε κάτι θάμνους είδαμε τον Σαλφού. "Ορμήσανε επάνω του, τον άναποδογύρισαν στή γη και ύστερα τον σκοτώσαμε...

— Μις τί όπλα τον σκοτώσατε; ρώτησε ο δικαστής.

— Δέν είχαμε όπλα... Τον σκοτώσαμε με τά χέρια μας και με τά νύχια μας. Κατόπιν τον κοιμμάτισαμε, πήραμε τά κομμάτια του κορμιού του και έπειδή πεινούσαμε πολύ, τά φάγαμε σχεδόν όλα! Αυτό έλεγε... Ο άλκάλης Λουσενί μάς είπε να κάνουμε δ,τι κάναμε...

— Έρεσαν άμέσως κατόπιν σε άντιπαράστασι τους ένόχους. "Όταν οι τρεις άλλοι κακούργοι έμειναν ότι ο Σενί μάς μαρτύρησε όλα, άμολόγησαν κι' αυτοί τό έγκλημά τους. Κατόπιν αυτοί οι δικαστάι καταδικάσαν σε θάνατο τους ένόχους. "Όστόσο ή άναγγελία της καταδικαστικής άποφάσεως, τους άφησε έντελώς άδιαφόρους... "Η έκτέλεσις των κακούργων έγινε την άλλη μέρα στις έξη τό πρωί σε μία μικρή πλατεία του χωριού. Οι τέσσερας κατάδικοι ήσαν άρραδειασμένοι κάτω από ένα δένδρο με τά χέρια δεμένα πίσω απ' την πλάτη τους.

Σαφινικά μέσα στη φοβερή σιωπή του πληθος ο Ιθαγενής χωροφυλάκας έπαιαν στους καταδικούς να καθήσουν καταγής σ' άπόστα ενός μέτρου ο ένας από τον άλλο. Τέσσερες μαύροι, όπλοι μένοι με σουρεκία, στάθηκαν άπέναντί τους, σ' άπόστα ενός—δυό θημάτων. Κι' όταν δόθηκε τό πρόσταγμα, στήριξαν τις κόνες των όπλων των στα μέτωπα των καταδικών και πυροβόλησαν. Οι τέσσερες κακούργοι κύλιστάν στή γη με τά κεφάλια τους θρυμνωμένα...

— Έτσι τιμωρήθηκαν μω έλεπε ο διοικητής Μπερτιέ, οι τέσσερες αυτοί μαύροι άνθρωποφάγοι!...

Χριστίνα και Γεώργιος

ΔΑΛΜΑΤΙΚΟΣ ΘΥΛΟΣ

— "Η μητέρα σου πεθαίνει και ή κόρη που άγαπάς παντρεύθηκε έναν άλλον". Τά δυό αυτά δυσάρεστα νέα άνήγγειλαν ένα πρωί στο Γεώργιο, έναν νεαρό Δαλματικό στρατιώτη που ύπηρετούσε σε κάποια φρουρά της Γαλικίας. Ο Γεώργιος ήταν ένα ύψηλόσωμο και ρωμαλέο παλληκάρι. Σεμνός και πειθαρχικός, ήταν τό κεφαλί των άξιωματικών και των συναδέλφων του. "Όλοι τον είχαν ως πρότυπο στρατιώτου και τον αγαπούσαν πολύ.

— Ένας συμπατριώτης του τούφερε απ' τό χωριό τό διπλό αυτό άπαίσιο μαντάτο. "Η μητέρα σου, έτοιμοθάνατη, ψυχορραγούσε κι' ήταν ζητεια άγ θά την πρόφτανε ζωντανή. Κι' ή άρραβωνιαστική του, ή ώραία Χριστίνα, είχε παντρευθεί έναν άλλο τό Μάρκο, ο όποιος είχε ξενητευσθ από μικρός στην Τουρκία και είχε γυρίσει στο χωριό μ' ένα γερό κομποδέμα.

— Όλη την ημέρα ο Γεώργιος ήταν μελαγχολικός και σκεπτικός. Βρισκόταν μπροστά σ' ένα τρομερό δίλημμα. — Έπρεπε να λιποτακτήσ ή και να τρέψη στο χωριό του, να δ ή την έτοιμοθάνατη μητέρα του και να...

Δέν έλπε τίποτα σε κανένα τη σκέψη του αυτή, μά τό βράδυ, την ώρα που προσκλήτριον άκούσθηκε μία κανονία απ' τό φουρούριό που έρισκόντουσαν οι στρατιώτες, μία κανονία ή οποία άνήγγειλε ότι κάποιος στρατιώτης άπουσίαζε απ' τό προσκλήτριον.

Ο στρατιώτης αυτός ήταν ο Γεώργιος. Οι άνώτεροί του εφαισκήσαν με την άπουσία του. "Όστόσο ποτέ δέν μπορούσαν να σκεφθούν ότι είχε λιποτακτήσει. Γι' αυτό συγκρότησαν άμέσως περιπολίες και τίς έβαλαν να ψάξουν δλονυχτίς γύρω από τό φουρούριό με την τεπιοθήσι πως κάποιο δυστυχισμένο θά του είχε συμβή.

Κατά τά χαράματα, στον όγχο της θαδείας τούρου που τριγυρίζε τό φουρούριό έρχαν ένα είδε βένιο κρύνος. Κιότασαν τον άριθμό και έδειχάθηκαν πως ήσαν πέντε Γεώργιοι. Δέν έμεινε πιά κομμάτι άμφιβόλια. Τό καμένο τό παιδί είχε πνιγ ή στην τάφρο του φουρούριου... Καί τό ίδιο πρωί στο παρεκκλησίον των στρατιών έβάλη μία νεκρώσιμη άκολουθία για την άνάστασι της ψυχής του.

Στό χωριό του Γεωργίου, μέσα στο πατρικό του σπίτι, τό φως του ήλιου που έμπαينه από ένα μικρό παράθυρο, φώτιζε ένα κοκαλιάρικο, έζωρμένο και κίτρινο γεροντικό πρόσωπο, έπάνω στο οποίο είχε άρχισει να άπλώνεται ή γαλήνη του θανάτου. "Ηταν ή μητέρα του Γεωργίου, που μόνη, δλονύχτια έτοιμαζόταν να παραδώσ ή ψυχή της στο Θεό.

Εφαινικά ή πόρτα άνοιξε σιγά σιγά και υπήκε μέσα μία εφαινικά νέα έκτάκτου καλλονή. "Η έτοιμοθάνατη γύρισε άργα τό κεφάλι της, την είδε και ψιθύρισε:

— Σ' είσαι Χριστίνα; Σ' εύχαριστώ, παιδί μου...

— Δέν μπορούσα νάρθω γρηγορώτερα, γιατί ο άνδρας μου με τυραννεί και μουχίε πη πως θά με σκοτώσ άν μωθή πως ήρθα σε σένα. Με παραμονεύει σαν σκύλος...

— Καλά, παιδάκι μου, φτάνει πού ήρθες. "Ακουσε, Χριστίνα. "Όταν εγώ δέν θά ύπαρχω πιά, την ημέρα που θά γυρίσ ο Γεώργιος μου, να τό χέρι και να τω δώσης αυτό τό φυλαχτό μου μαζί με την εύχή μου. Τό καμένο τό παιδί μου, ήταν πάντοτε άτυχό!... "Ηταν μαρό δέμας όταν πέθανε ο πατέρας του. Έτσι δέν τω έμειναν στον κόσμο παρά μόνο εγώ κι' εσύ. "Εγώ όμως τώρα φεύγω απ' τον κόσμο αυτό κι' εσύ είνε ή μοίρα σ' έκανε να παντρευθείς άλλον... "Ας εινε. Πειθαίρω εύτυχισμένη, άφού φεύγω άντικρύς σου έσένα που τόσο πολύ με λάτρενε ο φτωχός μου ο Γεώργιος...

— Εκείνη τη στιγμή άκούσθηκαν απ' έξω βαρεία βήματα και σε λίγο υπήκε μέσα ο Γεώργιος που είχε λιποτακτήσει, άφήνοντας τό κρύνος του κοντά στην τάφρο για να νομίσω ή πως πνιγ ήκε και ο όποιος βαδίζοντας άδιόκοπα δλό-

κλ ηρα μερόνυχτα, είχε φτάσει επί τέλους στο χωριό του για να άντικρύσ ή τελευταία φορά την γλυκεία μητέρα του.

— Αγαπημένο μου παιδί! ψιθύρισε ή γρη.

— Μητέρα!...

Τά γέφυκα και άτονα χέρια της έτοιμοθάνατης έφαιαν τρυφερά τό νέο. "Επειτα, ένα από τά χέρια έκείνη άκούσθηκε στο κεφάλι του Γεωργίου και τό άλλο στο κεφάλι της Χριστίνας τά δέ χείλη της ψιθύρισαν:

— Παιδιά μου, έχετε την εύχή μου... Σκύψτε να σάς φιλήσω... "Εσκυψαν και ή έτοιμοθάνατη τούς φίλησε στο μέτωπο. "Επειτα μ' ένα χαμόγελο ετυχίας στο πρόσωπό της ξεψύχησε.

Οι δυό νέοι έκλαψαν μαζί πολλή ώρα. "Επειτα ο Γεώργιος συνέηλε πρώτος και έλεπε στή Χριστίνα:

— Φύγε απ' εδώ δυστυχισμένη. Τά κλάματα δέν παύριζαν σε μία νιότηντη. Φύγε γιατί όπου νάναι θάρρη ο κόσμος και δέν κάνει να σε έρθ ήδω!...

— "Η Χριστίνα σηκώθηκε, τον κύταζε για λίγο άφωνα κι' έπειτα με μία άνεκαρπαστή λύπη ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της έφυγε.

Μετά την κηδεία της μητέρας του ο Γεώργιος έφυγε απ' τό χωριό του κι' έγινε άφαντος. "Ηερε πως δέν θ' άργούσε να γίνη γνωστή ή λιποταξία του. Γι' αυτό τό πήγε και κρύφτηκε στο γετονικό δάσος.

Κανένας δέν τον έσναίειε πιά. Καί όμως κάποιος τον άναγνώρισε με λαχτάρα. "Η Χριστίνα πού ήθελε να τό δώση τό φυλαχτό της μητέρας του και να τον ίδη μία φορά ακόμη, πριν χωριστούν για πάντα.

Φώνασε λοιπόν κάποιο γέρο συγγενή της, τον Γιάνκο, τούδως μερικά λεφτά και τω ύποσχέθηκε να τω δώση κι' άλλα, άν κα τώρρωνε να της πη από θρισκό-

ταν ο Γεώργιος.

— Ένα απόγευμα ο Γιάνκος έτρεξε να την έρθ ή και της έλεπε πως είχε άνακαλύψει τον Γεώργιο και πως έκείνη τη στιγμή θρισκόταν πάνω απ' τον τάφο της μητέρας του στο νεκροταφείο.

— "Η Χριστίνα τούδωσε κι' άλλα λεφτά κι' έτρεξε στο νεκροταφείο λαχανιασμένη. Ο Γεώργιος μόλις την είδε εφαινίστηκε.

— Έσύ εδώ; της φώναξε.

— Ναι, εγώ... "Ησύχασε. "Ηρθα να σό παραδώσω αυτό τό φυλαχτό που μουδωσε ή μητέρα σου λίγες στιγμές πριν πεθάνη.

Καθώς άπλωσε τό χέρι του για να πάρη τό φυλαχτό, άδελά του έπιασε και τό χέρι της Χριστίνας. Τά χέρια τους σφιχτάναν δυνατά, τρελά, τρεμουλιαστά, χωρίς να μπορούνε πιά να χωριστούν. Καί οι δυό νέοι κάθισαν έτσι άφωνα στή ρίζα ενός δέντρου.

Χριστίνα, ψιθύρισε τέλος ο Γεώργιος, γιατί τόκανε αυτό; παντρεύτηκε άλλον!

— "Ακουσε με και θά με νοιάσης... Έσείρε την έχθρα που χωρίζε εδώ και διακόσια χρόνια την οικογένεια μας απ' την οικογένεια του Μάρκου. Ο πατέρας μου είνε πιά γέρος και άδύνατος. "Όταν πριν από λίγους μήνες γύρισε ο Μάρκος απ' τη ξενητεία, βρήκε τον πατέρα μου και τω ζήτησε να με παντρευτή για να τελειώσ ή και ή έχθρα που μάς χωρίζει. Για να μπορούσε να προστατώσω τον άνυμφο πατέρα μου έκανα τότε κι' εγώ την μεγάλη θυσία. Παντρεύτηκα τον Μάρκο, ο όποιος είχε φέρι μαζί του άφθονο χρήμα. "Εκείνος όμως, απ' την ημέρα που γάμου μας δέν έπαυσε να με τυραννέη και να με βασανίζ ή απ' τη ζήλια του...

— Καμένη Χριστίνα! ψιθύρισε ο Γεώργιος.

Την ίδια στιγμή όμως, στην είσοδο του νεκροταφείου άκούσθηκαν φωνές. "Ηταν ο Μάρκος, Πατώντας πάνω στα μνήματα,

και θουλιάζοντας, ο Μάρκος και οι φίλοι του προσπαθούσαν να άνακαλύψουν τούς δυό έρωτευμένους.

Δυστυχία μου, ο Μάρκος! ψιθύρισε ή Χριστίνα. "Ας κρυφτώ με πουμενά του.

Ο Γεώργιος έσείρε στο ένα του χέρι τό όπλο του και στο άλλο την Χριστίνα, την οποία άδηνήγυσε στο κώλωμα κάποιου τοίχου.

— "Ατιμε και άνανδρε, Γεώργη! Πού είσαι; "Εβγα μπροστά μου! ούρλιαζε ο Μάρκος.

Ο Γεώργιος δέν μπόρεσε να κρατηθ ή. "Αφισε τό όπλο του και την Χριστίνα και παρουσιάστηκε μπροστά του.

— Νά με! έλεπε. Τι με θέλεις; Κι' έκανε να δώσ ή τό μαχαίρι του. "Αλλά δέκα χέρια τον άρπάσαν συγχρόνως και τό κράτησαν άκίνητο.

Κρατάνε τον καλό! φώναξε ο Μάρκος. Θέλω να τον σφάξω με τό ίδιο μου τό έρι.

Κι' έδωσε τό μαχαίρι του... Την ίδια στιγμή όμως, άκούσθηκε ένας πυροβολισμός. "Η Χριστίνα είχε πυροβολήσει τον άνδρα της με τό όπλο του Γεωργίου.

Οι σύντροφοι του Μάρκου, μόλις τον είδαν νεκρό, άρσησαν και τον Γεώργιο και τούβαλαν στα πόδια. "Ετσι ο Γεώργιος και ή Χριστίνα έμειναν μόνοι, κοντά στο πτώμα του Μάρκου.

— Τώρα; ψιθύρισε ή Χριστίνα.

— Τώρα δέν μάς μένει άλλο, παρά ή φυγή. "Εγώ λιποτακτώ, έσύ φόνισσε τω σύζυγού σου, δέν μπορούμε να περιμένουμε απ' τους άνθρώπους παρά βασανιστήρια έξέτελεισμού! και θάνατο. "Ας φύγουμε λοιπόν ασκρυά απ' εδώ... "Επεισαν ο ένας στην έκούλα του άλλου κι' έπειτα άρχισαν να προχωρούν σιγά σιγά προς τό δάσος τό δάσος για να χωθούν σε λίγο μέσα σ' αυτό. "Από τότε κανείς δέν έμιαθε τίποτα γι' αυτούς...

ΡΟΛΑΝΤΟ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΣΙΝΕΜΑ ΣΤΑΡ

ΛΑΟΥΡΑ ΣΟΛΑΡΙ

Στό γερμανικό φίλμ «Υπόθεσις Στις», που προεβλήθη κατά τάς άρχάς της τρεχούσης κινηματογραφικής περιόδου, παρά τό πλευρόν του Βίκτωρ ντε Κόβα και της Μάργκριτ Ζίμο πρωταγωνιστούσε μία "Ιταλίσ καλλιτέχνις έκτάκτου καλλονής : ή Λάουρα Σολάρι, μία φωτογραφία της οποίας δημοσιεύομεν στο σημερινό μας έξεφύλλο.

Για την όμορφή της Λάουρας Σολάρι, της μεγάλης αυτής βεντέτας τόσο του γερμανικού όσο και του Ιταλικού κινηματογράφου θά μπορούσαν να γραφούν πολλά.

Πριν παίξη στον κινηματογράφο, ή Λάουρα Σολάρι ήταν μία κυρία τη καλής τάξεως του Μιλάνου. Ένας απ' τους πρώτους ρόλους της ήταν ένας ρόλος κομμοπάρας στή γνωστή ταινία «Βασίλισσα της Σκόλας».

Ο κινηματογράφος που είνε ένα μοναδικό μέσον για την εκμετάλλεσι της όμορφιάς, έκανε άμέσως την Λάουρα Σολάρι να λάμψη άνάμεσα στις ώραιότερες γυναίκας του Μιλάνου. Τό γλυκό και συγγενικό μάγκικο πρόσωπό της, κίνησε άμέσως τό ενδιαφέρον άσων σκηνοθετών κι' έτσι ή Λάουρα εφαισκήθη στον κινηματογράφο για να καταλάβη μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα, μέσα απ' τις πιο αξιοέχουσες θέσεις.

Όπως όλες οι βεντέτες, έτσι και ή Λάουρα είνε ύποχρεωμένη να προσωμοή την ζωή της σύμφωνα με τις απαιτήσεις της τέχνης. Έχει ελάχιστες στιγμές άναψυχής είνε σκιάδα του κοινού σκιάδα της Ιδίας της όμορφιάς.

Κανείς απ' όσους παρκοηλούθησαν την Λάουρα Σολάρι, απ' τό ντεμπούτο της μέχρι σήμερα, δέν άμφιβάλλει για τίς καλλιτεχνικές της ικανότητες. Κι' άν καμιά φορά δέν ήταν πραγματικά στο στοιχείο της, τό λάθος αυτό ήταν από σκηνοθέτου, που δέν την κατάλαβε καλά και όχι δική της.

Η έξαιρετική όρμωσίς της, (ή Λάουρα έκτός της Ιταλικής

Λάουρα Σολάρι

της έπιμονής τους και να δεχθ ή μεταβή στη Ρώμη όπου ύστερα από μία δοκιμή άρχισε τό γύρισμα της ταινίας της φασιστικής οργανώσεως. Τον χωρίς μεγάλης δολ' ούτε και μικρές αξιώσεις ρόλο, άκολούθησε ένας άλλος, σχεδόν άσημάντος κι' αυτός στο φίλμ «Τό ρολόι με τον κύκο».

Μετά τό φίλμ αυτό, ή Λάουρα Σολάρι εφαισκήρισε στο Μιλάνο. Σύντομα όμως ή "Εταιρία την εφαισκήσε στή Ρώμη και της άνέθεσε, καθώς άναμέραμε ήδη, ένα ρόλο κομμοπάρας στο φίλμ «Βασίλισσα της Σκόλας» που έσημείωσε πρό επών άρκετή επιτυχία και στας Αθήνας. "Αν όμως πότε, εδώ ή Λάουρα πέραςε τελείως άκαταρτήρη, δέν συνέβη τό ίδιο και με τους παραγούους και σκηνοθέτας του φίλμ ο όποιος άμέσως σχεδόν διέγνωσαν σ' αυτήν ένα μεγάλο ταλέντο. Σήμερα ή Λάουρα άπέδειξε πάλιν ότι ο προσέβρισε τους ήσαν κάθε άλλο παρά λανθασμένη.

Όσοι γνωρίζουν την Λάουρα από κοντά, την περιγράφουν ως μία γυναίκα γεμάτη άπόστα και με χρυσή καρδιά. Είνε φυσικά περιττή σε κάθε είδους κομμάτια συγκεντρώσεις. Έντός δέ όλων αυτών των προσόντων της, συνδυάζει θαυμάσια τη ζωή της καλλιτέχνιδος με την ζωή της καλής νοικοκυράς.

Σε όλα τά Ιταλικά ή γερμανικά έσενάμ' που προβάλλονται ταινίες με πρωταγωνίστρια την Λάουρα Σολάρι, τό κοινό πηγαίνει με μεγάλη προθυμία να θαυμάσ ή την όπερική αυτή εφαινικά καλλονή για την οποία υπέρβα νωτέρα ή "Ιταλία και πρό παντός οι Μιλανέζοι συμπατριώται της.

Όταν ο έπισκέπτης φθάσ ή μπροστά στο σπίτι της Λάουρας Σολάρι διατάζει κάπως. Είνε δυνατόν μέσα στο ταπεινό εκείνο κατάλυμα σπιτάκι να μένη μία τόσο μεγάλη βεντέτα;

Και όμως, κορυμμένη απ' την πολυτάραχη ζωή των εφαισκήσεων του Βερολίνου και της Ρώμης, ή Λάουρα έκαμφείται πάντα των άποκατών της για να εφαισκήριση στο άγαπημένο της Μιλάνο και να περάσ ή στο δυνατόν περισσότερες ημέρες στο ήσυχο περιβάλλον του παλιού σπιτιού της, όπου έζησε εύτυχισμένες ημέρες προτού γνωρίσ ή τό δόξα.

16 17

ΟΙ δόλοι του Γερο-Παρατατικού

ΤΗΝ ΕΠΑΘΟΝ ΚΑΓΩ

Ός νέος λίαν ευθείας και παραμορφωμένος και δι' αβρόντων ευκλείων χαρίτων ποικιλιμένους ήρσασθην πρό τίνος καιρού δουλός ώραιας λίαν ήν είδον μεταβαίνουσας εις μίαν της δουλείας.

Γλυκώς έμειδάσα και έρωτοειδώς, έκείνη με απέπεμψε σκληρώς και άνοιθας. Πλήν όμως άφασίας δεινώς να έπιμείνω διότι τα θηράματα εύκόλως δεν άφηνν.

Τήν έδλεπον πολύ συχνώς εις κάποιον παραθύριον, — έπρatta το λεγόμενον τούτεστι έμβανιστήριον — απέστελλον χαιρετισμούς κινών το μανθλακίον στενάζων δέ της έλεγον: «Γλυκύ μου κοριτάκιον».

Και ω του θαύματος! Προχθές με θάρρος με έμβάνιζε μ' έκύτταζε καίεσσα και όλο έχαλάνιζε όπερ σμεινον άσφαλές — και μη με ππτε μάπα — πώς ή καρδιά της δουλός άγρίως με ήγάπα.

Της έδωσον συνένδευσιν, κοινώς ρανδε- (δουδακίον).

Και ήλθε το κακόμοιρον και λάγνον κομ- (ματάκιον).

Της είπον τόν διακαή τόν πόθον μου έν- (τόνωσ).

Κακείνη δέ άπάντησε τού «ναί» της όμοφώ- (νως...)

Πλήν εις τού άλλο ρανδεβού δεν έπανήλθε (παλί).

Έμεινον δέ ως λέγουσιν κυδαίστι φίλην. Πλήρης δέ μένους και όρνγης την είδον (και της είπον).

Γιατί δεν ήλθες, φίλη μου, εις τόν ευώδη (κρίνον);

Κακείνη δέ μου άπάντησε, με γέλωτα ή (γελούτα).

«Προχθές που σούπα σ' άγαπή, ήτο... Πρω- (ταπριλιά)».

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΑΣΠΗΡΗΝ ΚΑΜΕΛΙΑΝ Ε. Α. — Θά παντρευθήτε αρκετά άνωρίς, ίσως μάλλον και δύο φορές. Θά άποκτήσετε πολλά παιδιά. Έχετε χαρακτήρα ντροπαλό, μαλακό και άτάραχο. Η καρδιά σας είναι πολύ ευαίσθητη, έχετε δέ και κά- ποια δυστοπία. Θά γίνετε πολύ καλή νοικοκυρά.

Ευνοική σας ημέρα είναι ή Δευ- τέρα, χρώμα σας τού πράσινο, λί- θος σας ό άμέθυστος και τού ρου- μπίνι.

ΜΑΡΙΑΝ Κ. — Άγαπάτε πο- λύ τις άπολαύσεις, τις άνέσεις, όλα όσα κάνουν τη ζωή άνετη και εύχάριστη. Θά παντρευθήτε από έρωτα, προσέξτε όμως πολύ στην έκλογή του συντρόφου σας και μη άσασθήτε μόνον στή έξωτερικά του χαρακτήρα, άλλωστε δά δυστυ- χήσετε. Ευνοική σας ημέρα ή Πα- ρασκευή, χρώμα σας τού μπλε, λί- θος σας ό σάπφειρος, τού τουρκου- αζ, μετάλλο σας ό χαλκός.

ΜΠΕΛ ΔΟΥΣ. — Έχετε δι- αίσθησι, ψυχική ευαίσθησι, πνεύ- μα γεμάτο ιδεολογία. Όλοι επι- ζητούν τη συντροφιά σας και σας άγαπούν. Δεν σας άρέσει να φλερδέτε, αλλά άγαπάτε βαθεία και πιστά. Η συζυγική σας ζωή θα είναι άρμονική. Θά παντρευθή- τε ένωρίς αλλά δεν θα άποκτή- σετε πολλά παιδιά. Τα οικονομι- κή σας θα ύψιστανται άλλαγές της τύχης. Ευνοική σας ημέρα τού Σάββατο χρώμα σας τού μαύρο, τού καφέ, τού μώβ, λίθος σας ό μαύρος, δυνέ.

Α. Τ. Πειραιά. — Θά έπιτύγε- τε στις έξετασεις σας και θα διασπέρψετε ως έπιστήμων. Τό πνεύμα σας είναι θαυδ και ή ικα- νότης σας να άποκτάτε γνώσεις καταπληκτική. Δεν έλέπω ότι θα παντρευθήτε τόν αξιωματικό, έξ- άλλου, πρέπει να σας ειδοποιήσω ότι στήν συζυγική σας είσο σας περιμένουν άπογοητεύσεις. Θά κά- μετε πολλά ταξίδια, ή δέ θάλασα, σα θα έχη πάντα εύεργετική έ- πιδρασι στην ύγεια σας. Θά γί- νεται οικονομικά άνεξάρτητη.

ΧΑΝΙΩΝ. — Έχετε τάσι πρός την φλυαρία, ή όμιλία σας ήως είναι εύχάριστη. Είσαθε νευρική, ά- νησυχη και κάπως επιπολαιά. Εί- σαθε αρκετά ευαίσθητη και ρεπε- τε πρός τόν έρωτα, τά αίσθηματά σας όμως δεν είναι άποκλειστικά. Ίσως παντρευθήτε δύο φορές. Τα οικονομικά σας θα ύψιστανται διαρκείας μεταβολές. Ευνοική σας ημέρα ή Τετάρτη, χρώμα σας τού άργυρολευκό, λίθος σας ό σμά- ραγδος.

ΤΖΕΝΗΝ. — Είσαθε φιλόπονη, νη, δραστήρια, ύπομονητική και φιλόδοξη. Δεν σας άρέσουν πολύ οι έκδηλώσεις συμπάθειών. Έχε- τε σιδερένια θέλησι, ή οποία τη γάζει από την άυτοτελοποίησι σας. Ό γάμος δεν σας τραβά, αλλά και άρκετές διαμεύσεις και άπο- γοντεύσεις δά δοκιμάσετε εις την ερωτικήν σας ζωήν. Ίσως να ευ- τυχήσετε περισσότερο άν δεν παν- τρευθήτε πολύ ένωρίς. Δεν θα ά- ποκτήσετε πολλά παιδιά. Ευνοική σας ημέρα τού Σάββατο, χρώμα σας τού μενεζεδένιο ή τού σκούρο καφέ, λίθος σας ό μαύρος, δυνέ μετάλλο σας ό μόλυβδος.

ΕΥΘΥΜΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ. — Είσαθε δραστήρια, ύπομονητική, φι- λδόξη, ύπερφανα, τακτική, πρα- κτική. Δεν σας άρέσουν και πολύ αι έκδηλώσεις τών συμπάθειών. Κρατείτε πολύ τά ξένα μυστικά. Άπό τόν έρωτα θα δοκιμάσετε ά- πογοητεύσεις. Πριν τού γάμου σας θα περάσετε δύσκολες στιγμές ό συζυγικός σας βίος όμως θα είναι άρμονικός. Έχετε πολλούς φί- λους, οι όποιοι θα σας παρέδουν έκδουλεύσεις. Θά γίνετε οικονομι- κός άνεξάρτητη. Ευνοική σας ή- μέρα τού Σάββατο, χρώμα σας τού σκούρο καφέ και τού μώβ, λίθος σας ό δυνέ.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΤΗΣ ΜΙ- ΚΕΛ 13. — Τό κοριτάκι σας εί- ναι άνήσυχο, έλαστικό, νευρικό, με ζωηρή άντίληψη. Θά έχη μεγάλη κλίσι πρός την παιδεία και τó πνεύμα του θα είναι έκτεπυμένο. Ίσως να έχη μικρή δόσι έπιτο- κλητικής και τάσι πρός φλυαρία. Θά γίνη πόπος έλκυστικής γυναι- κας. Ευνοική τού ημέρα ή Τετάρ- τη, χρώμα τού άργυρολευκό, λίθος ό σάπφειρος.

ΜΑΡΙΝΕΛΛΑΝ Α. Κ. 7.750. — Δεν πρέπει να άπογοητεύεσθε. Πραγματικά, στή πρώτο μέρος της

ΑΙ κοσμικά έπιδράσεις κατά την έβδομάδα από της 10ης μέχρι της 16ης Άπριλίου έχουν ως άκολουθός:

Όραι κατάλληλοι:

1) Διά τας ύποθέσεις και τας έπιχειρήσεις σας: 8 — 11 π.μ. τού Σάββατου (10). 5.30—7.30 π.μ. της Δευτέρας (12). 9.30 — 10.45 π.μ. της Τετάρτης (14).

2) Διά τά χρηματικά ζητή- ματα: 11 — 12 μεσημέρ. της Τετάρτης (14). 6 — 7 π.μ. της Παρασκευής (16).

3) Διά τήν άγοράν λαχείων: 2 — 3 π.μ. της Πέμπτης (15), 7 — 8 π.μ. της Παρασκευής (16).

4) Διά τά τυχερά παιγνίδια: 3 — 6 π.μ. της Κυριακής (11), 6 — 8 π.μ. της Πέμπτης (15).

5) Διά τας αίσθηματικές συ- ναντήσεις: Τό άπόγευμα τού Σάββατου (10), 6 — 8 π.μ. της Τρίτης (13).

6) Διά γάμους ή άρραβώνες: 11 — 1 π.μ. της Δευτέρας (12).

7) Διά τού μέλλον σας γενι- κώς: 8 — 10 π.μ. της Κυριακής (11), 3 — 5 π.μ. της Τετάρτης (14), 1 — 3 π.μ. της Παρα- σκευής (16).

ζωής σας είχατε να περάσετε πολ- λές στερήσεις και δοκιμασίες, ή τύχη σας όμως θα θελτωθή και θα εύτυχήσετε. Ό γάμος σας θα είναι άρμονικός, ή δέ οικονομική σας κατάστασις θα γίνη άνθηρη. Ευνοική σας ημέρα ή Πέμπτη, χρώμα σας τού μώβ, λίθος σας ό άμέθυστος.

ΛΙΑΝΑΝ, Φάληρον. — Έχετε έξαιρετικά ευγενικό χαρακτήρα είσαθε άνώτερος άνθρωπος, με θη- σαυρούς άγάπης και αυτοθυσίας. Είσαθεν στή συζυγική σας ζωή να μη έρθε όλη την εύτυχία που αξίζετε, και αυτό έπείκει ό σύζυ- γος σας να μην είναι ικανός να σας ιωύση. Θά άποκτήσετε πολ- λά παιδιά. Ευνοική σας ημέρα ή Πέμπτη, χρώμα σας τού μώβ, λί- θος σας ό άμέθυστος και ό σάπ- φειρος.

ΛΙΑΝΑΝ Α. — Θά παντρευ- θήτε από έρωτα, όχι άκόμη, άλ- λα άρκετά σύντομα. Δά εύτυχ- σετε στή γάμο σας και γενικά στή ζωή σας. Τα οικονομικά σας θα είναι καλά, δά περάσετε όμως και περιόδους οικονομικών δυσχειρι- ών. Είσαθε φσις άνωτέρα με έ- ξευγεννημένα αίσθηματα και ίσχυ- ρή ψυχική ζωή. Είσαθε εύκρινος, ένδοσιαδής, αξιόπαιστη, μεγάλο- ψυχη και γενναϊόδωρη. Ευνοική σας ημέρα είναι ή Κυριακή, χρώ- μα σας τού κίτρινο, λίθος σας τού ήλεκτρο, μετάλλο σας ό χρυσός.

Δρ ΚΑΜΑ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Γιά να λάβετε άπάντησιν τού Δόκτορος ΚΑΜΑ, πρέπει άπαραίτητως να τού άποστεί- λετε τά έξης στοιχεία: Έ- τος, μήνα, ήμερομηνία και ώ- ραν γεννήσεως (ή τελευ- ταία κατά προσέγγισιν), φύ- λον και χρώμα μαλλιών. Κα- θώς και δικαίωμα έκ δρχ. 1000, διά μίαν πλήρη άπάν- τισιν.

Οι άναγνώσται μας τών έ- παρχιών πρέπει να μάς ά- ποστέλλουν και τήν διευ- θύνσιν των, προκειμένου να λάβουν έκτεννή και πλήρη άπάντησιν.

Οι άναγνώσται μας Άθη- νών και Πειραιώς δά λαμβά- νουν τήν άπάντησιν των ά- πό τά γραφεία μας καθ' έ- κάστην μεταξυ 10 π.μ. και 1 1/2 π.μ. Γιά να πάρουν δέ άπάντησιν έντός 5 ήμερών, πρέπει να παραδίδουν τήν έπιστολήν τους ίδιόχειρως εις τού ειδικό τμήμα τού γρα- φείου μας.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Η ΟΥΣΙΚΗ ΟΜΟΡΦΙΑ

Μόνον ή άφταχτη όμορφιά εί- ναι έκείνη που διατηρείται, που λάμπει, που προσελκύει, ή φυσική όμορφιά που πηγάει από τήν ύ- γειαν κι' από ένα σώμα που λει- νεί και άποκαταστασία της πε- ριόδου, προκαλούν έλαττωματι- κή άποβολή των άχρίστων ουσι- ών. Οι ούσιες αυτές μένουν έν μέ- ρει μέσα στή σόμα και άποπο- ρφύμειν από τού αίμα προκάλυν- τήν αυτοδηλητηρίασι, ήτις έκδη- λούται, πρωταρχικώς με διάφορες δερματικές παθήσεις και με άλ- λα άντι έμεινικά και ύποκειμενι- κά συμπτώματα, ως: κοκκινίλες στή πρόσωπο ή στή σόμα συν- οδόμενες από φαγούρα (άκαφύλ- λαξία), τρηξίματα τών μυτιών, άκμίες, ζαλαδες, πονοκεφάλους, άναμία κτλ. Τα κοιλυντικά δεν έχουν θεραπευτικά άποτελέσματα στίς δερματικές αυτές παθήσεις. Μόνον διά της καταλλήλου δια- τήτης και φαρμακοθεραπειας, ή έ- ποικασιστή ή έλαττωματική του- ρογία τών έντέρον και ή τακτο- ποίησις της περιόδου, έπίστε και ή ζωτική: δά έπαναλή και οι δερματικές έκδηλώσεις θα έξαφα- νισθούν.

Καταλαβαίνετε τώρα τούς κιν- δύνους που διατρέχετε, άκολου- θώντας τις συμβουλές ατόμων ξένων πρός τήν λατρίκη έπιστή- μην που έχουν τελείαν άγνοισιν τών λειτουργιών τού όργανισμου και τού προσπαθούν με διάφορα άσπεία τοτικά μέσα και με καλ- λυντικά να θεραπεύουν παθήσεις άφελόμενες εξ έσωτερική αιτία. ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Η συνέχεια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΛΑΣ
Ίατρος Δερματολόγος

Τό χαμένο ΚΟΣΜΗΜΑ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η Μαντελέν ήταν μία ξανθή νεαρή κυρία, τήν οποία έλά- τρευα. Τό θράδυ έκείνο ό άν- δρας της Μαντελέν ήταν καλε- μένος σ' ένα επίσημο γεύμα και έκείνη έτρεξε να με συναν- τήσ.

Λίγο πριν τά μεσάνυχτα τήν συνώδευσα στή αυτοκίνητό της, που τού είχα άρήσει σ' ένα γει- τονικό δρομάκι.

Έπέστρεψε κατόπιν στή δια- μέρισμά μου, και έτοιμαζόμουν να πέσω να κοιμηθώ, όταν θα- φνικά χτύπησε τού κουδούνι τού τηλεφώνου.

Ήταν ή φωνή της Μαντελέν: — Έσύ είσαι... Σού μιλά σιγά γιατί ό άνδρας μου είναι ξαπώ- μένος στή διπλανή δωμάτια... Έσχασα στή όπτι σου τήν καρ- φίτα μου με τού μπριγιάν. Ά- ρριο θα γευματίωμε στή όπτι της πεθεράς μου, που χθες μό- λις μου τήν έκανε δώρο και κα- ταλαβαίνεις πώς αν δεν τη φο- ρώ θα μου ζήτηρη έξηνησίε.

Της είπα τότε να ίσχυρίσθι πώς τήν έχασα.

Αυτό δά γίνη άφορμή με- γάλης σκηνής! παρατήρησε.

Όστε πρέπει να σου φέρω άμέσως τήν καρφίτα!

Είπε πολύ ριθικόνουν να τήν φέρης τώρα άμέσως. Καλύ- τερα να έρθης αύριο τού πρωί στίς όκτώμιση. Αν ό θυρωρός σε ρωτήρη, πές τού πως πηγά- νεις στήν οδοντογιατρία που μέ- νει στή τρίτο πάτωμα. Πάρε τó ασανσέρ και κρύψε τó κόσμημα κάτω από τó κάθισμα τού. Θά κατέβω εγώ ύστερα από λίγο και θα τού πάρω... Στόν άνδρα μου είπα πως ήμουν χτες στή θέατρο «Τέχνη» με μία φίλη μου.

Πέρασα μία ταραγμένη νύ- χτα. Στίς έφτάμιση σκώθηκαν και άφού προγευματίσα δια- στικά έβριζα μία πεταχτή μα- τιά στίς πρωινές εφημερίδες. Κατάρα! Μία είδοσις τράδη- ξε άμέσως τήν προσοχή μου. «Η άπρόσπτη άδιαθεσία της μεγάλης καλλιτέχνιδος Βέρβας

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

Έμπιστευτικός Μονόλογος

«Είπε τρομερό είναι άήθικο, αυτό που μου συμβαίνει. Και δ' όμως, ένώ τού έλέπω, δεν μπορώ ν' άντιβάρω. Κατέβασα κάθε προσπαθεία για να κατατολήμω, σ' ένα αίσθημα που δεν έπρεπε να γεινηθί μέσα μου. Μεταγει- ρίστηκα όλα τά μέσα για να σβύ- σω στή τη σκέψι μου τήν είκόνα της. Στάθηκε άδύνατο. Και κά- θε μέρα που περνάει βλέπω να γίνονται και περισσότερο σκλάβος τού πάθους αυτού. Κάθε στιγμή που περνάει αίσθάνομαι ν' άγα- πώ και περισσότερο. Ποιάν; Τήν γυναικά τού στενωτέρου φίλου μου. Έ, δεν είναι τρομερό; Τι κάνει έκείνη; Μου έλτειν με τούς τρόπους της τού πάθος αυτό. Ρίχνει, όπως λένε λάδι στή φω- τιά. Έως αυτή τη στιγμή, έχω συγκρατήσθι —καταβάλλοντας μία λυσσώδη προσπάθεια — και δεν άφισα τά πράγματα να πάρουν τόν μορσάο τούς δρόμο. Ώστόσο άδύνατο να πιστέψω ότι αυτό θα έξακολουθήσθι ως τού τέλος... για πολύ... Έκείνη, που έχει δειχθεί στή, που έχει νιώσει, τί μου συμ- βαίνει, παίζει μαζί μου, όπως ή γάτα με τού ποιντίκι. Μά, αυτό τό θουδύ παγινίδι έγε, τούτο τό χαρακτήριστικό: Άποκακωμένη άπ' τού τρελλό τού σαδιστικό «αί- μωλό της, γυρίζει και με κυττά- ζει, άρες — άρες μ' ένα βλέμα που μοιάζει σάν ίκεσία. Σάν τά μου λέει: «Δεν μπορώ, κουραστή- κα πιά... λυπήσου με...»

Δεν παραδέχομαι πώς δέγ μπο- ρεί ένας άνδρας σταν τού σελήνη να δαμάσθι ένα πάθος, που τό θε- λεί, δεν ξέρω πώς να σάς ευ- χαριστήσω.

Ίσως να μου όφείλετε ευ- χαριστίες, εγώ όμως σας όφεί- λω εξήγησεις. Θά είσαθε άσφα- λώς άναπόμνην να μάθετε πώς κατήρθωσα να βρω τήν διεύθυν- σι σας.

—Πραγματικά! είπε ό άνδρας της.

—Άπλυστάτα. Χθες κατά τις όκτώμιση περνούσα από τήν ο- δό Βικτωρίας, κοντά στή θέα- τρώ «Ιεχνή», όταν είδα να πηλαίει ένα κομψό αυτοκίνη- τος, μέσα στή όποιο δρισκονταν δύο γυναικες. Έοσει, κυρία μου, καθόσαοτε στήν ούλαν. Τή στιγμή που τού αυτοκίνητο σας έκινούσε, είδα να πέφττ στή πεζοδρομία ένα αντίκειμενο που λαμπροκόνησε. Τό σήκωσα, ήταν ή καρφίτα με τού μπρι- γιγιάν, φώνας, αλλά δεν μ' ά- κοούσατε. Έπέστρεψα στή θέα- τρώ σπου έμαθα ότι είχατε κλέ- ρει σού θεοείσι και φωνάτε γι- ατί ανελήθη ή παρόστασις.

—Πώς μπορούσε όμως να άνακαλύψετε τήν διεύθυνσι της συζυγού μου; ρώτησε ο σύ- ζυγος.

—Θά τού μάθετε άμέσως. Σή- μερα τού πρωί πήγα στή διεύ- θυνσι της αστυνομίας, όπου έ- νος γνωστός μου υπάλληλος μου έδωσε πληροφορίες για τήν ιδιοκτησία τού αυτοκινή- τος, τού όποιο είχα προλάβει να κρατήσω τόν αριθμό. Τώρα δεν μου μένει παρά να σας ά- ποχαριστήσω.

Και έόδηξά δυνατά.

—Να γιατί σου είπα φέμματα, ότι πήγα στή θέατρο, είπε ή Μαντελέν, όπως είχαμε συμφω- νήσει.

Και προσέθεσε:

— Έχασα τήν θραυά μου, ψά- χνοντας ως τά μεσάνυχτα για τού χαμένο κόσμημα.

—Όστε προτίμησε να πής φέμματα, παρά να ύπολογήσης τήν απώλειά τού κόσμηματος;

—Ο άνδρας της φαίνεται κα- τενοησμένος.

—Αν ήξερες τί μου πέρασε από τού νου! είπε για μία στι- γμή στή γυναικά του. Τώρα ό- μως όλα τελείωσαν. Ας μη ξα- ναμολογήσω πιά γι' αυτό!

Και άναστέναξε μ' άνακού- φισι.

Κα ΡΕΑ Ρ.

ΛΑΪΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΙΑΠΟΝΙΚΕΣ

* Είπε εύκολο ν' άποκτήσθι κανείς κάτι, αλλά δύσκολο να τού διατηρήσθι.

* Η ζωή τού γέρου μοιάζει με τή λαμπάδα που όμα έκτίθε- ται σέ ρεύμα άέρος, κινδυνεύει να σβύσθι.

* Τό δέντρο που έχει τις ρί- ζες του βαθεία στή γή, δεν φο- δάται τού άνεμο.

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ

* Όποιος πολυφιλεί και πολυ- καίδεσθι τού μωρό, θά πρ πώς ά- γαπεί τήν παρράμνα.

* Τά γαλανά μάτια λένε: «Η θά μ' άγαπήσθι ή θά πεθώ- νω!...» Τά μαύρα μάτια λένε: «Η θά μ' άγαπήσθι, ή θά σε σκοτώσω!...»

* Τό πάθος είναι άνεμος που σβύνει τήν αλήθεια.

Ένα άκούσιο ΤΑΞΙΔΙ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ό Κύριος, ή Κυρία, ό έρα- στής της κυρίας.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στή όπτι τού ζεύγους)

Ό έρα σ τ ή ς (μπαίνοντας) —Γεία σας παιδιά... Μη!... Τι βλέπω; Έτοιμάζεστε για ταξίδι;

Ό έρα σ τ ή ς. —Ναί! Φεύγει ή γυναικά μου για τή Μασσαλία.

Η κ υ ρ ί α. —Μάλιστα, κύ- ριε Φλωράς, φεύγω για τή Μασ- σαλία με τού τράινο τών 9. Πέ- θανε εκεί μία θεία μου, ή όποια άρρησε άρκετά χρήματα και κο- σμήματα μεγάλης αξίας. Έπειδή λοιπόν ό ζωός δεν μπορεί να λεί- ψι άπ' τού Παρίσι και επειδή γνω- ρίζω καλά τά έξαδέλφια μου, τρέχω για να πάρω κι' εγώ δτι μωρόσος.

Ό έρα σ τ ή ς. —Αν δεν πάη ή Λένα, αυτοί είναι Ικανοί να τά κρατήσουν όλα για τόν εαυτό τους. Για τόν λόγον αυτό λοιπόν, άγαπητέ μου, τó άπομίνω γεύμα άναβάλλεται μέχρις ότου έξαγγυ- ρίσθι ή Λένα. Σέ μία έβδομάδα πι- στεύω να είναι πάλι κοντά μας.

Ό έρα σ τ ή ς. —Σύμφωνοι. Σας εύχομαι καλή έπιτυχία.

Η κ υ ρ ί α (στών έραστή της ένώ ό σύζυγος της πηγαίνει στή διπλανή δωμάτια). — Παύλε, θά μείνω στή ένοδοχείο «Λουβέρ» της Μασσαλίας. Πάρε τού τράινο πριν έξη και πηγαίνε εκεί πού γρήγορα άπομείνα. Νά με περιμένεις στή σταθμό.

Ό έρα σ τ ή ς (έπιστρέφοντας στή όπτι τού ζεύγους). —Απόψε άγχιπν- τέ μου Παύλο, δά φάμε μας; Έ- ξω... Έχω μιάς έβδομάδας έλευ- θερία.

Ό έρα σ τ ή ς. —Αυτό είναι τελείως άδύνατον... Φεύγω κι' ε- γώ για τις Βρυξέλλες. Γι' αυτό άκριβώς ήλθα πύ πρωί για να σας πώ πως δεν θα μπορούσα να παρακαθήσω στή γεύμα σας.

Ό έρα σ τ ή ς. —Και τί δου- λειά έχεις στή δόλο Βέλγιο;

Ό έρα σ τ ή ς. —Αστα... Ό άναποκρίτης μου έφανε και πρρη μαζί τού πολλά χρήματα... Δυστυχώς ή Ιστορία είναι μεγάλη

και δεν μου μένει καιρός να στήν άφήγησή... Μόλις δά προφάσσο τού τράινο... Γεία σας! (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ό έρα σ τ ή ς (βηματίζει μέ- σα στή δωμάτια έκνευρισμένος και σκεκτισμένος). —Άκούσε, Λέ- να, θά πάω εγώ στή Μασσαλία. Έτσι, θά μου δώθι και ή ευκαι- ρία να δώσω ένα καλό μάθημα στούς συγγενείς σου που με περ- νούν για ήλίθιο...

Η κ υ ρ ί α. —Είσαι καλά;... Τι είναι αυτό που λές! Δεν έχεις έμπιστοσύνη σ' έμένα;... Δεν εί- σαι σίγουρος ότι εγώ θα τά κα- ταφέρω καλύτερα;

Ό έρα σ τ ή ς. —Όχι, όχι. Θά φύγω εγώ. Έσύ έτοιμάζου να σε- πάω στήν άδελφή σου. Αν θελή- σης τίποτε να μου τηλεγραφήσης στή ένοδοχείο «Λουβέρ» της Μασ- σαλίας.

Η κ υ ρ ί α (μονολογεί). — «Ω, θεέ μου!... Τι καταστρόφη είναι αυτή... Και τί δά γίνη ό- ταν συναντήσθι τόν Παύλο στήν Μασσαλία;

Ό έρα σ τ ή ς (όδηγει τήν Λένα τού στή όπτι της άδελφής της χωρίς αυτή να προφθάει να τη- λεγραφήσθι στή ένοδοχείο της, τήν άποχαίρεται και φεύγει)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Δέκα μέρες άργότερα)

Ό έρα σ τ ή ς (έπιστρέφοντας διηγεϊται στή γυναικά του τά τού ταξιδιού του). — Φαντάσσο λοιπόν Λένα μου, πούδιν συνάντησα μό- λις κατέβηκα στή σταθμό... Τόν Παύλο! Άκούς;... Τόν Παύλο... Δεν γελάς; Αυτός μάς είπε πως έφτανε για τού Βένγιο και θρισκό- ταν στή Μασσαλία πριν από μένα. Τόν ρώτησα τί γύρευε εκεί και μου άπάντησε πως κινηγόσε πάλι τότε τόν άναποκρίτη τών Βρυ- ξέλλων, ό όποιος καβός τόν έπλη- ροφόρησεν, τού είχε σκάσει για τή Μασσαλίας... Μου είπε επί πλε- ον, ότι είχε στείλει ήδη τήν θαλί- τσερ του στή πλοίο που έφτανε τού ίδιο εκείνο θράδυ κατ' ευθείαν για τή Μασσαλίας... Μη έχον- τας τίποτε άλλο να κάνω τó ά- πογεύμα έκείνο, τόν συνώδευσα στήν άποβάθρα, τόν έβαλα μέσα στή πλοίο και δέν έφυγα άπ' εκεί παρά άφού τó βατόρι σήκωσε τήν άγκυρα και άπομακρυνόθηκε!

Η κ υ ρ ί α. —Θέ μου, τά ξε- φόλι μου γυρίζεις... Βαθήσα, τί- γω υπέρ... (Αποθυμεί).

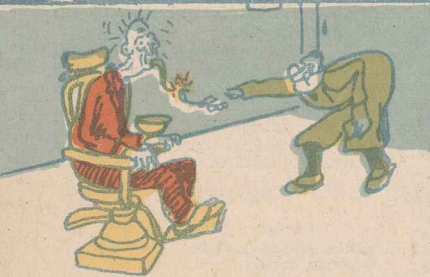
ΠΕΛΙΚΑΝ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

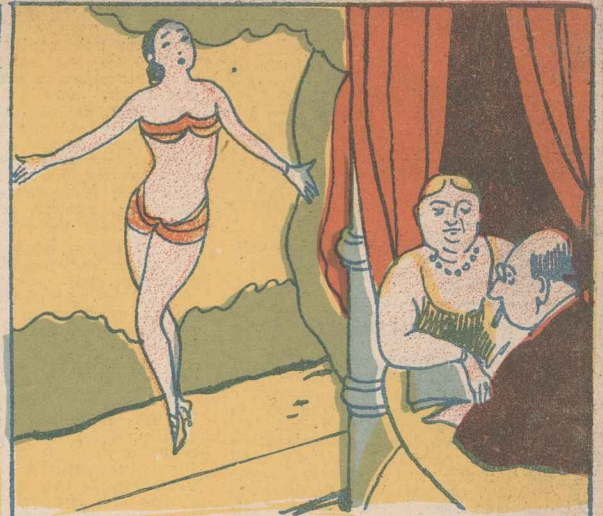
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

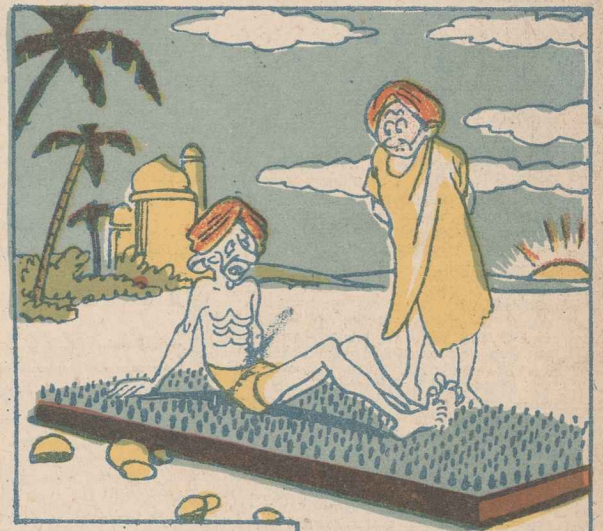
Ἡ τελευταία μέθοδος τῶν ὀδοντιά-
τῶν. Ἡ δυναμίτης

ΝΕΟ ΦΟΡΕΜΑ - Τὸ ὕφασμα δὲν
ἦτο ἀριετό, κύριε, ἀλλ' ὅταν φορέ-
σετε τὸ βαμναι σας δὲν θὰ φαί-
νεται ἀπολύτως τίποτα.

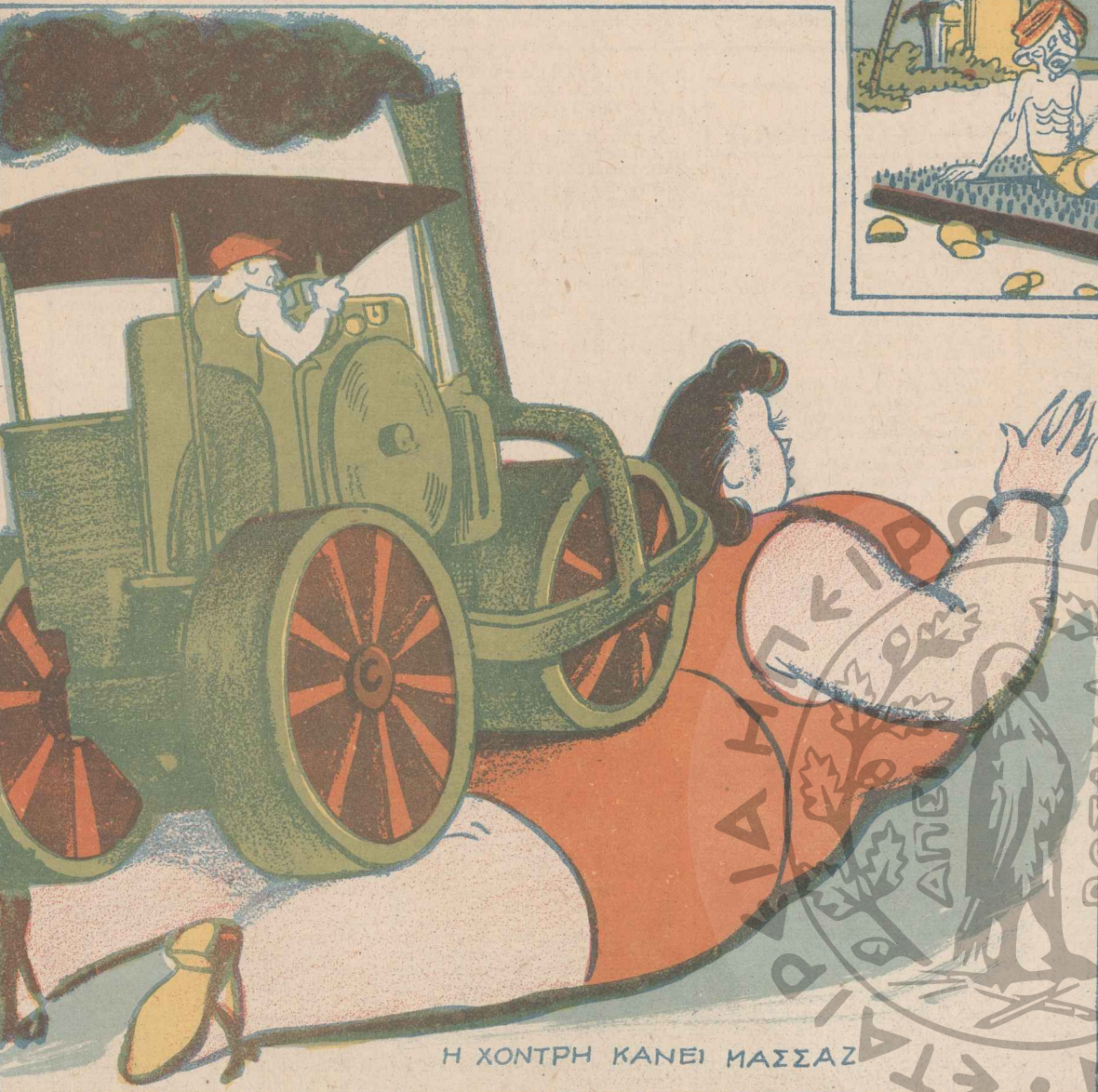
ΑΚΟΗ ΚΑΙ ΟΡΑΣΙΣ
Ἐυείρη: - Αἰσὺς, ἔδουαρε, τί υπέρακη φωνή;
Ἐυείνος: - Βλέπω, Βλέπω, Ἀφροδίτη.

ΟΦΑΚΙΡΗΣ: - Αὐτά τὰ
διαβόλεμένα μουνού-
πια δὲν μ' ἀφνεανε
χθὲς βράδυ νὰ υγιέ-
σω μάτι!

Κυρίες, καὶ κύριοι,
ὁ περίφημος τεγὸρος
ποὺ σας παρουσιάζω
προσέγγισε τομερὰ!
κατὰ τὸ ταξίδι καὶ δὲν
θὰ μπορέση νὰ τραγε-
δρῇ. θὰ τὴν αὐοῖσετε
λοιπὸν τὴν φωνή του
ἀπὸ διέθους γραμ-
μοφώνου.

Ἡ ΧΟΝΤΡΗ ΚΑΝΕΙ ΜΑΣΣΑΖ